SAS

VIESPAR ÎN ANGOLA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

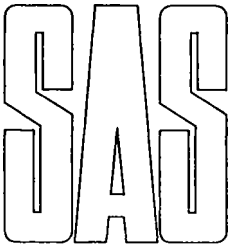

VIESPAR ÎN ANGOLA

V.1.0

ISBN:
973-8070-01-5

Titlul original
Guepier en Angola
TINERAMA
2000

Gérard de Villiers

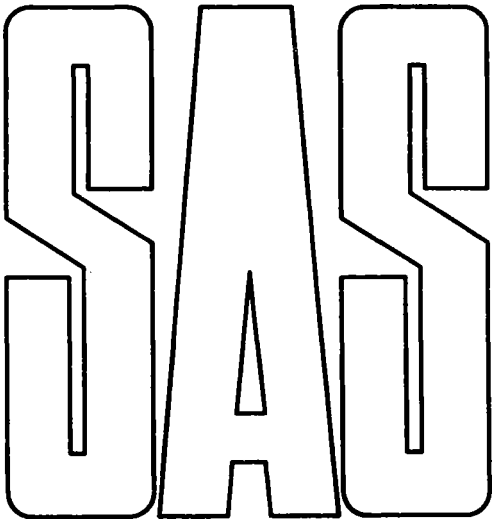

VIESPAR ÎN ANGOLA

În româneşte de Cristina Szabo

Tinérama

2009

Capitolul I

Edouarda Jardim se strecură unduindu-şi trupul printre mesele barului *Tropico.* Doar doi sud-africani cu părul cărunt reuşiră, datorită regimului strict de apartheid, să nu-şi pironească privirile pe crupa obraznică şi cambrată, care se legăna provocator.

Cu părul negru corb, scurt şi buclat, cu pielea mătăsoasă şi mată şi cu ochii arzători, tânăra metisă trupeşă, îmbrăcată în permanenţă în haine cu două numere mai mici. Reprezenta suprema recompensă pentru străinul rătăcit în Luanda.

Atunci când se aşează în faţa unui bărbos cu trăsături cabaline şi trup slăbănog, privirea rhodezianului de la masa vecină zăbăvi îndelung asupra coapselor dezgolite de fusta mini din satin negru. Se cufundă din nou în contemplarea paharului de whisky din faţă, spunându-şi că, în definitiv, rasismul avea şi părţile lui bune, aşa cum o repetau la nesfârşit pancartele de care era plină Luanda...

— Bună seara, Len, spuse Edouarda.

Vocea îi era la fel de senzuală şi mătăsoasă precum trupul cu carnea tare.

— Ai întârziat, remarcă bărbosul. Te aştept de o oră.

Edouarda Jardim ridică nepăsătoare din umeri. Avea oroare de constrângeri. După tulburările din 25 aprilie 1974 începuse să frecventeze, singură sau împreună cu o prietenă, barul *Tropico.* Secretara unui ministru adjunct al Juntei care conducea provizoriu Angola, câştiga destul, datorită împătririi salariilor, pentru a cheltui extrem de mult pe haine importate din Europa. Edouarda nu se considera o târfă, dar nu refuza niciodată o rochie sau o bijuterie.

Ocaziile de a-şi exercita seducţia erau numeroase la *Tropico*, singurul hotel ultra-modern din Luanda, locul de întâlnire al tuturor oamenilor de afaceri şi al spionilor de toată mâna, care îşi pierdeau vremea prin Luanda. În acea perioadă de pre-independenţă, erau destui...

Ospătarul se apropie de Edouarda. Ea surâse:

— O bere neagră.

Agasat, Len Post îi spuse arţăgos:

— Trebuie să fiu acolo la zece. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Era şapte şi jumătate.

În loc de răspuns, Edouarda îşi încrucişă picioarele, permiţându-i să admire coapsele pline, până în dreptul pântecului. Asaltat de un roi de gânduri negre, rhodezianul de la masa vecină înghiţi din greşeală un cub de gheaţă, întrebându-se cum reuşise bărbosul cu mutră de cioban să seducă o asemenea creatură.

— Avem timp să cinăm, nu? remarcă metisa cu falsă inocenţă.

Era înnebunită după barul plin de bărbaţi care o doreau. Exploră cu privirea salonul. La dreapta se afla barul propriu-zis, într-o încăpere mai întunecată. Edouarda recunoscu şase bărbaţi cu care se culcase. Simţi un fior plăcut în pântec şi luă o înghiţitură bună de bere.

„Ticăloasa” se gândi Len Post simţind cu anticipaţie frustrarea. Nu era sigur că după cină avea timp să profite de trupul somptuos al lui Edouarda. Fata era imprevizibilă, ca rechinii. Într-o după masă, când făcea plajă la Ilha, limba de pământ care închidea parţial golful Luandei, ea se aşezase lângă el. Vorbea acceptabil engleza şi primise invitaţia de a mânca împreună cu el creveţi cu ardei iute la restaurantul *Barracuda,* aflat în vecinătate.

Seara se culcase cu ea. De atunci, trupul plin de viaţă nu mai avea secrete pentru el. Edouarda părea o creatură deloc complicată. Îi plăcea să mănânce şi să facă dragoste. Dinţii ca de iepure îi dădeau un aer în permanenţă insolent. Timp de trei săptămâni, Len Post se văzuse aproape în fiecare seară cu ea, fără să se sature. Din pudoare, îşi scosese chiar verigheta, cu toate că ea nu-l întrebase niciodată nimic.

— Unde vrei să mergem? întrebă Len Post, dominându-şi senzaţia de eşec.

— La *Clubul Naval.*

Cel mai bun restaurant din Luanda, aflat pe Ilha. Scoase un teanc de *escudos* din buzunar. La cursul de patruzeci şi cinci pentru un dolar, viaţa era ridicol de ieftină. De când cu perspectiva independenţei, moneda angoleză, fără convertibilitate în afara ţării, valora aproape cât hârtia pe care era tipărită…

— Haide, spuse americanul.

Edouarda nu se mişcă.

— Stai, nu mi-am terminat berea.

Fata privi în jur. Barul începea să se umple. Americani, sud-africani, englezi, portughezi. Puţine femei, rare fiind acelea care

în realitate erau ce pretindeau a fi…

Un blond prost îmbrăcat, cu părul lung şi cu un sacou de pânză, trecu prin faţa lor aruncându-le o privire spălăcită şi surâzându-i lui Edouarda. Se aşeză apoi lângă un grup de cinci portughezi mustăcioşi, care semănau cu Pancho Vila.

— Cine e? întrebă Len Post.

— Un fotograf suedez.

— De unde îl cunoşti?

— Vine deseori pe la Juntă. Se foloseşte de elicopterele militare.

Len Post ţinu minte informaţia. Militarii din Juntă nu dădeau nimic pe degeaba.

Doi sud-africani se ridicară şi plecară. Cei din B.O.S. – Serviciul de Informaţii sud-african – deveniseră foarte discreţi din 25 aprilie 1974… Agenţia din Luanda vindea albilor nelinştiţi mitraliere UZI la preţul simbolic de un *rand* bucata. Livrarea se făcea la Pereira de Eşa, la frontiera de sud a ţarii în acelaşi timp, guvernul refuza oficial viza de intrare pentru portughezi. Africa de Sud ţinea cu orice preţ să obţină de la viitorul guvern de culoare permisiunea de escală tehnica pentru aparatele companiei South African Airways, aşa că oameni ei stăteau în umbră…

Un roşcovan se repezi la Edouarda sărutând o şi făcându-i un semn de salut din cap lui Len Post.

— Harry! zise veselă Edouarda. Stai mult la Luanda?

— Am venit de la Cabinda azi dimineaţă, spuse roşcatul. Atmosfera s-a înfierbântat acolo. Frontul de eliberare a enclavei Cabinda – F.L.E.C – a pătruns în oraş şi a decimat armata, care a fost alungată de pe poziţii. Mişcarea populară de eliberare – M.P.L.A. – a venit în urma lor anunţând ocuparea oraşului. Portughezii au şters-o şi ei… Acum situaţia e sub control, dar nu va dura mult. Lumea a început deja să spele putina… Plec mâine din nou acolo. Ne mai vedem.

Se îndepărtă.

— Cu ce se ocupă tipul ăsta? întrebă brusc Len Post.

— Cu forajele, spuse Edouarda.

— E amantul tău?

Ea nu răspunse. Len Post nu insistă, gândindu-se la vorbele roşcatului. Cabinda era o enclavă angoleză în teritoriul congolez, în zona de nord. Semăna cu un burete saturat de petrol, un mic Kuweit african, exploatat de Cabinda Gulf Oil, care scotea de acolo şapte milioane de tone pe an… F.L.E.C. revendica separaţia

de Angola, ceea ce convenea companiei petroliere... Se spunea că responsabili cu manipularea erau americanii şi francezii...

— La Cabinda e un haos total! spuse Edouarda pe un ton doct.

Afirmaţia era total neconvingătoare. După lovitura de stat din Portugalia, politica angoleză semăna cu un sac în care mişunau cobrele...

Len Post, care în mod oficial era trimis de Arrow Trust să studieze posibile investiţii în Angola, se întrebă deodată câţi din bar îi cunoşteau apartenenţa la CIA... Printr-o fericită coincidenţă, birourile Consulatului SUA şi cele ale trustului Arrow se aflau în clădirea Secilia, pe *Marginale,* întinsa promenadă de la malul mării, care înconjura Luanda de la vechiul fort San Miguel la port.

În plus, după dizolvarea P.I.D.E – Poliţia internaţională de apărare a statului – de fapt poliţia secretă a regimului Salazar, Junta, într-un elan de candoare revoluţionară, nu o înlocuise cu nici un organism similar. La Luanda nu mai existau spioni locali, ceea ce celorlalţi veniţi dinafară le convenea de minune.

— Să mergem, repetă Len Post.

De astă dată, Edouarda se ridică, trăgându-şi cu ipocrizie fusta peste pulpele fusiforme. La ieşire, portarul cu turban le deschise respectuos uşa de sticlă.

Ploua. Începuse sezonul ploilor. Câteva maşini străbăteau în goană bulevardul Luiz de Camoes. Vizavi de *Tropico*, şase şchiopi stăteau la aer în faţa unei minuscule Case de sănătate zugrăvite în roşu, înghesuită între două clădiri enorme, a căror construcţie trena, din cauza viitoarei independenţe şi a nenumăratelor greve. Luanda era plină de zgârie-nori ultramoderni, totemuri ridicate întru gloria cafelei şi a petrolului, amestecându-se cu ceramica violetă şi torsadele de culoare ocru ale vechilor case portugheze.

Len Post o invită pe Edouarda în maşină, un Datsun 2600 şi închise portiera. Se angajă pe bulevardul în pantă, îndreptându-se spre *Marginale.*

Ajunseră în faţa unei clădiri care semăna cu o prăjitură roz – atotputernica Bancă a Angolei – îşi continuară drumul pe *Marginale*, pustie la acea oră, până la fortul San Miguel. De cealaltă parte a golfului sclipeau luminile din Ilha, dominate de o enormă reclamă la bere *Ekia.* În momentul în care se pregăteau să treacă pe podul care lega oraşul de Ilha, se încrucişară cu un camion plin de negri care urlau şi agitau banderole roşu cu negru ale M.P.L.A., unul dintre partidele independente care revendicau

puterea.

Şocată, Edouarda clătină din cap.

— Negrii sunt nebuni…

Len Post îşi reprimă un surâs, uitându-şi pentru o clipă iritarea. În ciuda pielii de culoarea cafelei cu lapte, care în Africa de Sud i-ar fi interzis accesul în toate locurile rezervate albilor, Edouarda era ferm convinsă că era şi ea albă, cu toate că mama ei era o congoleză neagră ca un tăciune…

După trei sute de metri, Len Post opri în faţa *Clubului Naval.* În faţa restaurantului erau puţine maşini. De când cu evenimentele, luandezii nu prea ieşeau din casă, sau fugiseră în Europa. Salonul părea îngheţat din cauza aerului condiţionat, iar barul era plin de femei elegante. Clubul Naval era ultima insulă de civilizaţie din Luanda… Len Post îşi spuse că cel puţin avea să aibă parte de o cină pe cinste. Nici măcar din dragoste pentru Edouarda nu-şi putea permite să rateze întâlnirea de la ora zece.

*

* *

Edouarda, fredonând în paşi de dans, se sprijini de Datsun cu faţa spre Len Post. Ochii îi străluceau, gura părea şi mai cărnoasă, iar sânii păreau să iasă din tricou. Langusta şi acel *vinho verde*, minunatul vin alb portughez îşi făcuseră efectul… Len Post se apropie să deschidă portiera şi ea rămase. Nemişcată, până când acesta se lipi de ea. Îi înconjură ceafa cu braţele şi îl strânse puternic în braţe. Len Post avu impresia că între ei explodase o bombă. Simţi că i se usucă gura şi îşi înfipse degetele în coapsele elastice. Edouarda şopti:

— Vrei?

Len Post făcu un efort supraomenesc pentru a se desprinde.

— E ora nouă.

Edouarda se lipi din nou de el simţind freamătul pe care îl provoca:

— Ascultă, ştiu un tip, undeva în cătun, care ne poate pune coliba la dispoziţie… Nu e departe. Doar o jumătate de oră. La zece eşti la hotel. Pentru că el nu răspundea, adaugă nerăbdătoare:

— Haide!

Pubisul ei spunea acelaşi lucru, l-ar fi trebuit tăria Sfântului Gheorghe şi hotărârea Ioanei d’Arc ca să reziste.

Len Post deschise grăbit portiera. Edouarda se strecură pe lângă el, vârându-i mâna sub cămaşă.

— Repede, spuse ea.

Demară, în direcţia portului. Înainte de a ajunge acolo, pe porţiunea cu sens unic, Edouarda îl anunţă:

— Nu face la stânga, mergi înainte prin faţa grădiniţei.

De abia se stăpânea de dorinţă. Puse o mână pe coapsa fetei, ridicându-i fusta. Edouarda îl mângâie şi ea, făcând maşina să iasă brusc de pe drum. Len Post îşi spuse că în starea în care era, nu avea nevoie de o jumătate de oră…

Senzualitatea candidă a metisei îi dădea un adevărat delir erotic. În trei săptămâni se eliberase de tensiune mai bine decât în şapte ani de căsnicie. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-i ceară blondei lui neveste din Maryland să facă dragoste câineşte, aşa cum spunea drăgălaş Edouarda…

Se felicită că renunţase la slujba de analist la Langley pentru a se muta la Divizia Planuri.

Avea ocazia să călătorească.

Frână. Drumul asfaltat se termina făcând loc unei piste pietruite care ducea la un mic cătun între plajă şi lagună.

— A patra colibă, spuse Edouarda lipită în continuare de el.

Opri în faţa unei colibe de chirpici, cu acoperiş din tablă ondulată, aidoma tuturor celorlalte din cătun. În interior sclipea o lumină.

Brusc, în ciuda dorinţei, Len Post se simţi jenat.

— Ce o să-i spunem? începu el. Va…

— Vino, zise metisa pe un ton hotărât.

Îi trase literalmente din maşină, frecându-se câteva clipe de el ca pentru a-i aţâţa dorinţa şi îl împinse spre colibă. Cătunul părea pustiu. Uneori, după lăsarea nopţii, albii nervoşi veneau să tragă la ţintă în negri, aşa că localnicii se închideau în casă. Pe celălalt mal al lagunei se înălţa fortul San Miguel.

Fără să-i dea drumul americanului, Edouarda bătu la uşă şi o deschise fără să aştepte să i se răspundă.

Len Post pătrunse într-o încăpere mobilată sărăcăcios şi luminată de o lampă făcută din scoici. O uşă închisă dădea spre o altă cameră.

Zări un negru aşezat pe un pat de fier, cu spatele lipit de zid. Părea adormit, cu bereta pe ochi. Edouarda rămase înţepenită, cu o expresie de stupoare pe chipul cu trăsături senzuale.

Un miros fad, pe care nu reuşi să-l identifice îl izbi pe american. Înaintă şi aproape se izbi de un soi de oală plină cu un terci cenuşiu.

Edouarda răsuci un întrerupător, aprinzând un bec atârnând

de plafon. Len Post avu impresia că i se opreşte inima. Lumina dezvălui un spectacol îngrozitor.

Negrul aşezat pe pat nu purta beretă. Un glonţ îi zburase cutia craniană până în dreptul ochilor. Ceea ce Len Post luase drept oală era o bucată de ţeastă plină de creier.

Americanul fu cuprins de greaţă. Strigătul ascuţit al lui Edouarda trecu parcă printr-un zid de vată. Se răsuci brusc spre uşă. În momentul în care Len Post ajunse la ea, o voce suavă din spatele lui spuse în engleză:

— Dacă ieşi, te ucid.

Inflexiunea vocii îl înţepeni pe american. Se întoarse şi dădu cu ochii de un necunoscut blond, aproape albinos, care ieşise din cealaltă cameră. Trăsăturile lui Edouarda îşi pierduseră orice urmă de senzualitate, încremenite într-o expresie de groază viscerală. Len Post rămase pe loc, fascinat de arma necunoscutului, un pistol Walther P.38, cu un amortizor de aproape treizeci de centimetri lungime.

Capitolul II

Ted Cassidy avea aerul unui adolescent efeminat, cu faţa fără riduri, ochi de un albastru atât de şters încât păreau albi, păr blond foarte fin şi trup delicat, aproape plăpând. Doar buzele incolore, invizibile parcă şi o anume fixitate a privirii, lăsau să se ghicească faptul că era în realitate irlandez: o maşină care ucidea cu voluptate. Unul dintre cele mai smintite personaje care bântuiseră prin Africa în ultimii cinsprezece ani. Nu fuma, de abia se atingea de băutură. Singura lui bucurie era să curme vieţi.

Prima oară se auzise despre el în Katanga, la Jadotville, în 1962. Ted Cassidy venise din Europa împreună cu batalionul irlandez al ONU. Dezertase şi se pusese la dispoziţia lui Moise Chombe.

La Jadotville, douăzeci de prizonieri balubas îi stânjeneau pe katanghezi. Ted Cassidy îi ucisese unul câte unul, înfigându-le lent o baionetă în inimă, fapt care îi indignase şi pe jandarmii katanghezi. Apoi, la Elisabethville interogase cinci informatori CIA, dintre care doi americani, bătându-i cu mâinile şi cu picioarele timp de două zile. În final, îi gătuise.

Fusese nevoit să plece din Katanga în urma unei altercaţii cu un jandarm. Sub pretextul că negrul se revoltase, se închisese împreună cu el într-o celulă şi îl bătuse toată noaptea cu biciul. Când jandarmii scoseseră a doua zi trupul din celulă, o luaseră pe urmele lui Ted Cassidy cu intenţia să-l ucidă, dar acesta se pierduse la timp în junglă, fugind spre sud. Limbile se dezlegaseră şi cei care fuseseră sub ordinele lui începuseră să depene povestea unor orori de nedescris. Pomeneau de trei sau patru sute de persoane pe care Cassidy le ucisese cu mâna lui cu ocazia curăţării satelor rebele. CIA întocmise un dosar despre el, din cauza celor petrecute la Elisabethville…

Reapăruse în Angola, lângă Carmona, pe post de şef de şantier al unei plantaţii de cafea… Negrii angolezi începuseră însă şi ei să se revolte… Proprietarul plantaţiei aflase că unii dintre muncitorii lui voiau să-l asasineze. Îi împărtăşise acest lucru lui Ted Cassidy. Irlandezul îi promisese că va pune lucrurile la punct.

Îşi procurase ceea ce vrăjitorii numeau pudici „condiment”. Nişte plante otrăvitoare, al căror venin era mortal. Le fiersese, în supa de dimineaţă a celor opt sute de muncitori… Curajos,

condusese apoi buldozerul cu care săpase gropile comune pentru cadavre. După aceea, fermierul îngrozit îi mulţumise şi Ted Cassidy dispăruse din nou, punându-se la dispoziţia celui care plătea mai bine. Aflase că oamenii lui Mobutu puseseră pe capul lui un preţ de o sută de mii de *zaires* şi se juraseră să-l prăjească de viu. Fusese semnalat din nou în 1969, conducând camioane cu benzină de la Johannesburg la Salisbury, apoi dispăruse din nou.

Puţini ştiau că se afla în Luanda, ceea ce era mult mai bine pentru viaţa lui…

Cu capătul amortizorului greu sprijinit de braţul stâng, îl scruta pe Len Post cu ochii lui aproape incolori.

Americanul îşi trecu limba peste buzele uscate şi reuşi să îngaime:

— Cine sunteţi?

Necunoscutul surâse veninos şi calm.

— Mă numesc Ted Cassidy, spuse el. Sper că nu aveţi ceva cu irlandezii, adăugă el pe un ton ce mima veselia.

Pentru o fracţiune de secundă, Len Post se gândi că nu el îl ucisese pe negru şi că era o neînţelegere, dar Cassidy îi spulberă iluziile. Întoarse capul spre patul de fier şi remarcă pe un ton egal.

— Curios lucru, negrii au ţeasta mai rezistentă decât albii. E de ajuns un glonţ de calibrul 38 şi se fărâmă ca o nucă de cocos. Uimitor, nu?

Fără să lase arma, se aplecă şi adună câteva aşchii de craniu acoperite de păr negru şi le mângâie gânditor…

— Face prăpăd, nu?

Lividă, Edouarda se sprijini de perete ca să nu cadă. Se învârtea casa cu ea. Len Post se felicită că îşi lăsase barbă. Irlandezul nu putea să vadă cum îi tremura bărbia. Încercă să nu se mai gândească la ţeasta zdrobită:

— De ce l-ai ucis?

Privirea spălăcită îl ţintui.

— Bună întrebare; oftă Ted Cassidy. Foarte bună…

Lui Edouarda i se părea că visează.

— Da, de ce? strigă ea în portugheză. N-ar fi trebuit…

Trăsăturile lui delicate înţepeniră într-un rictus de furie.

— Taci din gură! şuieră el.

I se adresase lui Edouarda cu o violenţă stăpânită care o încremeni pe metisă. Întoarse capul spre Len Post şi spuse mai calm:

— Negrul m-a ameninţat.

Era evident că mintea, dar nu le putea spune adevărul. Avea oroare să lase în urmă martori. Veştile circulau repede în Africa. Ted Cassidy rămăsese atâta timp în viaţă pentru că ieşea din ascunzătoare doar pentru a da lovituri fulgerătoare.

Len Post se uită la ceas: nouă şi zece. Încerca să priceapă. Nu-i venea să creadă că Edouarda îl aruncase intenţionat în ghearele nebunului. Pentru prima oară în viaţă se confrunta cu un pericol fizic. Încercă să-i ţină piept. Edouarda părea încremenită de frică.

— Ce doriţi? întrebă el pe un ton mai ferm, cu toate că era cuprins de teamă.

Irlandezul mărunt îi inspira repulsie ca o cobră... I se făcuse pielea ca de găină.

— Nu mare lucru, răspunse Cassidy. Să vă reţin puţin. Având-o pe Edouarda alături, nu vă veţi plictisi.

Părea aproape amabil.

— Bine, dar... începu Len Post.

Cassidy băgă mâna stângă în buzunarul de la spate al pantalonului şi scoase surâzând nişte cătuşe strălucitoare.

— Chiar legat de pat, vă puteţi distra. Edouarda, leagă-l.

Brusc, Len Post înţelese. Edouarda îl păcălise. Trebuia să fugă de acolo. Îşi mută privirea spre uşă. Nu intenţiona să se lase prins. Fără să stea pe gânduri, se repezi să iasă. Vocea uscată îl şfichiui ca un bici:

— Stai. Nu te prosti!

Răsuci clanţa.

Se auzi o detunătură înăbuşită şi Len Post avu impresia că fusese înjunghiat în şale.

Strigă de durere. Edouarda urlă şi ea. O a doua lovitură îi despică spatele în două. Picioarele nu-l mai ţinură şi căzu pe o parte, rostogolindu-se pe podeaua murdară, cu gura plină de sânge.

*

* *

Ted Cassidy se apropie de corpul scuturat de spasme. Ambele gloanţe atinseseră coloana. Irlandezul lăsă arma în jos cu un gest firesc. Capătul amortizorului se opri la un centimetru de craniul lui Len Post şi glonţul porni, zdrobindu-i creierul.

Americanul tresări ca un iepure şi căzu la loc fulgerat. Sângele îi îmbibă gulerul cămăşii. Cele trei împuşcături de abia se

auziseră. Doar mirosul de praf de puşcă amintea de ceea se petrecuse.

Ted Cassidy rămase câteva clipe nemişcat, bucurându-se de acel moment extraordinar pentru el. I se păru că pieptul i se umflă şi că fiara care îi ţinea nervii în frâu se eliberase pentru câteva clipe, făcându-l să se simtă uşor, liber şi fericit. Se întoarse spre Edouarda.

Sprijinită de zid, tremurând şi cu dinţii clănţănind, metisa era în stare de şoc.

Surâzând vesel, Ted Cassidy agită cătuşele.

— Nu mai avem nevoie de ele... Poţi să vii cu mine.

Edouarda păru să învie dintr-o dată. Cu ochii ieşiţi din cap, se repezi la irlandez încercând să-l zgârie.

— Asasinule!

Plângea, urla şi făcea un scandal îngrozitor. Lui Ted îi îngheţă surâsul pe buze. Îi evită unghiile, o apucă de încheieturi cu mâna stângă şi ridică braţul drept, lovind-o cu amortizorul greu în tâmplă. Fata se împletici. Ted Cassidy aruncă pistolul pe pat şi o pocni drept în faţă. Metisa căzu. Irlandezul începu să-i lovească trupul cu picioarele, vizând locurile sensibile. Edouarda scoase un strigăt ascuţit şi rămase nemişcată. Gâfâind, Ted Cassidy o luă de subsuori şi o târî până la pat. O aruncă pe spate, îi trecu picioarele printre zăbrele şi îi legă gleznele de bara transversală. Fusta scurtă se ridicase, dând la iveală slipul alb. Astfel legată, Edouarda părea să se ofere, neputincioasă. O lucire fugară străbătu ochii de un albastru decolorat. Bărbatul se aplecă şi strânse cu putere prin tricou sânul stâng al fetei. Edouarda gemu şi deschise ochii plini de lacrimi.

— Te-ai calmat?

Privirea palidă era luminată de o cruzime veselă. Văzând groaza mută a lui Edouarda, irlandezul schiţă un surâs.

— Ai înnebunit! bolborosi ea. Nu trebuia să-l ucizi.

Ted Cassidy se lăsă pe vine, scoase din pantalon un pumnal cu mâner de corn şi se aplecă spre pat. Edouarda simţi vârful cuţitului pătrunzând prin ţesătura slipului.

— Vrei să te desfac în două, ticăloaso?

Ochii bărbatului deveniseră aproape albi. Fata îşi muşcă buzele ca să nu urle din nou. Inima i se zbătu în piept.

— Nu mă răni! îl imploră ea.

Ted Cassidy aşteptă puţin apoi îndepărtă lama. O trase cu brutalitate pe Edouarda de păr forţând-o să se aşeze. Îi trecu cu forţa capul printre cele două bare orizontale metalice ale patului.

Poziţia o făcea să semene cu un om supus la cazne.

Fata începu să tremure ca o frunză.

— Am să te învăţ să fi docilă, spuse suav Ted Cassidy.

Vârful cuţitului pătrunse între tricou şi piele şi tăie ţesătura, dezvelind sânii grei ai metisei. La atingerea oţelului rece, ea strigă.

Apucând-o de încheieturi, Cassidy o pălmui cu putere îngrozită, fata amuţi. Capul îi zumzăia, izolând-o de tot ce era în jur. Simţi cum irlandezul îi apucă mâinile punându-i-le pe cureaua pantalonului. În picioare în faţa ei, aştepta fără un cuvânt. Cu degetele tremurânde, fata începu să-i descheie pantalonii.

Satisfăcut, Ted Cassidy apucă sânii grei. Edouarda era mulţumită că nu mai vedea trupul întins al lui Len Post. Simţi carnea fierbinte şi îl auzi pe irlandez mormăind de plăcere.

— Grăbeşte-te.

Ceasul arăta nouă şi jumătate. O parte din el rămânea întotdeauna lucidă şi rece ca un gheţar.

Neîndemânatică, Edouarda reuşi să desfacă fermoarul. Cassidy o apucă de bucle şi o forţă să plece capul.

— Sărută-l, spuse el pe un ton schimbat.

Umilită, Edouarda se supuse, cu mintea golită de gânduri şi cu sufletul îngheţat. Pentru prima oară în viaţă făcea asta fără plăcere. Mişcările îi erau stângace, lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă şi îi venea să vomite.

— Dinţii, ticăloaso, mormăi Ted Cassidy.

Îi dădu capul pe spate şi îi plimbă lama prin faţa ochilor, făcând-o aproape să leşine. Lama se opri în colţul gurii.

Din nou, Ted Cassidy îi împinse capul în faţă.

— Dă-i drumul, spuse el pe acelaşi ton suav. Dacă mă doare, îţi crestez gura până la ureche.

Edouarda reluă mângâierile, deschizând mai tare gura şi folosindu-şi cu frenezie limba pentru a termina mai repede. Nu mai simţea răceala pumnalului, dar nu scăpase de frică. Degetele lui Ted Cassidy se crispară în părul fetei, şodourile i se încordară şi explodă brusc, împingând şi mai adânc. Edouarda strânse buzele şi dinţii atinseră uşor membrul irlandezului.

Ted Cassidy mormăi. Cu o mişcare nervoasă, despică aproape un centimetru comisura buzelor lui Edouarda.

Sângele ţâşni, amestecându-se cu sperma. Edouarda scânci de durere şi duse mâna la gură, retrăgând-o plină de sânge şi începând să urle.

În acelaşi moment, Ted Cassidy îi propti cuţitul în carotidă.

— Taci din gură!

Fata îşi înghiţi sângele, se înecă, tuşi. Rana o ardea ca un fier înroşit.

Ted Cassidy îi dădu drumul. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, metisa mai mult îl ghici aplecându-se asupra trupului lui Len Post, întorcându-l şi făcând ceva în dreptul feţei. Edouarda deschise gura să strige, dar durerea o împiedică şi scoase doar un uşor mormăit. Ted Cassidy întoarse spre ea privirea albă.

— Taci din gură!

Se întoarse, ţinând în mână o batistă desfăcută.

— Uite, zise el.

Ea făcu un efort şi deschise ochii, zărind o masă albicioasă şi însângerată, semănând a stridii combinate cu ciuperci şi nu înţelese imediat.

— Sunt ochii acestui imbecil, explică Ted Cassidy.

— Ai să aştepţi aici. Dacă strigi sau încerci să scapi, păţeşti la fel, auzi?

Înfrântă, ea dădu din cap fără un cuvânt, strângând cu degetele gura rănită. Nu mai văzuse niciodată atâta violenţă calculată, atâta teroare planificată. Ted Cassidy strânse batista şi o puse pe pat.

— Poţi să te întinzi, spuse el.

Fata îşi degajă umerii dintre barele de fier şi se lăsă pe spate, rămânând cu gleznele în continuare legate. Cassidy stinse lumina şi ieşi. Cheia se răsuci în broască, apoi se auzi un zgomot de motor.

Rămase doar foşnetul valurilor Atlanticului spărgându-se de ţărm. Sângele îi curgea în continuare din gură. Învingându-şi groaza, găsi batista pe pipăite, o apucă de un colţ, aruncând îngrozitorul conţinut şi o făcu ghemotoc, lipind-o de tăietură.

*

* *

— Camera 906, vă rog.

Recepţionerul de la *Tropico* se întoarse spre panoul cu chei şi îi întinse una lui Ted Cassidy, care se îndreptă spre ascensor, cu portofelul în mână. Era zece fără cinci. În timp ce ascensorul urca lent, Ted Cassidy îşi aduse aminte de gura metisei şi surâse. Nu mai trăise o asemenea satisfacţie de pe vremea când le viola pe micile balubas, în 1962.

Culoarul etajului nouă era pustiu. Intră în camera 906 şi

închise uşa. Inspectă rapid încăperea, apoi scoase pistolul din servieta diplomat şi îl puse pe cuvertura patului. În momentul în care se pregătea să controleze conţinutul valizei deschise, sună telefonul.

*

* *

Negrul ras în cap îl examină pe Ted Cassidy, clipind des pe sub ochelarii cu rame groase de baga. În mână ţinea o servietă neagră. Era la fel de scund ca irlandezul, cu un aer de nevăstuică speriată.

— Domnul Post?

— Eu sunt, afirmă Ted Cassidy. Veniţi din partea preşedintelui Sawimbi?

— Da, şopti negrul. Mă numesc Joseph Simbili.

— Intraţi.

Joseph Simbili se strecură înăuntru. Avea gene lungi care contrastau cu ţeasta rasă. Unghia de la degetul mic al mâinii stângi era extrem de lungă, ca a unei curtezane chineze. Nu părea în largul lui.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, spuse el.

— Aţi adus scrisoarea? întrebă Cassidy.

Joseph Simbili privi maşinal spre servietă.

— Da. Când ne vom întâlni cu consulul?

Ted Cassidy nu schiţă nici un gest, doar pleoapa stângă îi clipi cu rapiditate. Totdeauna exista un element neprevăzut în asemenea afaceri.

— Consulul a fost reţinut la Cabinda, spuse el. Avionul a avut o pană.

Pe chipul lui Joseph Simbili se citi o expresie de frustrare.

— Foarte neplăcut! Drumul din tabără până aici a durat foarte mult. Camionul s-a împotmolit pe şosea şi am pierdut două ore.

Ted Cassidy dădu din cap.

— Înţeleg, dar nu e aşa de grav. Îi voi da eu scrisoarea.

Joseph Simbili se scărpină în ureche cu unghia exagerat de lungă.

— Preşedintele m-a pus să jur că o voi da direct consulului general al Statelor Unite…

— Veniţi din nou mâine, sugeră Ted Cassidy.

Celălalt se schimbă la faţă.

— E foarte periculos să păstrez această scrisoare.

Irlandezul nu se lăsă păcălit. M.P.L.A. ţinea sub control Luanda.

Joseph Simbili avea interesul să fie prudent.

— Voi remite acest mesaj mâine dimineaţă domnului consul, afirmă Ted Cassidy. Îl puteţi vedea după aceea. Sunaţi-mă.

Joseph Simbili se hotărî pe loc.

— Bine, v-o dau, dar fiţi foarte atent. Nimeni nu trebuie să afle.

Ted Cassidy afişă un aer şocat.

— Ştiţi doar cine sunt.

Afirmaţia păru să-l liniştească puţin pe Simbili.

Puse servieta neagră pe pat, o deschise şi scoase un plic gros cafeniu, sigilat cu ceară. Îl lăsă pe pat.

— Nimeni nu trebuie să citească această scrisoare în afara consulului, repetă negrul. Ar fi foarte grav.

Ted Cassidy dădu din cap.

— Puteţi conta pe mine.

Joseph Simbili îi întinse mâna irlandezului.

— La revedere, domnule Post. Pe mâine.

— Pe mâine.

Îl conduse, privindu-l plecând şi închise uşă.

Ignorând plicul, se repezi la telefon şi ceru un număr centralistei. Aşteptă, cu urechea lipită de receptor. Fiecare secundă petrecută în aceea cameră reprezenta un pericol de moarte, dar trebuia să primească noi instrucţiuni.

— Alo, zise vocea pe care o aştepta. Cine e?

— Irlandezul, zise Ted Cassidy.

În puţine vorbe îi explică situaţia, omiţând doar timpul petrecut cu Edouarda. Brusc, receptorul îi explodă în ureche.

— Imbecilule! urlă vocea. Nenorocitule! Nu trebuia să-l ucizi cu nici un preţ. Acum totul s-a dus de râpă! De râpă!

Încercă în van să se disculpe, dar auzi un trosnet sec. Celălalt închisese. Rămase câteva clipe concentrat, nemişcat, adunându-şi gândurile şi cugetând la problemele din viitorul apropiat. Situaţia era pe viaţă şi pe moarte; dar niciodată nu fusese altfel.

Se hotărî. Înhăţă plicul sigilat, îl vârî în servieta diplomat împreună cu pistolul Walther şi ieşi, păstrând cheia. Înainte de orice, trebuia să o recupereze pe Edouarda, căci următoarele ore aveau să fie dificile. Ted Cassidy era însă obişnuit să se mişte într-un univers ostil. Ieşi din ascensor, răsuflă uşurat simţind răcoarea de pe bulevardul Luiz de Camoes şi se urcă în maşină.

Capitolul III

Malko se juca maşinal cu mic desfăcător de sticle din aur masiv. Cele două persoane cu care stătea la masă vorbeau între ele, cu vocea precisă şi neutră caracteristică tuturor funcţionarilor de rang înalt. Masa, aflată la capătul sălii întunecate de la *Normandy,* era izolată faţă de celelalte, aşa cum se cuvine unor oameni importanţi. La Washington era în vogă bucătăria franceză. Malko savurase pateul, vinul Chateau-Margaux 1967 şi şarlotă cu zmeură. Vecinii lui de masă păreau că discută despre cifre, statistici şi probleme financiare, când în realitate era vorba de orori, moarte, trădare şi masacre.

— Cu siguranţă că e vorba de o greşeală, conchise vecinul din dreapta lui Malko, Robert Slammer, şeful Sectorului Africa din Divizia Planuri.

Malko surâse politicos. Rareori oamenii erau ucişi din greşeală. Len Post, agentul CIA în misiune în Angola, fusese deja îngropat. Privi rafalele de ploaie care îndoiau arborii pitici ai grădinii japoneze. Octombrie se sfârşea rău la Washington. David Wise, şeful Diviziei Planuri îşi bău cafeaua.

Robert Slammer îşi aprinse o ţigară. Malko surâse în sinea lui. Aveau nevoie de el, altfel nu l-ar fi adus din Austria de urgenţă. Se gândi la iarna care bătea la uşă şi la teancul de facturi rămase pe birou în castelul de la Liezen. În fiecare an, lucrurile se petreceau la fel în aceea perioadă. Credea că terminase cu reparaţiile dar cine ştie ce defect ascuns ameninţa să pună în pericol toată munca lui de restaurare de până atunci. De această dată era vorba de un turnuleţ ale cărui pietre începuseră să se desprindă. Una dintre ele aproape îi căzuse în cap lui Ilse, bucătăreasa. Arhitectul îi explicase prinţului că tot acoperişul trebuia consolidat, altfel s-ar fi dislocat în întregime. Totul avea să coste trei sute de mii de şilingi, fără garanţia că preţul nu putea creşte ulterior. Malko avea în bancă în jur de cincizeci şi patru de mii de şilingi...

La împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Nu rezistase şi dăduse o mică petrecere pentru o sută de invitaţi, care îl costase şi ochii din cap, fără a mai pune la socoteală câteva rochii pentru Alexandra. Tot ce câştigase în misiunea anterioară se topise. Uneori se întreba dacă nu era mai bine să dinamiteze castelul, să o ia pe Alexandra de mână şi să se instaleze în bungalowul din

Poughkeepsie, lângă New York. Atavismele erau însă mai puternice. Spion neîncadrat al Central Intelligence Service, era înainte de toate Alteţă Serenisimă, prinţ autentic. Cavaler de Malta şi al Sfântului Imperiu German... Castelul său, chiar imperfect restaurat, era dovada concretă că lumea nu se schimbase de tot.

Cruciada sa în numele CIA avea cel puţin meritul că îl făcuse să renască din neant. Atunci când începuse misiunile pentru agenţia de informaţii americană, castelul era doar un maldăr de pietre din care Malko reamenajase cu greu câteva încăperi care se inundau la primele picături de ploaie...

Până şi Elko Krisantem, valetul lui turc – fost ucigaş la Istanbul – se ataşase de bătrânele pietre. Îi propusese de multe ori lui Malko să se ocupe el însuşi de anumiţi antreprenori, aşa cum ştia mai bine: cu gloanţe.

Malko se chinuise destui să-i explice că nu mai existau mulţi meseriaşi adevăraţi şi că era păcat să împuţineze o specie pe cale de dispariţie.

David Wise îşi drese glasul, atrăgându-i astfel lui Malko atenţia şi spuse foarte convingător:

— Omul nostru din Luanda este extrem de competent. Vă va fi de mare ajutor.

— Dacă e competent, remarcă perfid Malko, de ce nu-i încredinţaţi lui această afacere? N-aş vrea să-i iau pâinea de la gură.

Robert Slammer se îmbufnă.

— Samuel Ginger are o poziţie oficială. E vice-consul. Nu are mâinile atât de libere ca un agent sub acoperire, aşa ca dumneavoastră. Problema implică multă discreţie.

Malko nici nu clipi. Ştia că între ei, funcţionarii de rang înalt de la CIA îi numeau pe agenţii sub acoperire animale. Pentru ei, absolvenţii unor prestigioase universităţi, spionajul se rezuma la elaborarea unor sinteze în birourile climatizate. Nu văzuseră sânge decât la cinema...

Din cauza titlurilor, Malko era unul dintre puţinele animale bine văzute.

Malko ridică privirea aurie spre David Wise.

— Bănuiesc că nu-mi rămâne decât să-mi fac bagajele pentru Angola. Cum e vremea acolo?

— Superbă, afirmă David Wise. A început vara australă şi mai e şi oceanul.

Un adevărat paradis.

Robert Slammer îşi îndreptă spatele, de parcă scăpase de o mare greutate. Avea aerul cordial al unui vânzător de maşini de ocazie.

— Tactul şi fineţea dumneavoastră vor fi de bază acolo. Situaţia e delicată. De mai multe luni, am intrat în legătură cu cele două mişcări de eliberare angoleze, F.L.E.C. şi F.N.L.A. Contactele au fost extrem de fructuoase şi putem spune că situaţia era sub control, nu-i aşa, David?

David Wise aprobă fără rezerve.

— Absolut. Am făcut treabă bună… Reuşisem chiar să ajungem la o înţelegere cu francezii din Gabon, în privinţa F.L.E.C.

— Şi, întrebă Malko, a avut loc un cutremur?

Cei doi americani se siliră să surâdă. Nu păreau prea încântaţi.

— Se pare că situaţia privind F.N.L.A. nu a fost evaluată cum trebuie, recunoscu Robert Slammer fără chef. Cartierul general este în nordul Angolei, cu baze în Congo-Kinshasa, iar oamenii de bază sunt bakongos. O etnie care nu e prea bine văzută în centrul şi sudul Angolei. Şansele lor de a se impune în toată ţara păreau astfel slabe. Adversarii lor pretind chiar că luptătorii F.N.L.A. nu sunt decât soldaţi congolezi şi că Mobutu încearcă să anexeze nordul Angolei, lucru fals, de altfel.

— Gata cu F.N.L.A., conchise Malko. Şi F.L.E.C.?

— Ah, F.L.E.C.! oftă Slammer, aproape suspinând.

— F.L.E.C., comentă David Wise, este mişcarea de eliberare proprie a enclavei Cabinda, din nordul Angolei. Revendică independenţa acestei parcele…

Cu un gest sec Malko trase de mecanismul desfăcătorului de şampanie.

— Şi?

Convivii lui suspinară.

— Se pare că F.L.E.C. nu poate ţine piept celor din M.P.L.A., mărturisi David Wise. Ultimele noastre rapoarte sunt destul de pesimiste. Posturile F.L.E.C. din Cabinda au fost distruse de M.P.L.A. Şi trupele s-au împrăştiat.

— M.P.L.A. e ca o boală, spuse Malko suav.

Cei doi americani catadicsiră să râdă. Robert Slammer spuse grav:

— M.P.L.A. este cea mai periculoasă dintre toate. Au sub control Luanda, baze în Zambia şi se bucură de sprijinul ruşilor. Au primit de curând, prin Zambia, treizeci de tone de arme ruseşti ultra moderne… Sunt pe punctul să se stabilească în

fiecare oraş, având deseori complicitatea autorităţilor portugheze din Juntă.

— Există mai multe mişcări de eliberare?

David Wise clătină din cap.

— Nu. UNA, aceea care ne interesează. Se numeşte UNITA.

— Frumos nume, comentă Malko. De unde au apărut? L-aţi recrutat la Washington?

— Este vorba despre o mişcare maoistă, explică Slammer. Nu sunt numeroşi, dar bine organizaţi. Ţin sub control regiunea Lusso, din centrul Angolei.

— Ne aliem cu chinezii? întrebă Malko.

David Wise făcu o grimasă ce putea fi luată drept surâs:

— Deloc. UNITA pare mai puţin radicală de la un timp. Declaraţiile preşedintelui lor sunt foarte moderate. În orice caz, pentru noi reprezintă un avantaj enorm: urăsc M.P.L.A. Iar M.P.L.A. răspunde cu aceeaşi monedă. Ştim din sursă sigură că M.P.L.A. a jurat să împiedice UNITA să se implanteze în marile oraşe… Au primit pentru asta trei mii de pistoale. Militanţii UNITA sunt împuşcaţi fără milă… Or, noi am luat legătura discret cu UNITA, oferindu-le ajutorul pentru a se impune în faţa M.P.L.A. Contactele păreau să progreseze în mod promiţător…

Cu alte cuvinte, conturile din băncile elveţiene se umpleau.

— Şi atunci? întrebă Malko. A fost o neînţelegere?

— Mai curând o scăpare, mărturisi pe un ton lugubru Robert Slammer. Cei care l-au suprimat pe Len Post erau la curent cu aceste contacte. Agentul nostru trebuia să primească o scrisoare de acceptare a propunerii lor din partea lui Sawimbi. Nu ştim în mâinile cui a ajuns acest document.

— Dinamită curată, sublinie David Wise. Dacă este făcută publică, Sawimbi e terminat…

Cei trei tăcură cât timp ospătarul umplu ceştile de cafea.

— Ţineţi nespus să recuperaţi această scrisoare, sugeră Malko, după ce ospătarul se îndepărtă. Mai bine mă întorc la Liezen să-mi iau cămaşa de zale. Cei care au documentul şi-au procurat probabil şi ei aşa ceva…

Robert Slammer îl linişti cu un gest.

— Vă asigurăm o protecţie serioasă: agenţii Milton Brabeck şi Chris Jones. Se află la Luanda de patru zile. Sunt foarte eficace şi cred că îi cunoaşteţi bine…

Malko dusese la bun sfârşit o duzină de misiuni în compania celor două gorile de la CIA. Nu erau prea înclinaţi spre studiu, dar aveau puterea de foc a unui mic port-avion. Dacă îi erau puşi la

dispoziţie cu atâta uşurinţă, însemna că nu pleca la Luanda în vilegiatură…

— Dacă înţeleg bine, după recuperarea scrisorii rătăcite, va trebui să reînnod firele acestei frumoase prietenii între CIA şi UNITA, spuse el şi să evit manifestările de gelozie nechibzuită ale rivalilor lor.

— Absolut, aprobă cu căldură David Wise. Este foarte urgent. Situaţia poate scăpa de sub control.

Încă un eufemism pentru a defini faptul că în Angola totul se dusese de râpă…

— Şeful agenţiei noastre din Luanda vă va da toate informaţiile necesare, adăugă Robert Slammer. Va trebui să daţi o mână de ajutor celor din UNITA înainte ca M.P.L.A. să-i lichideze, sau să capete prea multă putere… Au nevoie de noi…

Atâta dezinteresare era de admirat. Malko se întrebă dacă într-adevăr credeau în ce spuneau.

— Am făcut cele necesare pentru a vă obţine o viză, continuă Slammer împingând spre Malko un plic gros din hârtie cafenie. Aveţi aici documentele, întocmite pe numele real. Acoperirea pe care am găsit-o este excelentă: consilier financiar la Arrow-Garanty Trust. Aveţi o persoană de legătură la banca locală Pinto & Sotto Mayor: Joao Cavalho, un brazilian care lucrează de mult timp pentru noi. Vă va oferi credibilitatea corespunzătoare unei misiuni financiare. Veţi fi probabil obligat să vă întâlniţi cu anumite persoane de la Banco de Angola, dar nu avem ce face.

— Apropo, dolarul scade în continuare, remarcă Malko, cu un aer de dezolare sinceră.

Cu un gest generos, David Wise alungă acele detalii vulgare şi mărunte.

— Dacă reuşiţi, cred că putem fi foarte generoşi.

O frază elegantă care îi interzicea eşecul.

În mintea lui Malko încolţi brusc o idee.

— Ce se întâmplă cu albii din Angola?

Robert Slammer ridică dispreţuitor din umeri:

— Sunt nişte papă-lapte, abrutizaţi de soare şi de dictatura lui Salazar.

*

* *

Chris Jones medita în dreptul ferestrei, privind clădirile în construcţie de pe partea opusă a bulevardului Luiz de Camoes. Luanda se înnoia. De departe, americanul părea un student cam

deşelat. Avea 1,92 m şi părul tuns perie. Văzut de aproape, cu ochii cenuşii şi reci şi cu bicepşii ca nişte jamboane, părea mult mai îngrijorător.

Milton Brabeck îşi încheie şireturile ghetelor de baschet şi îşi îndreptă trupul cu o grimasă de durere. La fel de corpolent ca Chris Jones, purta un şort alb şi un tricou de sport. Foşti infanterişti marini, amândoi se simţeau mai bine într-un stand de tir decât în faţa unei table de şah.

— Nenorocita meserie, zise el.

Chris Jones plecă de la fereastră şi privi cele patru mingi puse pe podea. Luă una şi se pregăti să i-o arunce prietenului lui. Milton răcni.

— Fi atent! Nu asta.

Chris o puse imediat la loc. Ar fi trebuit să-şi dea seama după greutate. Apăsă cu degetul mare şi mingea se desfăcu în două, ca o cutie. Semisferele erau rigide şi ascundeau două Smith & Wesson 38 Magnum cu ţeavă lungă. Celelalte mingi conţineau tot armament, inclusiv grenade brizante şi o mitralieră Uzi detaşată.

Sună telefonul. Chris Jones ridică receptorul, ascultă, mormăi ceva şi închise.

— Ne aşteaptă pentru antrenament, spuse el pe un ton sinistru. N-am putea spune că suntem bolnavi?

— Mai bine nu, zise Milton Brabeck. Să mergem.

Târându-şi picioarele, ieşiră din cameră. Alţi trei baschetbalişti erau deja pe culoar şi îi salutară veseli. Ei însă erau cu adevărat sportivi, membri ai unui club din Maryland, subvenţionat cu discreţie de CIA, fapt ce permitea circulaţia anumitor persoane în destule ţări. Invitaţia în Luanda fusese aranjată de mult. Fusese de ajuns ca doi dintre jucători să se îmbolnăvească la ţanc…

Cu înălţimea lui, Chris Jones era perfect, cu toate că nu mai pusese mâna pe o minge de vreo douăzeci de ani. Din fericire, jucau pe post de rezerve, dar şi asta era prea mult… Sosiţi de şase zile, nu ieşiseră din cameră, îngroziţi de riscul de contagiune într-o ţară cu climat tropical. Pentru orice eventualitate, Chris îşi burdusise valiza cu cutii de Pepsi-Cola, dar fusese extrem de dezamăgit constatând că le putea găsi şi pe plan local. În materie de hrană, se hotărâseră să se rezume la cafea şi omletă, dar luau cu conştiinciozitate pastile contra malariei şi pumni de vitamine, împreună cu coniac Lagrange.

— Când soseşte prinţul? şopti Milton înainte de a urca în ascensor.

Chris oftă.

— Samuel Ginger nu ştie nimic. Totul depinde de Washington şi de domnul Linge.

Milton Brabeck murea de nerăbdare să schimbe mingea pentru ceva mai solid, un Magnum 44. Avea oroare de inactivitate.

Spuse pe un ton scăzut:

— Am văzut un afiş cu ceva dansuri folclorice. Poate mergem astă seară. Nu ne-ar strica…

Chris Jones îl fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, viaţa la New York îl pervertise pe Milton.

— Ne strică antrenamentul, spuse el pe un ton sever.

*

* *

— Un masacru, mormăi Samuel Ginger. Cel care a făcut asta e dezaxat. Un nebun.

Malko puse pe masă fotografiile chipului mutilat al lui Len Post. Era nevoie de mult sânge rece pentru a smulge ochii unui mort. Imaginile erau insuportabile. Ridică privirea spre fereastra mare care dădea în golf. Nori cenuşii acopereau cerul. Nu se simţea în largul lui, avea senzaţie de vomă, din cauza decalajului orar şi a pozelor. Zburase de la New York la Lisabona şi de acolo direct la Luanda. După douăzeci şi cinci de ore de abia îşi putea ţine deschişi ochii aurii brăzdaţi de vinişoare roşii.

Samuel Ginger stătea pe un fotoliu de piele roşie, sub un enorm portret al lui Henry Kissinger, deasupra căruia se afla unul minuscul al lui Gerald Ford. Vice-consulul avea o mutră de bătăuş bătrân, cu ochi leneşi ascunşi în spatele unor ochelari cu rame metalice şi un uşor accent sudist. Prin cămaşa deschisă se zărea pieptul păros.

Ajuns pe aeroportul pustiu, cu excepţia unui vechi 707 al companiei Air Rhodesia, Malko fusese întâmpinat de o ploaie torenţială. Nu se zărea nici un taxi lângă aeroportul plin de familii fugind în Portugalia, într-o ambianţă de exod. Cei foarte bogaţi plecaseră deja, cei mai săraci încercau să dispară şi ei. Nimeni nu ştia ce putea aduce ziua de mâine. Luanda fusese construită într-un soi de căldare naturală. Cartierele cele mai elegante dominau centrul, iar *Tropico* se afla cam la jumătatea drumului între creastă şi bază.

— Apropo, spuse Malko, mi s-a spus să iau legătura cu un anume Joao Cavalho, de la banca Pinto & Sotto Mayor.

Samuel Ginger ridică privirea:

— În nici un caz! A fost arestat acum trei săptămâni.

— De ce?

Vice-consulul făcu un gest de neputinţă:

— Un complot... După 25 aprilie, Junta a arestat anumite persoane... Bogaţi, mai ales.

Începea bine...

— Nu aveţi nici un indiciu asupra ucigaşului lui Len Post?

— Nu.

— Şi fata?

— A dispărut. Doar asta mi-a mai rămas.

Îi întinse lui Malko nota de plată a unui hotel, acela unde locuise Len Post.

Malko o citi, afară să remarce nimic deosebit.

— Ce spun cei din poliţia locală?

Americanul ridică din umeri.

— Nimic. Pretind că Len Post a fost atras acolo ca să fie jefuit. Am cercetat şi eu. Fata nu s-a mai întors la serviciu. Lovitura a fost bine pusă la punct. Bietul Len Post, a fost prea încrezător...

— Şi scrisoarea lui Sawimbi?

— Nu va întârzia să apară din nou...

Malko alungă o muscă de pe cămaşa impecabilă.

— Credeţi că e vorba de o lovitură pusă la cale de M.P.L.A.?

Samuel Ginger îşi încheie cămaşa.

— S-ar putea.

Vice-consulul luă un dosar gros şi i-l întinse lui Malko.

— Aveţi aici toate mesajele pe care le-am trimis Companiei timp de un an. Conţine toate zvonurile nebuneşti care au circulat în Luanda... Odată la trei luni, Junta anunţă un complot al dreptei şi arestează câţiva tipi. Părerea mea e că vor mai ales să ajute M.P.L.A. Au mai rămas cam trei mii de albi, marea lor majoritate analfabeţi.

Malko privi din nou fotografiile. La ce bun o asemenea sălbăticie? Cine avea interesul să descurajeze tratativele CIA cu UNITA? Fusese surprins de Luanda, un amestec de San Francisco şi magherniţe.

— Aţi păstrat legătura cu UNITA?

Americanul clătină din cap.

— Nu. Joseph Simbili a dispărut, după ce a aflat de moartea lui Len Post şi de faptul că predase cui nu trebuia scrisoarea. Atâta vreme cât nu recuperăm scrisoarea, nu are rost să luăm legătura cu ei...

Încurajator. Dacă n-ar fi fost acoperişul de la Liezen, Malko s-ar fi urcat în avion, abandonând Angola în chinurile decolonizării. Luanda era încă un oraş al albilor, în special mici meseriaşi. Negrii se îngrămădeau în cătunele pline de magherniţe fără apă şi electricitate, care înconjurau oraşul, gata să lupte la cel mai mic semn de răzmeriţă. Soldaţii portughezi erau relativ discreţi, patrulând în mici camioane descoperite, cu flori înfipte în ţeava puştii.

Malko se gândi brusc la ceva. Luă din nou nota şi o examină, uitându-se mai ales la cheltuieli.

Pe penultima linie era trecut apelul spre un post telefonic local.

— Len Post v-a sunat în ziua morţii sale?

— Nu.

— Atunci s-ar putea să avem totuşi o pistă. E posibil ca asasinul lui Len Post să fi sunat de la el din cameră…

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi Samuel Ginger. Dacă rezultatul verificării e pozitiv, cineva ne-ar putea ajuta să exploatăm pista, un englez, pe nume Mike Corral. Oficial lucrează cu ziariştii ca traducător, dar e şi cam afacerist. Cunoaşte multă lume… Trăieşte cu o braziliancă, soţia unuia dintre agenţii noştri care a fost obligat să se repatrieze la Rio. Vă dau numărul de telefon. Dacă îl plătiţi bine, s-ar putea să fie de acord…

Malko se ridică.

— Trimiteţi un telex la Washington, îi ceru el. Spuneţi-le că mă apuc de treabă şi că probabil va dura un secol sau două…

Vice-consulul surâse.

— Nu fiţi aşa de pesimist.

Îl conduse pe Malko pe scări până la etajul treisprezece. Uşa avea un grilaj enorm şi ascensorul nu urca mai sus. Americanii erau prudenţi.

— Apropo, zise Ginger înainte de a se despărţi de Malko, vă sfătuiesc să mâncaţi languste, sunt delicioase.

*

* *

Barba lui Mike Corral, care se aplecă să soarbă din paharul plin ochi de J & B, atinse tejgheaua barului de la *Tropico.*

— Edouarda, zise el. Fata care era împreună cu americanul asasinat. A dispărut.

— Aş vrea să o găsesc, spuse Malko.

Mike Corral nu răspunse. Se strânsese în el ca o stridie, stând la pândă. În acelaşi timp, părea interesat. Venise imediat la solicitarea lui Malko, parcă puţin prea jovial, cu o atitudine nepăsătoare. Avea nişte ochi cat nasturii, care se mişcau necontenit. Purta o cămaşă cam murdară şi avea o preferinţă pronunţată pentru whisky. De când stăteau de vorbă, băuse trei pahare...

Arunca vorbele în rafală, de parcă ar fi avut gura plină cu cartofi fierbinţi. Malko se întreba în ce limbă să-i traducă spusele.

Un tip curios pentru un interpret. Avea un aer de mahala, un vagabond tropical tipic; sugea băutura ca un burete, scrutându-l pe Malko cu ochişorii înfundaţi în orbite, interpelând barmanul în portugheză şi bătându-i pe spate pe cei din jur. Puţin prea exuberant.

— De ce ţineţi să o găsiţi? întrebă el. Luanda e plină de metise.

— Aşa, spuse Malko. Sunt dispus să plătesc.

— E periculos, zise Mike Corral pe un ton mai scăzut. Nu-mi place să mă amestec în asemenea lucruri. Mişună multă lume pe aici.

În timp ce vorbea, o fată se îndreptă spre el. Avea plete negre ca o chinezoaică, căzându-i pe umeri ca o capă, ochi arzători şi o gură enormă.

Mike Corral se întrerupse şi o sărută.

— Rosa, îţi prezint un prieten al domnului Ginger, Malko.

Strângerea de mână a fetei era fermă şi învăluitoare. Cu cinci kilograme în minus, ar fi fost foarte apetisantă, îşi spuse Malko. Se aşează pe un taburet şi comandă un pahar de Madera. De la sosirea ei, Mike Corral îl privea pieziş, părând să nu-l mai intereseze problemele profesionale.

În mod ostentativ, se aşezase între Malko şi Rosa... Privea cu insistenţă coapsa durdulie. Jenându-se, Rosa îşi trase rochia de jerseu.

— Ai fost acasă? întrebă el.

— Sigur, zise ea.

Întoarse capul spre Malko, aruncându-i o privire strălucitoare.

— Sunteţi singur?

Prefera să nu pomenească de Chris Jones şi de Milton Brabeck, aflaţi provizoriu la odihnă.

— Da.

— Veniţi să cinaţi cu noi.

Îl fixa cu insistenţă şi Malko îşi spuse că n-ar fi fost rău să-i

însoţească, putând să obţină astfel de la Mike Corral ce voia.

— În acest caz, sunteţi invitaţii mei.

Englezul scoase o uşoară exclamaţie, dar îi urmă pe Rosa şi pe Malko.

Un Land Rover jerpelit era parcat în faţă la *Tropico.* Instalându-se în maşină, Rosa îşi expuse cu generozitate coapsele grăsuţe. Avea nişte mâini extraordinar de lungi şi de îngrijite. În timp ce Land Rover-ul se îndrepta gâfâind spre ocean, ea se întoarse spre bancheta din spate.

— Sunteţi pentru prima oară la Luanda?

— Da, mărturisi Malko.

Ea surâse, dezvelind nişte dinţi albi de carnivoră.

— Luanda este un oraş plăcut, zise visătoare.

*

* *

— Cred că nu mă voi putea ocupa de afacerea dumneavoastră, bolborosi Mike Corral, sugând un cleşte de langustă.

Un munte de cleşti şi de carapace goale se înălţa pe masă. Numai Rosa mâncase trei, scăldându-le într-o cantitate imensă de piri-piri, sosul cu ardei iute african. Avea chipul înroşit şi ochii îi ieşiseră din cap. De câte ori îl privea pe Malko, acesta avea senzaţia unei descărcări electrice.

— Ţin foarte mult să o găsesc pe această Edouarda, insistă Malko.

— N-am nici cea mai vagă idee, pretinse Mike Corral. Poate că e în Congo, sau undeva în ţară.

Malko nu insistă. Se simţea bine.

Clubul Naval, ale cărui geamuri dădeau spre *Marginale,* era un loc confortabil, deşi cam răcoros. Pe toate mesele ardeau lumânări. Localul fusese părăsit de clientela obişnuită, mulţi fugind sau fiind în închisoare.

— Nu beţi nimic, îi reproşă Rosa lui Malko.

Umplu paharul lui şi al ei cu *vinho verde.*

Malko plăti. La vederea teancului de dolari, Mike rămase cu gura căscată.

— Pot să vă schimb dolari, spuse el. Patruzeci de escudos, în loc de douăzeci şi patru. Merită.

Malko surâse inocent şi puse pe masă patru hârtii de o sută de dolari.

— Schimbaţi-le, îmi daţi banii mai târziu.

Bancnotele se făcură repede nevăzute, la fel de repede ca un cleşte de langustă în gura lui Mike.

Land Rover-ul porni cu greu. Se aşezaseră toţi trei în faţă, cu Rosa între ei. Rochia i se ridicase până la pântec. Străzile din Luanda erau pustii. Înainte de a ajunge la *Tropico,* Mike trase pe dreapta.

— Mă duc să parchez maşina, spuse el. Coborâţi.

Land Rover-ul dispăru sub o arcadă. Rosa o luă înainte pe un coridor, deschise şi se întoarse spre Malko.

— Bună seara. Mulţumesc pentru cină.

O fracţiune de secundă rămaseră faţă în faţă, apoi dintr-o singură mişcare, fără să-l îmbrăţişeze, Rosa se lipi de Malko. Se desprinse de el chiar în clipa în care Mike deschidea uşa. Englezul le aruncă o privire ambiguă. Totul se petrecuse atât de repede, încât avea impresia că visase.

Îşi jură să nu plece din Luanda fără să facă dragoste cu Rosa. Nu era însă un motiv ca să uite scopul principal al venirii.

— Mike, spuse el, dacă vă dau nu număr de telefon, îmi puteţi spune cui corespunde?

Englezul îl fixă surprins.

— Da, aşa cred.

— Numărul e 4284, spuse Malko. Cel care l-a ucis pe Len Post a sunat de la el din cameră. Nu răspunde nimeni şi aş vrea să aflu numele abonatului. Poate că e un prieten al lui Edouarda.

Capitolul IV

Ochişorii lui Mike Corral părură şi mai înfundaţi în orbite.

— Cum aţi reuşit să aflaţi? întrebă el.

— Foarte simplu, mărturisi Malko. L-am dat două sute de *escudos* unei centraliste de la *Tropico* şi ea a consultat caietul în care notează telefoanele clienţilor. În ziua morţii lui Len Post nu a existat decât acel apel, cerut după ora zece seara, deci după moartea lui. Apelantul a fost deci asasinul.

Rosa şuieră incitată:

— Ce pasionant...

Nu acela era cuvântul... Mike Corral părea cufundat în gânduri, mângâindu-şi furios barba. Malko se hotărî să-l ajute.

— Aflaţi această informaţie şi cei patru sute de dolari vă aparţin.

Englezul lăsă barba în pace.

— Am să încerc, mormăi el, dar nu e uşor. Vă voi contacta la hotel.

O luă pe Rosa de braţ. Acesta se întoarse.

— Bună seara, îi strigă lui Malko. Pe curând.

Ieşi. Un autobuz jerpelit trecea pe bulevardul Luiz de Camoes. Afară se răcorise. La o sută de metri distanţă, ferestrele restaurantului panoramic de la etajul unsprezece al hotelului *Tropico* străluceau în noapte. Malko mai simţea încă parfumul lui Rosa.

Ce mai pui de lele era! Mike Corral părea să nu o scape din ochi, lucru pentru care nu-l putea blama, dat fiind temperamentul ei arzător.

*

* *

Uşa camerei 924 era întredeschisă. Malko bătu uşor şi intră. Chris Jones şi Milton Brabeck jucau gin-rummy, aşezaţi pe pat. Se ridicară brusc şi Chris îi scrânti mâna într-o strângere plină de entuziasm...

— Nu-i frumos că nu ne-aţi vizitat mai repede, îi reproşă el.

— A trebuit să intru în ambianţă, surâse Malko. Luanda nu e în Austria.

— Asta înseamnă că aţi şi pus mâna pe vreo frumuseţe? întrebă Milton Brabeck cu un aer lacom.

Devenea din ce în ce mai depravat.

Malko surâse:

— Dacă v-aş spune ce am păţit astă seară…

— Spuneţi…

— N-aş vrea să vă tulbur somnul… Şi n-ar fi nici prea galant.

Chris, care nu se simţea în largul lui, îl întrerupse.

— Şi noi ce facem? Stăm încuiaţi în cameră de o săptămână, asta când nu ne antrenăm…

— Jucaţi în continuare baschet, spuse Malko. Poate că până la urmă treceţi la profesionism… Pentru moment, nu am nevoie de voi, dar va veni şi timpul. Bună seara.

Chris Jones mormăi o frază în care era vorba de bani risipiţi, dar Malko era deja pe coridor.

— Mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat astă seară, oftă Milton.

Chris Jones ridică din umerii ca de hamal.

— Nu vezi că şi-a bătut joc de tine? A sosit ieri. Nici măcar nu a avut timp să…

Fără să fie convins, Milton luă cărţile de pe pat. Murea de curiozitate.

— Dă-mi o carte bună şi fac gin, spuse el.

*

* *

Telefonul sună atât de slab, încât Malko de abia îl auzi. Se întorcea de la o întâlnire de lucru la Banco de Angola cu ataşatul comercial al ambasadei americane. Încercase să dea o aparenţă de credibilitate acoperirii sale. Angola părea un paradis pentru investitori.

— Eu sunt, anunţă vocea sacadata a lui Mike Corral. Vă aştept jos. Închise imediat.

La lumina zilei Land Rover-ul lui Mike Corral semăna şi mai tare cu un maldăr de fiare vechi. Englezul îl aştepta lângă maşină. Prin parbriz, Malko zări pletele negre ca smoala ale lui Rosa.

— Ce repede aţi rezolvat, spuse el, strângând mâna umedă a englezului.

Mike Corral nu părea prea încântat.

— Nu ştiu încă nimic despre numărul de telefon, dar Rosa s-a interesat şi spune că Edouarda se ascunde la o prietenă. Mergem acolo.

Atitudinea lui sugera că nu credea nimic… Se urcă la volan şi Malko se înghesui lângă Rosa. Tânăra îl sărută cu un gest

natural, atingându-i marginea gurii. Era şi mai parfumată ca în ajun.

Sau poate că nu se spălase, ipoteză pe care Malko o respinse cu groază. În cazul în care se parfumase cu bună ştiinţă, însemna că elanul din ajun nu putea fi pus în totalitate pe seama acelui *vinho verde.*

Ajunseră în piaţa Los Lusaoas şi Mike Corral viră la dreapta, pe o stradă liniştită, situată pe înălţimile Luandei. Opri în faţa unei căsuţe cu veranda încadrată de grilaje.

— Du-te, îi spuse Mike lui Rosa.

Malko trebui să coboare ca să o lase să treacă. O văzură traversând grădina minusculă şi intrând în vilă. Inima lui Malko bătea nebuneşte. Sub cămaşă, purta pistolul extraplat.

Regretă că nu-i luase cu el pe Chris şi pe Milton. Asasinul lui Len Post putea fi înăuntru. Mike Corral îşi aprinse o ţigară.

— Nu-mi place chestia asta, mormăi el.

Uşa vilei se întredeschise şi apăru Rosa, agitând braţul în direcţia Land Roverului.

— Nu veniţi? îl întrebă Malko pe englez.

Acesta clătină din cap.

— Nu, prefer să mă amestec cât mai puţin în povestea asta. Duceţi-vă.

Uşor neliniştit, Malko se supuse. Rosa intrase în casă. Pătrunse într-un living mobilat sărăcăcios. Rosa stătea în picioare lângă o masă. Undeva, în spate, Malko zări o negresă înaltă şi slabă, cu părul ciufulit, care dispăru imediat.

— Unde e Edouarda?

— Nu e aici.

— Bine, dar…

— Era singura modalitate de a scăpa de Mike. Ştiam că nu vrea să intre. N-avem însă mult timp, e foarte bănuitor…

Malko întoarse capul şi zări maşina. Englezul coborâse şi se plimba nerăbdător pe lângă ea.

— Voiam să stăm puţin de vorbă, spuse Rosa şi am rugat-o pe prietena mea să mă ajute.

Ridicase capul spre el, cu buzele groase întredeschise, dând la iveală dinţii strălucitori. Ochii îi sclipeau veseli. Fără să-şi dea prea bine seama cum, Malko o simţi lipindu-se de el, ondulându-şi corpul şi strivindu-i gura cu buzele pline. Avu senzaţia că cineva îi pusese o lampă de sudură pe pântec. În câteva secunde excitaţia îl cuprinse cu totul. La urma urmei, în locul unei brazilience focoase şi-ar fi putut găsi moartea în acea vilă…

Timp de un lung moment doar flirtară, sprijiniţi de masa din lemn de teck, despărţindu-se doar pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Fără o vorbă, Rosa gemea, lipindu-se şi mai tare de Malko. Senzualitate în stare pură. Cu fiecare pauză îşi propunea să se liniştească, dar Rosa devenea şi mai dezlănţuită.

— Trebuie să plecăm, spuse ea într-un sfârşit.

Malko însă o ţinea bine şi ea nu se mişca. O idee nebunească îşi făcu loc în mintea bărbatului. Sângele îi pulsa cu putere. Nu se gândea decât la trupul lipit de al lui, viu, doritor, gata să-l primească. Când dădu la o parte slipul de dantelă, Rosa protestă.

— Eşti nebun!

Îşi cambră însă şalele într-un gest fără echivoc, sprijinindu-se de perete doar cu ceafa. Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare şi aproape urlă simţind teaca fierbinte şi suavă care îi cuprinse membrul. Cu coada ochiului îl zări pe Mike Corral aruncând ţigara.

— Atenţie, murmură Rosa, care îl văzuse şi ea.

Rămase cufundat în sexul primitor, lăsând plăcerea să-i iradieze corpul, apoi Rosa îl sărută din nou, începând să-şi mişte ritmic pubisul şi făcându-l să ejaculeze foarte repede. Imediat, fata se desprinse de el, îşi aranjă slipul şi rochia, privindu-l încântată.

Malko se întrebă ce mutră putea să aibă. Rosa se îndrepta deja spre uşă, având cugetul împăcat. Se întoarse spre el, îi trimise o sărutare şi spuse pe un ton scăzut:

— Am vorbit cu prietena mea, dar până la urmă nu ştia nimic…

Mike Corral stătea lângă uşă, gata să intre.

— A trecut un sfert de oră, bombăni el. Era acolo?

Privirea lui îi învălui pe Malko şi pe Rosa cu o suspiciune clară. Gura plină a braziliencei părea că-şi mărise volumul. Fata răspunse agasată, pe un ton plin de naturaleţe.

— N-aveai decât să vii şi tu. Am stat de vorbă, dar n-a vrut să mărturisească nimic. Cu toate acestea, azi dimineaţă îmi…

Mike Corral ridică furios din umeri.

— Bancuri! Ne-am pierdut timpul. Mai am şi altele de făcut. Se urcară în Land Rover, de astă dată cu Malko la mijloc.

Acesta se întreba dacă englezul bănuia ceva. Rosa privea drept înainte, cu mâinile aşezate cuminte pe genunchi, lipindu-şi cu neruşinare pulpa de şoldul lui Malko.

— Mă puteţi lăsa la consulat? întrebă Malko. Sper că următoarea informaţie va fi exactă.

Mike Corral mormăi ceva neinteligibil. Malko spera să nu-şi fi pierdut singurul aliat din cauză trupului durduliu al lui Roşă. Senzaţia pe care o trăise fusese însă încântătoare.

*

* *

Cu un aer bosumflat Chris Jones şi Milton Brabeck, îmbrăcaţi în obişnuitele lor costume deschise la culoare, în ciuda căldurii, stăteau tolăniţi pe fotoliile de piele roşie ale viceconsulului SUA. Se săturaseră până peste cap de baschet. Din fericire, în clădirea Secilia care adăpostea consulatul, existau şi IBM şi Shell şi lipseau liftierii indiscreţi.

Malko adoptase o atitudine de profesionist, cu toate că se concentra cu mare greutate asupra problemelor CIA, după acel intermezzo brazilian. Afacerea Len Post părea şi mai abstractă, îi strânse mâna lui Samuel Ginger.

— Nimic nou?

Americanul clătină din cap.

— Nu mare lucru. Astă noapte s-a tras din nou în cătunele de lângă Rangel. Nu ştim cine, dar au fost mai mulţi morţi. Se pare că M.P.L.A. Se infiltrează tot mai mult.

Cu toate acestea, în timpul zilei Luanda părea absolut liniştită. Plaja era plină de lume, străzile şi cafenele la fel…

— L-am cunoscut pe Mike Corral şi ne prietena lui braziliană, spuse Malko.

Vice-consulul îşi strâmbă chipul ridat.

— Ah, v-aţi întâlnit cu Rosa. Se pare că e cam nimfomană. Nu v-a făcut avansuri?

— În mod discret, îl asigură Malko.

Chiar şi la tropice trebuia să rămână un gentleman.

— Trebuie să mai merg la două bănci astăzi, oftă el. O să învăţ totul despre cafea… Nu aveţi veşti de la UNITA?

— Nimic, zise Ginger. Sunt puţini în Luanda. Sawimbi n-a venit niciodată aici. Probabil că aşteaptă zile mai bune.

*

* *

Barul de la *Tropico* era ticsit ca în fiecare seară. Malko începea să se simtă ca acasă, dar ar fi vrut să demareze ancheta… îl găsise pe Mike Corral instalat la bar, aparent fără urmă de ranchiună pentru incidentul petrecut dimineaţă… Vorbea atât de repede, încât Malko de abia îl înţelegea. Probabil că o ţinea pe Rosa sub cheie, căci părea foarte destins. Din cuvintele lui

confuze, Malko reţinu un lucru: îl identificase pe proprietarul numărului de telefon care nu răspundea.

— ... Este un tip putred de bogat, Ruiz Mupa, bolborosi în viteză englezul. Se ocupă cu diamantele... Luanda e construită pe zăcăminte de diamant. Oamenii le strâng cu lopata. Tipul ăsta are un cufăr plin, mare cât barul. Se culcă cu Edouarda din când în când.

— De ce sună telefonul tot timpul în gol?

Mike Corral schiţă un surâs.

— Nu e numărul de acasă. E o locuinţă pe care o foloseşte pentru întâlniri, pe strada Teissera da Silva. Nu stă acolo şi când e ocupat cu cineva, nu răspunde. Pot să vă dau adresa unde locuieşte.

— Veniţi cu mine?

Mike bău whisky-ul dintr-o înghiţitură.

— Nu pot... Dar vă conduc. După aceea, vă descurcaţi...

Existau nouăzeci la sută şanse să fie doar o pistă falsă, dar CIA putea da patru sute de dolari unui beţiv a cărui prietenă era atât de primitoare.

— Să mergem, spuse Malko.

*

* *

Trecuseră de două ori prin faţa casei de pe strada Ramalho Ortigao. O vilă înstărită şi urâtă, în cartierul rezidenţial Albalade, la ieşirea din Luanda. Malko opri la capătul străzii, o sută de metri mai departe de casă şi spuse:

— Mă duc singur.

Chris Jones bombăni.

— Nu e sănătos...

— Dar e indispensabil, afirmă Malko. N-are rost să-l înnebunim complet pe acest domn. Dacă nu ies într-un sfert de oră, veniţi cu artileria.

Plecă pe jos, lăsându-şi gorilele bosumflate. Nu înţelegeau asemenea subtilităţi. Ei mai întâi trăgeau şi apoi cereau explicaţii. Plini de nelinişte, îl priviră împingând poarta şi sunând. Încordat, Malko aşteptă câteva secunde, apoi uşa se deschise şi apăru un tânăr portughez care vru să închidă imediat. Malko îi surâse cât putu mai frumos:

— Îl caut pe domnul Ruiz Mupa.

Adolescentul se dădu la o parte şi îl lăsă pe Malko să intre. Primul lucru pe care îl văzu fu un cap de rinocer care ţâşnea

parcă din perete. Nişte gazele cu ochi languroşi îi ţineau companie. Intrarea şi livingul erau pline de trofee superbe. Podeaua era acoperită cu piei de zebră. Peste tot, fotografii îngălbenite, cu scene de vânătoare. Malko admiră o masă făcută dintr-un picior de elefant. Un pitic aproape chel apăru lângă el.

— Domnule…

Îl scruta suspicios pe Malko. Acesta se înclină uşor şi spuse în portugheză:

— Vă rog să mă iertaţi că vă tulbur. Sunt prinţul Malko Linge. Nişte prieteni comuni mi-au spus că mi-aţi putea da o informaţie de care am nevoie…

Liniştit de tonul monden, Ruiz Mupa parcă se mai dezgheţă:

— Dacă vă pot fi de folos… Despre ce e vorba?

— O caut pe o anume Edouarda, spuse Malko.

Bătrânul portughez capătă brusc culoarea rinocerului împăiat. Se dădu brusc înapoi de parcă Malko i-ar fi sărit în gât.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, bolborosi el. Cine v-a trimis la mine? Scuzaţi-mă, dar…

Era deja la uşă, gata să alerteze toată casa. Malko trebuia să evite scandalul. Cu toate acestea, după reacţia lui Ruiz Mupa, era sigur că îi putea furniza informaţia.

Rinocerul îi dădu o idee.

Calm, scoase pistolul, ochi capul şi trase. Glonţul stârni praf şi smulse tâmpla dreapta a trofeului. Împietrit, Ruiz Mupa scoase un strigăt sugrumat.

— Domnule! Sunteţi nebun!

Malko se întoarse spre el, cu arma în mână.

— Edouarda a fost implicată în uciderea unuia dintre prietenii mei, spuse el. Vreau să o găsesc. Dumneavoastră ştiţi unde se află. Dacă refuzaţi să mă ajutaţi, fac praf capul de rinocer…

Bătrânul negustor de diamante simţi că i se face rău.

— Oh, nu! Vă rog, gemu el. E o piesă unică. Vă jur că nu vă pot ajuta.

Malko ridică braţul. Explozia făcu să vibreze geamul gros al uşii de la intrare. Vârful celui de-al doilea corn al rinocerului se volatiliză. Ruiz Mupa tresări de parcă el ar fi fost atins de glonţ.

— Domnule, gemu el. Opriţi-vă.

— Unde e Edouarda? repetă Malko.

Ruiz Mupa nu era obişnuit cu violenţa. Se chirci şi spuse cu o voce abia auzită.

— Este în Ilha, după ce treceţi de camping, pe strada Mareşal Gomez da Costa numărul 84, lângă tarabele artizanilor. N-a ucis

însă pe nimeni.

— Are telefon?

— Nu.

Tremura ca varga. Malko puse pistolul la loc şi se îndreptă spre uşă.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse el cu o politeţe încântătoare.

Ieşind, îl văzu pe Ruiz Mupa aruncându-se pe podea în patru labe şi strângând resturile rinocerului.

*

* *

Magherniţa era minusculă, aidoma celor în care stăteau artizanii de pe bulevardul Mareşal Gomez da Costa. Plaja era plină de sute de bâtlani. Puţin mai departe se înălţa un hotel neterminat, *Panorama.* Chris Jones şi Milton Brabeck rămăseseră în maşină, cu instrucţiuni precise.

Bătu, dar nimeni nu răspunse.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Camera era cufundată în întuneric. Zări în stânga un pat, pe care cineva stătea întins.

Silueta se ridică şi Malko văzu o fată într-un tricou sfâşiat, cu bucle negre şi chipul înfricoşat şi acoperit cu un plasture.

— Edouarda?

— Da.

Malko întoarse capul, auzind un zgomot uşor. Mai întâi văzu un enorm amortizor îndreptat spre ei, apoi privirea întâlni ochii decoloraţi şi părul blond. Necunoscutul apăruse din cealaltă încăpere unde se ascunsese. Părea epuizat. În acea clipă ştiu că se afla în faţa ucigaşului lui Len Post. Rămase nemişcat, scrutându-l pe asasin.

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

— Vreau să-mi spuneţi de ce l-aţi ucis pe Len Post.

Cassidy se sprijini de perete, cu o lucire de triumf în ochii decoloraţi.

— Sunteţi din aceeaşi bandă, hmm…

Se auzi un clinchet metalic lângă pat. Malko întoarse capul şi văzu că fata avea mâinile încătuşate. Se gândi la Chris şi la Milton care aveau să apară dintr-o clipă în alta.

— Am venit să discutăm, zise el. Ar trebui să lăsaţi deoparte arma.

În ochii transparenţi ai lui Ted Cassidy sclipi o veselie sinceră.

— Nu încercaţi să mă duceţi, spuse el. Veţi muri înainte ca uşa

să se deschidă.

Malko privi spre fereastră: Chris Jones şi Milton Brabeck tocmai traversau bulevardul, calmi ca nişte buldozere. Respectau fidel instrucţiunile primite. Simţi cum îl cuprinde frica.

Cel din faţa lui era un ucigaş rutinat care nu risca. Gaura neagră a amortizorului i se păru deodată enormă.

Capitolul V

Pe Malko îl mai despărţeau câteva clipe de inevitabil. Scrută chipul lui Ted Cassidy: ochii injectaţi, trăsăturile de o brutalitate implacabilă, ticul gurii. Ucigaşul era la capătul nervilor, gata de orice greşeală... Malko se hotărî să joace totul pe o carte.

— Vin doi prieteni ai mei, îl avertiză el. Vor...

— Veţi încasa un glonţ în cap, spuse Cassidy fără să ridice vocea.

— Am să-i previn.

— În nici un caz.

Malko auzi paşii americanilor apropiindu-se de uşă. Ted Cassidy era şi mai încordat. Malko se simţi la un pas de eternitate. Îşi pironi privirea aurie în ochii aproape albi ai irlandezului:

— Am venit să vorbim, spuse el, nu să ne batem.

Se auzi o bătaie în uşă. Arătătorul lui Ted Cassidy se crispă pe trăgaci. Malko îşi încordă muşchii pieptului. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi irlandezul ordonă pe un ton scăzut:

— Spuneţi-le să plece. Repede.

Se apropie cu o viteză stupefiantă, îl răsuci pe Malko spre uşă şi se lipi de el, înfigându-i amortizorul sub ureche şi repetând:

— S-o şteargă imediat.

Malko şi-l imagina pe Chris luându-şi elan să spargă uşa. Cu vocea calmă îi strigă:

— Chris! Milton! Îndepărtaţi-vă. Totul e în regulă.

Nici un răspuns. Îi ghicea pe cei doi americani la pândă, ezitând ce atitudine să adopte. Repetă.

— Plecaţi. Întoarceţi-vă la *Tropico.*

În vocea lui se simţea totuşi o urmă de nelinişte... Prin uşă, se auzi vocea lui Chris întrebând:

— Sunteţi OK?

— Totul este în regulă, îl asigură Malko, cu gura uscată. Plecaţi.

Se lăsă din nou tăcerea. Ted Cassidy îi sufla în ceafă. Respiraţia ucigaşului era ritmică, dar transpira. Malko ştia că nu avea nici o şansă să-l ia prin surprindere. Nimeni nu ajungea la o asemenea reputaţie fără motive serioase. În sfârşit, de afară se auzi un zgomot de paşi îndepărtându-se. După un minut care dură o veşnicie, Cassidy se îndepărtă, fără să lase arma din

mână. Edouarda rămăsese în continuare nemişcată pe pat, cu ochii holbaţi de groază. Malko văzu plasturele care îi acoperea o parte din gură. Nu pricepe acum ucigaşul lui Len Post eşuase acolo, vizibil la strâmtoare. În jurul patului zăceau cutii de conserve. Se hrăniseră fără să iasă din casă. Ce se întâmplase cu scrisoarea preşedintelui UNITA?

— De ce l-aţi ucis pe Len Post? întrebă Malko.

Ted Cassidy se încordă şi mai tare.

— Ce-ţi pasă ţie?

Arma stătea îndreptată spre stomacul lui Malko.

Acesta avu senzaţia fulgerătoare că aşa se petrecuseră lucrurile şi cu Len Post. O conversaţie încordată, apoi brusc, gloanţele care îl împroşcaseră... Malko simţi că trebuie să deblocheze situaţia, chiar dacă sfârşitul ar fi fost dramatic.

— N-o să stăm aşa cu orele, spuse el pe un ton calm.

Irlandezul îl scruta cu intensitate. Malko îl intui impresionat de stăpânirea lui de sine, dar gata să explodeze. Un singur cuvânt deplasat ar fi atras o ploaie de gloanţe.

— Cine sunteţi? întrebă el. Pentru cine lucraţi?

În situaţia în care se afla, Malko putea să-şi recunoască apartenenţa la CIA.

— La fel ca Len Post, spuse el.

Simţi că nu se înşelase. Ted Cassidy se destinse imperceptibil, apoi întrebă pe un ton bănuitor:

— Aţi venit pentru acelaşi lucru?

Malko se hotărî să mai facă un pas.

— Am venit să recuperez scrisoarea pe care aţi luat-o.

Un surâs veninos schimonosi buzele subţiri ale lui Ted Cassidy, dar acesta nu răspunse. Părea că reflectează adânc, şovăind între două alternative, dintre care una era eliminarea fizică a lui Malko.

Pe neaşteptate, spuse:

— Nu-mi vindeţi poveşti? Ştiţi ce conţine scrisoarea?

— O propunere a preşedintelui UNITA către CIA, spuse Malko.

Fără să priceapă de ce, irlandezul păru nespus de uşurat.

— O.K., spuse el. Veţi face exact ce vă spun. Sunteţi înarmat?

— Da.

— Daţi-mi pistolul. Foarte încet.

Malko se supuse scoţând arma. Ţinând-o cu două degete, i-o aruncă lui Ted Cassidy, care o prinse din zbor.

— Aveţi maşină?

— Da.

— Bine. Ieşim amândoi.

Malko văzu privirea irlandezului pironind-o pe Edouarda şi îi auzi strigătul sugrumat. Avea la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să reacţioneze.

— N-o ucideţi, spuse el cât de calm putu, altfel nu vin cu dumneavoastră.

Cu pistolul îndreptat asupra metisei, Ted Cassidy ezita. Îşi impusese o regulă absolută: să nu lase martori în urmă. Era însă convins de hotărârea interlocutorului lui, iar acesta reprezenta singura şansă de salvare.

Cu regret, după momente care părură interminabile, coborî pistolul.

— Nu va spune nimic, afirmă Malko.

Ted Cassidy luă o servietă diplomat, deşurubă rapid amortizorul, fără să dea drumul armei şi îşi ascunse braţul drept sub un sacou de pânză, acoperind pistolul. Se apropie de Malko şi îi înfipse arma în spate.

— Înaintaţi încet, spuse el, până la maşină. Dacă faceţi un pas alături, sunteţi mort.

Malko deschise uşa. Edouarda părea împietrită. Ted Cassidy se comporta de parcă n-ar fi existat pentru el.

Malko inspiră cu voluptate aerul călduţ şi privi în jur. Gorilele nu se zăreau. Se rugă în sinea lui să nu le treacă prin minte să încerce ceva… Datsunul închiriat era încins de la soare.

— Suiţi-vă la volan, ordonă Cassidy. Ţineţi mâinile la vedere.

Malko se supuse. Irlandezul ocoli maşina şi deschise cealaltă portieră, aplecându-se în interior.

— Cheile?

Malko i le întinse. Irlandezul deschise portbagajul, verificând dacă era gol. Îl încuie şi se urcă în maşină lipindu-se de podea, cu spatele la portieră.

— Porniţi, dar nu depăşiţi patruzeci la oră. Nu vă atingeţi de claxon.

Malko băgă în viteză şi demară. Câţiva negri aşteptau autobuzul. Mirosul de transpiraţie a lui Ted Cassidy umpluse maşina.

Trecură prin faţa fortului San Miguel, apoi peste pod, îndreptându-se spre ieşirea sudică din Luanda, evitând centrul. Malko începu să regrete că îi îndepărtase pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck. Tot nu aflase de ce Ted Cassidy îl ucisese cu atâta sălbăticie pe Len Post, agent CIA ca şi el.

*

* *

— E un poliţist în mijlocul drumului, anunţă Malko.

Se aflau la zece kilometri de Luanda, pe drumul care urmărea malul oceanului. Zonele locuite erau rare. Pe stânga jungla, pe dreapta faleza. Ted Cassidy nu se tulbură.

— Treceţi şi faceţi-i semn că viraţi la dreapta.

Malko se supuse, din cauza armei îndreptate spre el. Poliţistul nu reacţionă. Pe dreapta se deschidea un drum asfaltat, coborând spre ocean. Ajunseră în faţa unui club nautic.

— Intraţi, ordonă irlandezul. Duceţi-vă până la chei.

Totul era pustiu. Peste tot, yachturi puse pe remorci. Câţiva negri îşi pierdeau vremea, încercând să repare nişte motoare. Cheiul era într-o zonă mai depărtată. Se zăreau câteva bărci ancorate. Cassidy ieşi primul din maşină.

— Urcaţi în cea galbenă, ordonă el.

Urmat de Cassidy, Malko sări într-un mic vas de croazieră. Fără să-l scape din ochi, irlandezul se lăsă pe vine şi scotoci la pupa, ridicându-se şi ţinând în mână o cheie cu o geamandură în miniatură pe post de breloc, pe care i-o aruncă lui Malko.

— Ridicaţi ancora şi porniţi spre insulă.

Malko se execută. Motorul porni uşor. Se părea că nu atrăseseră atenţia nimănui. Apa era liniştită. La doi kilometri în faţă se distingea malul insulei Mossoula, paradisul înotătorilor de duminică. Malko se îndreptă spre centrul insulei.

— La stânga, ordonă Ted Cassidy.

Chiar pe mare, nu-l scăpa din supraveghere. Malko simţea în spate un pachet de nervi gata să explodeze.

— Unde mergem? întrebă el.

— Gura, zise Cassidy nervos.

Din nou, Malko simţi iritarea ucigaşului. Peste un sfert de oră aveau să ajungă pe insulă.

*

* *

Vasul se râcâi cu coca de fund şi elicea începu să arunce valuri de mâl negru. Ted Cassidy, în picioare în spatele lui Malko, cu pistolul într-o mână şi servieta în cealaltă, îi ordonă:

— Săriţi!

Malko ateriză pe nisip, imitat de Ted Cassidy, care nu-l scăpa din ochi o secundă. Zeci de bungalouri, în stiluri diferite, erau răspândite printre cocotieri.

Ted Cassidy îi indică o cabană mare, construită pe un soclu de ciment.

— Acolo, zise el.

Malko o porni într-acolo, trecând prin faţa unei căsuţe acoperite cu paie. La fiecare sfârşit de săptămână, albii din Luanda dădeau năvală în Mossoula. În rest, zona era pustie. Malko nu văzuse nici o singură barcă.

Intră în grădină.

Mai întâi avu impresia că bungaloul era pustiu. Se opri în dreptul unei uşi-ferestre prin care se zărea un living modern. Se întoarse, vrând să-l întrebe pe Ted Cassidy ce să facă şi atunci o văzu.

Ascunsă în spatele unui bananier, se confunda cu vegetaţia tropicală din grădină. O fată superbă, cu chip semeţ încadrat de plete lungi şi negre, cu bărbie voluntară şi cu maxilarele încleştate. Înfiptă pe picioarele depărtate, îmbrăcată într-un pantalon kaki şi o cămaşă înflorată, care se mula pe pieptul generos, ţinea la picior o puşcă de asalt, cu siguranţa unui bărbat.

Ignorându-l pe Malko, necunoscuta strigă în engleză:

— Cassidy, lasă arma!

Malko încetă să mai respire. Aveau să se ucidă reciproc... Nu-şi crezu ochilor, când îl văzu pe irlandez aruncând docil pistolul, punând jos servieta şi aşteptând cuminte, ca un şcolar dojenit.

Necunoscuta şuieră printre dinţi, ca un tâlhar. Trei negri înarmaţi, în ţinută de camuflaj, apărură în spatele lui Malko. Fata lăsă arma lângă bananier şi se îndreptă spre Ted Cassidy, ignorându-l deliberat pe Malko. Era foarte frumoasă, în ciuda aiurii masculine şi a trăsăturilor cam brutale.

Ted Cassidy păru deodată firav, pricăjit şi mizerabil.

Fata se opri în faţa lui şi, fără o vorbă, îl pălmui cu putere. Ochii îi păliră, dar nu spuse nimic.

— Cum ai îndrăznit să te prezinţi în faţa mea? mormăi ea. Vorbise în engleză, cu asprimea accentului portughez.

— Am adus pe cineva, bâigui Cassidy.

În ochii lui albi apăruse din nou ura. Calmă, fata îl pălmui din nou, cu aceeaşi violenţă. Se dădu apoi înapoi pentru a judeca parcă efectul.

— Ai nesocotit ordinele, spuse ea. Ştii ce meriţi?

Cassidy înghiţi în sec. Era verde la faţă şi încheieturile i se albiseră. Părea un bloc de ură.

— Vă cer iertare, Graziella, spuse el umil, dar am adus pe

cineva care vă va interesa. E...

Ea îl întrerupse brusc şi se întoarse spre Malko.

— Cine sunteţi?

Malko se decise că orice neînţelegere în relaţia cu acea tigroaică, ar fi fost de rău augur.

— Mă numesc Malko Linge, spuse el. Am venit în Angola să continui misiunea lui Len Post...

Ea îl fixă neîncrezătoare.

— Lucraţi pentru americani! Şi totuşi aţi acceptat să-l urmaţi pe Cassidy.

Malko îşi permise un surâs.

— Să spunem că mi-a cam forţat mâna.

Privirea fetei îl străpungea aidoma razelor X, de parcă venise de pe altă planetă. Într-un final, îi întinse mâna.

— Mă numesc Graziella Lobito. Veniţi înăuntru.

Brusc tulburat, Malko o urmă. Numele nu-i era necunoscut, îşi scormoni fabuloasa memorie şi îşi aduse aminte de imaginea unei fete brune, cu o diademă de smaralde pusă pe un coc complicat, având o alură semeaţă şi un surâs de carnasieră. Simţi parcă mirosul mâlului de la Veneţia şi văzu aievea lacheii îmbrăcaţi în livrele.

O privi cu atenţie:

— Aţi fost la balul dat de Besteguy acum doi ani, spuse el. Eraţi în compania unui bărbat foarte elegant, cu monoclu.

— Era tatăl meu!

Expresia i se îndulcise brusc şi îl fixă pe Malko în alt mod.

— De unde ştiţi că am fost la acel bal?

— Eram şi eu acolo, spuse Malko. Contele Besteguy mă onorează cu prietenia lui...

— Bine, dar mi-aţi spus că...

De această dată, ea era cea descumpănită. Malko oftă.

— E o poveste lungă... Să spunem că îmi ocup timpul liber lucrând pentru CIA.

— În Angola?

— În Angola, dar dacă Len Post n-ar fi murit, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

— Vă prezint scuzele mele pentru uciderea acelei persoane, l-am dat instrucţiuni lui Ted Cassidy, dar nu le-a urmat. Nu se poate împiedica să ucidă. Noi n-am dorit acest lucru...

Părea sincer dezolată. Malko îşi spuse că situaţia era cam confuză. Ted Cassidy şi negrii dispăruseră. Graziella Lobito se aşeză pe o pernă, în faţa lui, fixându-l cu intensitate.

Pe masă se afla un teanc de manifeste. Îl descifră pe cel de deasupra: trei iniţiale: E.S.N. şi silueta stilizată a unui pistol. Graziella surâse amar şi îi întinse manifestul lui Malko.

— Acesta este noul meu bal.

Malko citi: *Ejercito secredo national şi* ridică privirea spre ea.

— O nouă mişcare politică?

— Exact. Eu am fondat-o, împreună cu câţiva prieteni, pentru a împiedica această ţară să cadă în mâna anarhiei şi în comunism. S-au împlinit doi ani de când lupt în compania oamenilor mei, toţi negri. Sar cu paraşuta, mărşăluiesc prin hăţişuri, ucid.

Era atât de însufleţită, cu chipul luminat de o bucurie interioară. Malko îşi putea închipui că petrece un weekend cu o femeie frumoasă pe o plajă tropicală, dar nu reuşea să uite fotografiile oribile ale cadavrului lui Len Post. Graziella Lobito era un pericol mortal. O fanatică, aidoma multora întâlnite în misiunile sale.

Fixă cu privirea coapsele musculoase. Superbă femelă.

— De ce l-aţi ucis pe Len Post? întrebă el.

Ea îşi scutură furioasă pletele negre.

— Nu l-am ucis. De săptămâni urmărim tentativele americanilor de a se apropia de UNITA, l-am dat ordin lui Ted Cassidy să intercepteze acea scrisoare, nu să ucidă. Nici măcar n-a mai îndrăznit să se întoarcă aici. Se ascundea în Luanda, altfel l-aş fi executat. Nu mă pot arăta în Luanda, mişcarea mea este interzisă. Sunt căutată de poliţia militară a Juntei... Prietenii mei au fugit sau au fost arestaţi.

— Ce doriţi?

Ochii negri îl fulgerară.

— Tot ceea ce posedăm e aici. Străbunicul meu a creat plantaţia de cafea. M-am născut în Angola, tatăl meu la fel. Acum negrii vor să ne ucidă şi să ne vâneze. Nu avem unde să ne ducem. Portugalia nu este de fapt ţara mea. Brazilia e prea departe. Vreau să rămân în Angola.

Mişcat fără să vrea, Malko o asculta. Era sinceră, dar lupta în zadar cu istoria. Aparent, CIA subestimase capacitatea de acţiune a albilor.

— Ted Cassidy nu e portughez, remarcă el.

— Avem prieteni, zise ea evazivă, care vin de pretutindeni să ne apere.

Stranii prieteni. Apăru un negru în picioarele goale şi puse pe masă un platou cu o carafă cu suc de fructul pasiunii şi nişte

pahare de cristal.

Malko bău, aşteptând ca Graziella Lobito să ajungă la miezul problemei. Multe lucruri îi scăpau încă. Era nevoie de motive serioase pentru ca mişcarea rebelă să intre în conflict cu CIA...

— De ce nu vreţi ca CIA să trateze cu UNITA? întrebă el.

Graziella ridică din umeri:

— CIA are lucruri mai bune de făcut decât să trateze cu o mână de negri ascunşi în hăţişuri. Îi cunosc, am luptat cu ei. Nu sunt mai mulţi de şase sute şi au arme puţine. Nu reprezintă nimic.

— Şi dumneavoastră, nu se putu abţine Malko, pe cine reprezentaţi?

Crezu că avea să se arunce asupra lui, dar ea se mulţumi să spună cu o voce joasă şi răguşită.

— Noi reprezentăm disperarea. Iar de disperare trebuie să ţii întotdeauna seama.

Malko scruta chipul împietrit, cu o expresie de amărăciune. Veneţia era atât de departe.

— Ce aşteptaţi de la CIA? Nu poate întoarce cursul istoriei.

Ea rânji dispreţuitor.

— Nu le cer să mă ajute pe faţă. Albii au devenit laşi.

— Atunci ce vreţi?

Fata goli paharul dintr-o înghiţitură, încrucişându-şi nervoasă mâinile cu unghii scurte.

— Singurul lucru pe care prietenii dumneavoastră mi-l pot da. Bani.

Malko îşi ascunse surprinderea. Auzise de imensele averi strânse în timpul colonizării Angolei. Îşi amintea că tatăl lui Graziella Lobito închiriase un Boeing 707 ca să-şi aducă invitaţii la Veneţia. Nu părea să aibă posibilităţi financiare reduse. Doar cu bijuteriile pe care le purtase la balul Besteguy, Graziella putea întreţine o armată timp de o săptămână.

— Sunteţi bogata totuşi, remarcă el.

Ea clătină din cap.

— Vă jur că nu am bani şi că am nevoie de ei.

— Câţi?

Probabil că socotise dinainte, pentru că spuse imediat:

— Cam trei milioane de dolari, pentru o perioadă de patru luni. După aceea, depinde. Poate nimic.

Malko recepţionă sufocat cifra. Parcă şi vedea mutrele contabililor de la CIA.

— Ce vreţi să faceţi cu atâţia bani?

Ea ridică din umeri.

— Când îi voi avea, am să vă spun. Nu e o escrocherie, adăugă ea cu o urmă de mândrie. Nu cer nimic pentru mine. Mi-am vândut deja o parte din bijuterii şi sunt gata să vând şi restul. Îl privi drept în ochi: aş fi gata să mă prostituez dacă e nevoie.

Privirea ei era atât de directă, încât Malko se întrebă dacă nu era o invitaţie.

— Sper că sunteţi conştientă că CIA nu distribuie atât de uşor asemenea sume, remarcă Malko. Mai ales fără să ştie la ce vor servi.

Graziella îşi încrucişă picioarele lungi cu un gest plin de senzualitate.

— Vor servi la crearea unei Angole libere, spuse ea. Unde albii nu vor mai fi asasinaţi, iar comuniştii nu vor face legea. Asta dacă nu cumva prietenii dumneavoastră americani nu doresc o dictatură roşie în această ţară.

— Nu cred, zise Malko fără să se compromită.

— Atunci ştiţi ce aveţi de făcut.

— Modalitatea pe care aţi adoptat-o n-a fost prea dibace, sublinie Malko. CIA ţine mult la agenţii ei.

— V-am explicat ce s-a întâmplat. Dacă îl vreţi pe Cassidy, vi-l predau. Din momentul în care voi avea banii.

Cam mulţi bani pentru un ucigaş paranoic. Înşelându-se asupra tăcerii lui Malko, Graziella remarcă:

— De pe vremea când era în ilegalitate, UNITA a ciopârţit mai mulţi misionari americani. Asta nu v-a împiedicat să doriţi să-i ajutaţi.

— Poate că nu erau de la CIA, remarcă Malko.

— Toţi misionarii americani lucrează pentru CIA, îl întrerupse hotărâtă Graziella Lobito. Toată lumea ştie.

Puteau discuta aşa la infinit. Malko se hotărî să pună punctul pe i.

— Vreţi deci sume importante pentru a institui un guvern angolez independent, spuse el. Aveţi sprijin, oameni, arme.

— Le pot avea.

— Trebuie luată în considerare posibilitatea ca CIA să refuze, spuse el prudent. Ce s-ar întâmpla?

Ochii negri se întunecară şi mai tare.

— Ceva extrem de grav, spuse rar tânăra angoleză. Ce credeţi că se va întâmpla atunci când voi face publică această corespondenţă între CIA şi UNITA? Nimeni nu va mai crede că UNITA este o autentică mişcare de eliberare, iar banii pe care îi

cheltuiţi nu vor face decât să o discrediteze şi mai tare. Puteţi fi siguri că M.P.L.A. va face restul.

— Făcând acest lucru, obiectă el veţi da ţara pe mâna celor din M.P.L.A. Vă vor lichida.

Ea ridică fatalistă privirea.

— Ştiu, dar dacă refuzaţi oferta noastră, oricum totul se duce de râpă.

— Adoptaţi o poziţie disperată.

— Suntem disperaţi, spuse abătută Graziella Lobito. De altfel, dacă refuzaţi, nu ne vom mărgini doar la a o da publicităţii. Cu puţinele noastre forţe, vom crea haos, ca în 1960, în Congo.

Malko se uită la ea încercând să vadă dacă vorbea serios, în ochii negri strălucea un licăr de dementă. Era sinceră. În disperarea lor, erau capabili de orice. Malko înţelese că mai ales nu trebuia să întrerupă slaba legătură pe care o crease.

Intuia catastrofa. CIA n-ar fi acceptat niciodată să finanţeze o nouă Rhodesia, chit că ar fi abandonat proiectul UNITA. Pe de altă parte, era sigur că Graziella avea să-şi pună ameninţările în practică.

Tânăra se ridică.

— Veţi fi condus la mal. Aveţi la dispoziţie douăzeci şi patru de ore că să-mi daţi un răspuns. Vă aştept aici mâine, la aceeaşi oră.

Îi întinse mâna, strângându-i-o cu putere şi privindu-l în ochi. Redevenise mai feminină.

— Sper că veţi reuşi, spuse ea. Pentru Angola.

Malko se întrebă ce căuta ucigaşul irlandez printre ei. Nu păreau să se asemene. Vasul era încă pe plajă. Apărură doi negri şi îl scoaseră din nisip. Malko urcă la bord împreună cu ei. Vasul de croazieră se îndreptă spre clubul nautic.

Ajunseră la chei fără să schimbe o vorbă. Malko se duse la maşină şi barca se îndepărtă. Avea impresia că visează. Cu toate acestea, Len Post era mort, insula era reală, iar Graziella nu era o fantomă. Ajuns în suburbiile Luandei, cu negri cumpărând marfă ieftină la marginea drumului, cu maşinile şi autobuzele pline, îi venea greu să-şi imagineze că o bandă de desperados se pregătea să treacă de bună voie Angola prin foc şi sânge.

Un vânzător de ziare desculţ, cu un teanc enorm pe cap, se apropie de geamul coborât.

— Vreţi un ziar?

Manşeta anunţa declaraţia şefului M.P.L.A. care se opunea formării unui guvern de coaliţie tripartit. Era începutul. Malko se

întrebă ce avea să creadă CIA despre strania lui întâlnire cu vulcanica Graziella.

*

* *

— Sunt nebuni, oftă Samuel Ginger. Nu vor obţine niciodată ce cer.

Chipul ridat al vice-consulului era marcat de oboseală. Cu un aer absent, răsucea în mână ochelarii.

— Aţi auzit până acum de E.S.N.? întrebă Malko.

Şeful agenţiei dădu din cap:

— Evident. Imediat după anunţarea independenţei, s-au creat mai multe mişcări ale albilor, mai mult sau mai puţin clandestine. Era însă foarte dificil să le cunoaştem importanţa reală. Portughezii din Juntă cu care mă văd în fiecare zi au afirmat că e vorba de persoane lipsite de importanţă. Sud-africanii mi-au spus acelaşi lucru. Au împrăştiat manifeste, au aruncat în aer câteva clădiri, au atacat câteva mahalale, dar atât. Populaţia nu-i urmează. Mă rog, nu până în prezent. Negrii au fost destul de dibaci ca să nu-i sperie. M.P.L.A. le repetă în permanenţă că pot rămâne în ţară după cucerirea independenţei şi că sunt toţi nişte exploataţi.

— Cu toate acestea, l-au ucis pe Len Post.

— Ştiu, admise consulul, dar acest Cassidy nu e portughez. Asta mă tulbură mai tare... E altceva la mijloc.

Malko se ridică.

— Mă întorc la hotel. Trimiteţi telexul şi anunţaţi-mă de rezultat.

— Trebuie să recuperăm afurisita aia de scrisoare, oftă Samuel Ginger.

*

* *

Lângă cheia lui Malko era un mesaj: „Ne-am întors. Chris. Veniţi imediat.”

Malko se simţea obosit. Nu avea nici cel mai vag chef să le explice ceva gorilelor. Se duse direct în cameră. După treizeci de secunde, sună telefonul. Era Milton Brabeck.

— Veniţi, zise americanul, avem o surpriză pentru dumneavoastră.

— O surpriză; zise Malko intrigat. Ce fel?

— Veţi vedea. Veniţi.

Gorila închise telefonul. Intrigat, Malko traversă coridorul şi

bătu la uşa camerei lui Chris Jones. Gorila îi surâse cu şiretenie.

— Ne bucurăm că sunteţi în viaţă. Aveţi ceva de făcut.

— Ce?

— Asta, zise Chris dându-se la o parte şi arătând spre pat.

Metisa cu pansament la gură îl privea plină de recunoştinţă. Scăpase de cătuşe şi stătea pe pat goală. Înfăşurată doar într-un prosop.

Capitolul VI

— N-a vrut să plece, repetă Chris Jones. Ne ascunsesem puţin mai departe. După ce aţi dispărut, ne-am dus să vedem ce se petrecuse. Milton s-a descurcat şi i-a scos cătuşele, apoi n-am mai scăpat de ea.

Edouarda Jardim ridică spre Malko o privire îngrozită. Avea partea stângă a feţei umflată şi plasturele lipit la colţul gurii o făcea să vorbească uşor cântat.

— Domnule, îl imploră ea, apăraţi-mă. E un monstru.

Malko se aşeză pe pat şi îi surâse.

— Povestiţi-mi tot.

Ea păru încurcată.

— Nu credeam că se va termina aşa. Vă jur. Unul dintre prietenii mei mi-a cerut să-i fac un serviciu. Să-l aduc pe american… (îşi luă seama) – Len – într-o colibă din mahalaua de pe Ilha. Mi-a jurat că nu va păţi nimic, că trebuia doar îndepărtat de la *Tropico* pentru o oră.

— Cine era acel prieten?

— Henrique Rodriguez. Este…

— De ce aţi făcut-o? Pentru bani?

— Oh, nu!

Era inutil să ceară precizări.

— Continuaţi, spuse Malko.

— Când am ajuns la colibă, acolo era tipul acela, Cassidy. Îl ucisese deja pe proprietar. Când Len a vrut să fugă, l-a ucis. Apoi, m-a…

Se întrerupse din nou şi mai înfricoşată. Malko era sigur că spunea adevărul.

— Apoi?

Ea clătină din cap.

— Nu prea ştiu… Când s-a întors, era furios. M-a bătut şi mi-a spus că mă va ucide dacă nu găsesc un loc unde să ne ascundem. Aşa că l-am ajutat, dar până la urmă m-ar fi ucis.

Malko era convins de asta. O privi cu atenţie pe metisa îngrozită. În ciuda pansamentului era încă plină de farmec. Privirea îi alunecă între sânii dezveliţi de prosop. Cu un gest plin de pudoare, ea se acoperi.

— Hainele mele erau foarte murdare, explică ea. Le-am spălat… Nu mai am bluză.

— Accept să vă apăr, spuse rar Malko. Cu condiţia să mă ajutaţi.

— Să vă ajut? Bine dar…

— Vreau să iau legătura cu UNITA. Mă puteţi ajuta.

— E foarte periculos, gemu Edouarda.

— Atâta timp cât aceşti domni vă vor păzi, nimeni nu vă va face vreun rău, afirmă Malko.

Flataţi să fie numiţi aşa, Chris Jones şi Milton Brabeck îşi îndreptară ţinuta. Poznaş ca întotdeauna, Milton preciză:

— Domnişoara poate fi liniştită. Îi vom asigura o protecţie perfectă.

Ceea ce pentru el însemna să se întindă peste corpul protejatului apărându-l de gloanţe. Un tratament rezervat şefilor de stat. De când o văzuse pe Edouarda dezbrăcându-se, murea de nerăbdare să o vadă în pericol.

— Îl cunoaşteţi pe un anume Joseph Simbili? întrebă el. Reprezentantul UNITA la Luanda.

— Da, aşa cred.

— Ştiţi unde poate fi găsit?

Ea clătină din cap.

— Poate. Trebuie să mă interesez.

— Acum!

— Acum.

Edouarda ezită puţin, apoi se ridică. Prosopul alunecă, dezgolind-o complet. Milton Brabeck aproape că înghiţi una dintre mingile de baschet. Avea un corp plin, cu şalele foarte cambrate, cu genunchi rotunzi şi sânii în formă de pară.

Din nefericire, se repezi în baie, de unde ieşi peste cinci minute, decentă, deşi încă udă. Îşi pusese o cămaşă de a lui Milton, de trei ori mai mare decât ea.

Chris Jones se făcu roşu ca macul.

— Venim şi noi? întrebă el pe un ton sugrumat.

— Absolut, spuse Malko.

În ascensor, o întrebă pe metisă:

— Cunoaşteţi adresa acestui Henrique Rodriguez?

Ea dădu din afirmativ din cap. Putea fi de folos. Se înghesuiră în Datsun, cu Malko la volan.

— Spre piaţa Los Lusadas, spuse Edouarda.

Ocoliră piaţa, o luară pe bulevardul Albuquerque, care trecea pe lângă zidul alb al cimitirului, dominând oraşul de jos. La capătul bulevardului, Edouarda îi spuse lui Malko să cotească la stânga, pe un drum pietruit care cobora de-a lungul falezei până

la port. La mijlocul drumului, îi arătă o colibă din lemn.

— Aşteptaţi-mă.

Intră fără să bată şi ieşi după cinci minute, escortată de un negru cu bărbia proeminentă şi purtând o pălărie veche de fetru. Veni la maşină şi strânse ceremonios mâna celor trei albi. În Africa, strângerea de mână a unui alb reprezenta încă ceva important pentru oamenii simpli. Se întorsese apoi fericit în colibă.

— Mi-a spus, zise Edouarda, că îl găsim pe strada Luiz Camoes, după hotel.

*

* *

Pe culoarul pustiu al etajului doi dintr-o clădire modernă erau treizeci de uşi. Edouarda se opri în faţa celei cu numărul 17.

Bătu. Prudente, gorilele se lipiră de zid.

Se auzi un zgomot uşor în spatele uşii şi o voce de bărbat întrebă în portugheză:

— Ce doriţi?

— Joseph Simbili? spuse Edouarda.

— Nu e aici, spuse vocea.

Edouarda îşi lipi gura de uşă.

— Joseph, m-a trimis bătrânul Maleta.

Se auzi zgomot de încuietori, apoi de lanţ şi uşa se deschise câţiva centimetri. Ceva negru şi lung apăru în deschizătură: ţeava unei puşti de mare calibru.

Deasupra, Malko zări ceva semănând cu o nevăstuică chelă încrucişată cu o bufniţă cu ochelari enormi cu ramă de baga. Ochii mari îi distinseră pe Malko şi capul dispăru instantaneu.

— Cine e albul ăsta? întrebă el furios.

— Un prieten, spuse Edouarda. Vrea să-ţi vorbească.

— De ce?

Malko hotărî că era timpul să intervină. Spuse în portugheză:

— Sunt un prieten al lui Len Post.

Nevăstuica scoase un strigăt sugrumat şi agită ameninţător puşca.

— Şterge-o de aici domnule, spuse Joseph Simbili pe un ton demn. Nu vrem să avem de-a face cu voi.

Edouarda vru să-l ajute pe Malko.

— Joseph, zise ea, nu e un om rău. Deschide.

Malko avu timp doar să facă un salt în spate. O explozie asurzitoare zgudui pereţii coridorului. Joseph Simbili trăsese. O

gaură enormă apăru în peretele din faţă.

— Ştergeţi-o de aici, repetă reprezentantul UNITA pe un ton ascuţit. Data viitoare trag în dumneavoastră. Fascişti ticăloşi.

Ciufulită şi buimăcită Edouarda îl trase pe Malko de mână. Cele două gorile scoseseră armele şi aşteptau. Pe culoar începeau să se deschidă uşile.

— Veniţi, veniţi, o să ne ucidă, strigă Edouarda.

Uşa se închise cu un zgomot sec. Malko se lăsă condus. Dialogul se dovedise a fi delicat... Ajunseră pe bulevardul Camoes, scăldat în soare. Malko ridică privirea spre etajul al doilea. Ferestrele lui Joseph Simbili erau închise ermetic, cu jaluzelele trase.

— De ce e atât de bănuitor? întrebă el.

— Se teme de M.P.L.A.

Malko se îndreptă spre *Tropico.* Situaţia părea dificil de deblocat. Se întrebă ce gândeau străluciţii analişti de la Washington. Edouarda îl luă deodată de braţ.

— Îi vedeţi pe cei doi negri din faţa noastră, lângă grădină? Sunt din M.P.L.A. Supraveghează. Dacă iese, îl ucid.

Malko se uită spre cei doi negri în pulovere galbene, care căscau gura lângă un vechi Packard dezmembrat. Amândoi purtau ochelari cu lentile mari negre.

— Poliţia nu face nimic?

Edouarda ridică dezamăgită din umeri.

— Poliţiei nu-i pasă. Acum negrii comandă. Îi vor vâna şi îi vor ucide pe albi. Până atunci, se bat între ei. În mahalale, M.P.L.A. a instaurat teroarea. Dacă nu folosesc apelativul tovarăşe, sunt bătuţi, uneori ucişi. Au asasinat doi şoferi de taxi noaptea trecută. Nimeni n-a spus nimic.

Un camion plin de soldaţi portughezi nepăsători trecu pe bulevard, rulând cu încetineală.

— Ăstora nu le pasă, mormăi Edouarda. Nu se gândesc decât să se întoarcă acasă.

În sinea lui, Malko îşi spuse că nu erau singurii. Nu vedea cum avea să se desprindă CIA din viesparul angolez.

*

* *

Cu barba ca un evantai, Mike Corral se precipită spre Malko, stropind în jur cu salivă. Volubil, amical şi totuşi puţin neliniştit.

— L-aţi găsit?

Edouarda, care purta un pansament mai discret, plecă jenată

privirea. Îl cunoştea pe Mike, dar nu-i prea plăcea.

În spatele lui Mike apăru trupeşa Rosa, care îl învălui pe Malko într-o privire catifelată, sărutându-l apoi cu un aer voit absent pe gură.

— A fost pe aproape, spuse Malko evaziv.

Englezul privi plasturele fără să îndrăznească să întrebe ceva. Părea absolut intrigat.

Rosa se cocoţă pe un scaun înalt de la bar, încrucişându-şi picioarele, gata să provoace un infarct celor de la mesele apropiate şi aruncă în jur o privire ispititoare. Pletele negre şi dese semănau cu o cască. Malko se aplecă spre Mike Corral.

— Aţi auzit vorbindu-se despre o organizaţie numită E.S.N.?

Englezul îl privi scrutător şi se strâmbă.

— Da, este o mică organizaţie teroristă fondată după 25 aprilie. Au ucis câţiva negri, apoi au încercat să recruteze aderenţi dintre negrii angolezi demobilizaţi şi ofiţerii albi. Se foloseau de anunţuri cifrate, publicate în *Provincia de Angola.* Se spune chiar că au o tabără de antrenament într-un loc pustiu, între Luanda şi râul Cuenza. Au furat două sute optzeci de arme dintr-un arsenal al D.G.S.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Mike Corral făcu un gest explicit.

— Au fost măturaţi. Junta a reacţionat brutal. L-au arestat pe redactorul şef de la *Provincia de Angola,* iar alţii au fugit în Africa de Sud…

Rosa se uită la ceas, apoi se ridică de pe scaun, lascivă şi plictisită. Îi aruncă o privire umedă lui Malko şi spuse:

— Cinaţi cu noi?

Malko refuză politicos. Lua masa cu Samuel Ginger, pentru a evalua situaţia. Păcat, Roşa ar fi putut profita de un moment de neatenţie al lui Mike Corral.

*

* *

Dopul sticlei de Dom Perignon sări cu un zgomot vesel. Samuel Ginger îi întinse o cupă lui Malko, ciocnind cu el.

— Pentru succesul dumneavoastră în Angola.

Treizeci de invitaţi de ambele sexe se înghesuiau pe terasă. Casa era izolată, pe Morro Luz, la zece kilometri de Luanda. Avea o piscină înconjurată de un gard şi în mijlocul peluzei, lângă un imens baobab, flutura drapelul american. Malko bău cu poftă şampania. Se întorsese la civilizaţie. Femeile purtau rochii lungi,

erau bronzate, machiate şi aveau acea libertate dată de traiul într-o ţară tropicală.

Edouarda era cea mai sclipitoare, într-o rochie de jerseu galben, care se lipea ca o mănuşă de curbele superbe ale corpului. Milton Brabeck şi Chris Jones, discreţi ca nişte faruri în costumele gri deschis, nu-şi uitaseră pălăriile! Malko se duse la ei. Remarcă deodată o umflătură proeminentă sub sacoul lui Chris Jones, la nivelul şoldului. Era cam de mărimea unui mortier.

— Chris, spuse el, nu e bine, suntem pe teren amical aici. Vexat, Jones ridică haina, dând la iveală un aparat de radioemisie.

— Ce-aţi crezut? Vom avea nevoie de aşa ceva astă-seară.

— Pentru ce?

— Să vorbim cu cei de la Washington.

— Washington?

Un aparat de radioemisie bătea la cel mult zece kilometri.

— Sigur. Am primit instrucţiuni de la domnul Ginger. Uitaţi-l că vine.

Vice-consulul se apropie de cei trei şi aruncă o privire la ceas.

— Să mergem în fundul grădinii, acolo nu vom fi deranjaţi. Intrigat, Malko îl urmă. Se opriră lângă parapetul de piatră care domina drumul spre ocean.

— Azi după-masă am trimis un telex codificat la Langley, spuse el, cerând instrucţiuni. Aş prefera însă să vorbiţi personal.

Îşi spăla mâinile ca Pilat din Pont.

Chris Jones ridică antena şi începu să vorbească, lipindu-şi gura de microfon. Malko se întoarse, supraveghind grupul de invitaţi.

Unul dintre inginerii de la Cabinda Gulf Oil, slăbănog şi ochelarist, o mânca din ochi pe Edouarda, privind cu nesaţ sânii dezgoliţi de rochia galbenă.

Chris Jones îl trase de mână, întinzându-i aparatul.

— Aveţi legătura cu David Wise.

Malko crezu că glumeşte. Într-o ţară unde o telegramă făcea între opt zile şi o lună până la destinaţie! Lipindu-şi aparatul de ureche, auzi însă vocea perfect clară a şefului Diviziei Planuri.

— Malko?

— Eu sunt, David. Ce mai faci?

— Bine! spuse plin de căldură americanul. Foarte bine! Ascultă…

Malko îl lăsă să vorbească fără să-l întrerupă. David Wise ştia întotdeauna să enunţe cele mai oribile lucruri cu o politeţe

seducătoare. Cu aceeaşi căldură în glas încheie convorbirea şi Malko îi întinse aparatul lui Chris Jones.

— Cum aţi reuşit? E o minune.

Gorila surâse încântată.

— Chestia asta bate până la sala de transmisiuni de la consulat, la etajul 14 al clădirii. Acolo se amplifică mesajul şi este transmis printr-o antenă unui satelit. Antenele de la Langley recepţionează mesajul.

Părea că David Wise era într-o cameră alăturată. Păcat că tehnica nu putea rezolva orice problemă.

— Duceţi-vă înapoi la petrecere, sugeră vice-consulul. N-are rost să ne facem remarcaţi.

Malko se alătură unui grup care discuta foarte animat despre viitorul Angolei. Auzi sfârşitul unei fraze: „bătrânul Lobito a plecat cu mica lui negresă, lăsând totul pe loc”.

Amestecându-se în conversaţie, întrebă:

— Lobito nu era un colonist de vază?

Consulul Braziliei confirmă:

— Ba da. Unul dintre cei mai bogaţi din nord. Acum un an, magnatul cafelei s-a îndrăgostit lulea de o negresă de optsprezece ani. El are şaizeci şi unu. O fată formidabilă şi deşteaptă. A fost aşa un scandal, că a şters-o în Europa cu ea, abandonând plantaţia pe mâna unui văr îndepărtat... Nu-l vom mai vedea niciodată.

— Nu are o fată?

Brazilianul surâse pofticios.

— Ba da, Graziella. O tigroaică. A fost cât pe ce să o ucidă pe amantă cu sabia. A şi urmărit-o pe plantaţie... E mai rea decât un bărbat, pentru Angola e ca turbată! Mai degrabă, era...

Malko simţi cum i se strânge inima.

— Cum adică, era...

— A murit, zise brazilianul. A fost ucisă într-o ambuscadă. Conducea un comandou de negri, pe care îl întreţinea cu banii tatălui ei. Fuga acestuia a fost o lovitură teribilă, s-a simţit dezonorată... Păcat, era o fată superbă şi fantastică la pat, din câte se pare.

Doamnele prezente chicotiră fals dezaprobator.

Malko nu mai insistă. Simţea privirea lui Samuel Ginger aţintită asupra lui. Murea de nerăbdare să afle ce vorbise cu David Wise. Malko îl trase într-un colţ, cu o sclipire ironică în ochii aurii.

— E foarte simplu, spuse el. David Wise este extrem de

satisfăcut de rezultatele obţinute... Acum vrea trei lucruri: să recupereze scrisoarea lui Sawimbi, să nu trateze cu E.S.N. şi să reia tratativele cu UNITA.

Samuel Ginger se posomorî.

— Ultimul lucru nu este şi cel mai uşor.

Malko îi povesti amuzat „dialogul” avut cu Joseph Simbili.

Vice-consulul se strâmbă.

— Dacă Simbili nu vrea să stea de vorbă, trebuie să-l găsim pe Sawimbi personal.

— Unde?

— În centrul ţării, la sud-est de Lusso, o regiune foarte sălbatică, aflată sub controlul UNITA. Trebuie să mergeţi până la Lusso sau la Cogumbe şi apoi încă cinci, şase ore pe un drum lăturalnic.

Malko îl asculta nemulţumit.

— Nu există ceva mai accesibil?

— Nu cred, zise mieros vice-consulul.

— Elicopterele sunt necunoscute în această ţară? sugeră Malko.

— Nu, dar au prostul obicei să tragă asupra lor.

— O să mă mănânce, fu de părere Malko.

Ginger izbucni în râs, gata să-i crape smochingul verde pe la încheieturi.

— Nu şi dacă vă duceţi cu dolari. Au îngrozitor de mare nevoie. M.P.L.A. duce tratative cu Zambia pentru a elimina taberele UNITA. Nu se pot lupta cu arcuri şi săgeţi şi atunci au nevoie de o mână de ajutor.

— Numai că mai întâi trebuie să recuperăm afurisita aia de scrisoare, sublinie Malko. Altfel ne va mânca *fără discuţie.*

— S-ar putea să existe o cale,spuse misterios viceconsulul. Daţi-mi douăzeci şi patru de ore şi păstraţi legătura cu ţicniţii din E.S.N.

Serata era pe terminate. La Luanda, oamenii se culcau devreme de când cu evenimentele. Malko ciuli urechea. Ca în fiecare noapte, în mahalale se auzeau focuri de arme. Sărută mâinile unor doamne şi făcu semn gorilelor şi lui Edouarda.

Drumul spre Luanda era pustiu. Aflat la volan, Malko o întrebă pe metisă:

— Ştiţi unde se află Sawimbi?

— Da, e foarte departe, răspunse Edouarda. În junglă, pe platoul central.

— Aţi fi de acord să mă însoţiţi?

Ea clătină din cap.

— Totul trebuie aranjat aici, altfel nu veţi ajunge niciodată la el. E foarte bine păzit. Se tem de comandoul F.

— Ce este acest comandou F?

— Ucigaşii din M.P.L.A. Sunt însărcinaţi cu lichidarea adversarilor politici. Cel care îi conduce este un om foarte rău: Belmiro Chiral. Portughezii au pus pe capul lui un preţ de o sută de mii de *escudos*, dar nimeni nu l-a prins.

Maşina ocoli o mică piaţă de lângă vechiul spital. Un grup de negri înconjurau un corp întins pe trotuar. Încă o victimă a UNITA sau a M.P.L.A. Nu schimbară o vorbă până la *Tropico,* străbătând străzile fără viaţă. Ieşind din ascensor, Edouarda îl luă pe Malko de braţ, fără să acorde măcar o privire lui Chris Jones sau lui Milton Brabeck.

Imediat ce intră în cameră, Edouarda îşi desfăcu fermoarul rochiei, lăsând-o să cadă pe podea. Avea corpul încă plin de vânătăi. Aştepta ca Malko să facă un gest ca să-i ofere recompensa.

El surâse.

— Culcaţi-vă repede, Edouarda. Somn uşor. Aici nu riscaţi nimic.

Un licăr de surpriză în ochii negri, apoi ea se strecură sub cearceaf. Malko se dezbrăcă şi o imită. Nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Graziella şi ideile ei nebuneşti. Din nefericire, povestea risca să se termine rău.

*

* *

Întâlnirea era stabilită pentru ora trei. Malko se întrebă dacă Graziella Lobito îl aştepta tot pe insula Mossoula. Proiectul ei părea atât de nebunesc. Albii din Luanda se resemnaseră sau fugeau. Nici un semn de rezistenţă nu se făcea simţit. Acoperirea lui de „bancher” îl silise pe Malko să meargă la palatul guvernului, căţărat pe colina San Miguel, o clădire superbă cu două etaje, unde se intra ca la moară. În nişte birouri mult prea vaste pentru ei, funcţionarii portughezi visau la un viitor idilic pentru Angola, sub conducerea a trei partide de negri.

Visau la o ţară unde şi albii şi-ar fi găsit locul. Malko se întâlnise cu un poet sensibil însărcinat să-i asigure pe cei de la Arrow Guaranty Trust că investiţiile lor în Angola erau profitabile. Reprezenta F.U.A., un partid al albilor şi îi afirmase foarte serios că partidul lui avea să prezinte candidaţi la viitoarele alegeri.

Afişele lui – trei săgeţi înscrise într-un cerc – umpluseră zidurile din Luanda.

Malko plecase descurajat. Dacă ar fi fost un „adevărat” bancher, ar fi luat-o la goană imediat, atât de tare semăna situaţia cu cele petrecute în Congo.

La Luanda, viaţa continua ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Singurul semn palpabil al fricii, în afara rafalelor nocturne: în fiecare zi erau necesari mai mulţi *escudos* angolezi pentru un dolar. Cât despre *rand*-ul sud-african, era mai venerat decât Sfânta Fecioară.

Se îndreptă spre Datsun. Imediat, un bărbat care părea să aştepte autobuzul în faţă la *Tropico* se apropie de el. Semăna cu o măslină negricioasă, cu dinţi de carnivor, albi şi înclinaţi. O siluetă ştearsă, cu umeri înguşti şi cu o servietă de piele neagră în mână. Când fu la câţiva paşi, Malko remarcă gulerul îndoielnic al cămăşii albe. În ciuda căldurii, purta sacou şi cravată. Se înclină politicos în faţa lui Malko.

— Sunteţi domnul Linge?

— Da, spuse Malko.

Măslina se apropie şi mai mult şi îi spuse pe un ton scăzut.

— Scuzaţi-mă că vă abordez astfel.

Se exprima cu întorsăturile complicate de frază ale portughezilor şi cu o anume preţiozitate.

— Nu face nimic, spuse Malko.

Celălalt coborî şi mai tare vocea:

— Vin din partea domnişoarei Lobito. A fost obligată să schimbe întâlnirea pe care v-a solicitat-o. Vă aşteaptă mâine într-o florărie de pe strada Guilherme Capello, într-o fundătură. Nu puteţi greşi locul, nu este decât una singură. La aceeaşi oră.

— Foarte bine, spuse Malko.

Măslina îşi arătă încă o dată dinţii şi adăugă, plecând privirea:

— Domnişoara Lobito mi-a cerut un răspuns la dorinţele sale, altfel circumstanţele o obligă să facă publică scrisoarea pe care o posedă. I-ar părea foarte rău şi ar rămâne neconsolată... Adios, domnule.

Agitându-şi servieta, se îndepărtă. Un alb mărunt şi potolit. Malko se întrebă ce legătură putea să existe între el şi sălbatica şi eleganta Graziella Lobito.

În orice caz, primise un ultimatum în bună regulă, lucru care risca să conducă la un sfârşit rapid aventura lui angoleză.

Capitolul VII

Cu picioarele pe masă, Samuel Ginger stătea cu spatele la vizitatori, continuându-şi conversaţia formată din „da” ori „nu” cu un interlocutor misterios. Din când în când mormăia aprobator. Malko privea oceanul şi vecinul lui, un pilot de elicopter numit Malcolm, un uriaş cărunt, vesel ca o poartă de cimitir, mesteca gumă frunzărind un vechi *Playboy.*

Americanul închise în sfârşit telefonul, se răsuci cu fotoliul şi îi surâse larg lui Malko.

— Totul s-a aranjat, anunţă el. Plecaţi mâine dimineaţă spre tabăra UNITA. Imediat vom primi harta cu amplasamentul exact. Malcolm vă va lăsa cât mai aproape şi vă va aştepta. Veţi fi însoţit de Chris Jones, Milton Brabeck şi de Edouarda. Vorbeşte kibundu, la fel ca oamenii lui Sawimbi. Vă poate fi de folos.

Malcolm venise de dimineaţă de la Cabinda, unde pilota un Alouette III pentru compania Diamang, fiind detaşat acolo de CIA. Închise revista şi spuse cu o voce aspră:

— Sper să nu ne rupem gâtul. Mecanicii de aici sunt nepricepuţi şi drumul e lung.

— Veţi alimenta la Lusso, spuse Samuel Ginger. Astă seară veţi primit toate autorizaţiile de zbor.

Pilotul se ridică, îi salută din cap şi ieşi. Se grăbea să profite de relativa civilizaţie din Luanda. După Cabinda, i se părea un adevărat Bizanţ... După ce ieşi, Malko atacă problema:

— Ştiţi că am întâlnire peste o oră cu Graziella Lobito?

— Ştiu, spuse calm americanul. Şi mai ştiu că nu vă veţi duce.

— Şi scrisoarea lui Sawimbi? Graziella Lobito nu glumeşte.

— Nici eu, zise placid vice-consulul. Peste o oră, Graziella Lobito nu va mai fi în măsură să facă nimic, iar mâine dimineaţă veţi avea acea faimoasă scrisoare. Va fi paşaportul dumneavoastră pentru întâlnirea cu Sawimbi.

Lui Malko îi fu teamă să priceapă.

— Cine va recupera scrisoarea?

— Poliţia militară, spuse Samuel Ginger. V-am spus că mă întâlnesc în fiecare zi cu cei din Juntă. Am făcut un târg cu ei. Sunt încântaţi să lichideze E.S.N., care îi stânjeneşte în negocierile cu negrii. În schimb, îmi vor da scrisoarea. Nu le displace că îi ajutăm pe cei din UNITA. M.P.L.A. a cam devenit o povară. Astfel, toată lumea e mulţumită.

Malko asculta cu groază cuvintele americanului. Era cuprins de ruşine. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când îi transmisese lui Samuel Ginger ultimatumul lui Graziella Lobito. De atunci, îşi consolidase acoperirea făcând naveta între *Banco de Angola* şi clădirea ultramodernă a companiei Cabinda Gulf, care domina Luanda, fără să-i treacă prin minte că putea primi un pumnal în spate.

— Aţi vândut-o securităţii militare?

Americanul ridică din umeri:

— Nu te proşti. L-au ucis pe Len Post. Ştiţi cum. Sunt gata să ucidă şi alţii. În orice caz, nu-i vom asasina pe aceşti fanatici sângeroşi, ci doar o să-i închidem pentru câtva timp. P.I.D.E. nu mai există... Avem o treabă de făcut şi o vom face.

Discuţia era inutilă. În asemenea momente Malko putea vedea abisul care îl separa de profesioniştii în Informaţii... Cei care aveau să îndure trădarea lui involuntară, nu îi puteau afla starea de spirit. Pentru Graziella Lobito, avea să rămână veşnic un delator Soluţia eroică ar fi fost să se ducă şi el la întâlnire, dar cei care s-ar fi simţit trădaţi riscau să nu-l creadă şi CIA nu l-ar fi iertat niciodată.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Samuel Ginger spuse:

— Ca să nu fiţi tentat să faceţi o prostie, aş prefera să rămâneţi încă o clipă în acest birou.

Ca din întâmplare, lovi cu cotul un ziar de pe birou şi Malko zări patul unui Colt 11,43 automat. Vice-consulul era mult prea rutinat ca să-şi asume vreun risc. Ochii aurii i se umplură de dezgust şi încercă să facă obiecţiuni de altă natură decât morală.

— Prietenii dumneavoastră din Juntă vor face fotocopii ale scrisorii, spuse el.

— Desigur, recunoscu calm americanul, dar o fotocopie poate fi oricând considerată un fals... Ascultaţi, nu avem timp de pierdut. M.P.L.A. se întăreşte pe zi ce trece. Unul din prietenii noştri a fost arestat ieri pe drumul spre Carmona de un grup al M.P.L.A. Aveau arme ruseşti nou-nouţe şi foarte moderne.

Malko înţelese că nu avea de ales. Samuel Ginger surâse înţelegător.

— Există momente dificile în meseria noastră, spuse el.

Malko se gândi la Graziella şi la balul de la Venezia. Cât de mult trecuse de atunci.

*

* *

— Mi-e foame, spuse Chris Jones căscând să-şi rupă fălcile.

— Să mergem la *Barracuda,* propuse Edouarda. Se mănâncă afară şi langustele cu piri-piri sunt grozave.

Tânăra metisă purta un compleu din mătase roz, fără nimic pe dedesubt, dându-le palpitaţii lui Chris şi lui Milton.

Spre sfârşitul zilei cerul se luminase şi era cald. Cina aceea risca să fie ultima masă civilizată pentru câtva timp.

— În regulă, mergem la *Barracuda*, spuse Malko.

Înainte de a ieşi, cumpără *Diario de Noticias* şi îl frunzări. Nici o ştire despre Graziella în ziarul de seară, însă presa era cenzurată la sânge, mai mult decât pe vremea P.I.D.E. Populaţia nu trebuia să intre în panică. Se instală la volanul Datsun-ului, fără să şi-o poată scoată pe Graziella din minte. În acele momente era probabil la interogatoriu. O coadă interminabilă de negri aştepta autobuzul pe bulevardul Luiz de Camoes, dar *Marginale* era pustie.

La fel şi bulevardul din Ilha, cu excepţia câtorva negri care luau aer pe plajă. Se instalară pe terasa de la *Barracuda,* care dădea direct pe nisip. Erau singurii clienţi. Cerul era înstelat, apa foşnea uşor, iar câţiva flamingo dormeau într-un picior.

Mulţumiţi de cadru, gorilele comandară languste la grătar, cu toate că i-ar fi tentat să le stropească uşor cu dezinfectant, atât erau de temători pentru propria sănătate. Aşteptând comanda, se distrau înmuind crevete în sosul arzător de piri-piri. Edouarda îl mânca pe Malko din ochi, simţind cum îi revine pofta de viaţă. Care viaţă, pentru ea însemna să facă dragoste cu un bărbat pe care îl dorea.

— E bun vinul, remarcă Milion, călcându-şi pe inimă şi gustând acel *vinho verde.*

Malko nu avu timp să răspundă. Din întunericul plajei apărură mai multe siluete. Erau negri înarmaţi. Fără zgomot şi fără o vorbă urcaseră panta de nisip ce înconjura terasa. Unul dintre ei îndreptă arma spre ospătarul care aducea langustele. Chris Jones se trezi cu un enorm Star automat în faţă.

Milton, care răsturnase scaunul dintr-o lovitură, primi un pat de pistol în figură. Pielea obrazului cedă şi gorila căzu pe parchetul ceruit.

Sângele ţâşni din rană. Negrul care îl lovise se aplecă asupra lui şi îi luă pistolul pe care îl aruncă pe o masă. Alte două siluete apărură din întuneric şi năvăliră pe terasă: Graziella Lobito, cu pletele acoperite de o beretă şi Ted Cassidy, în ţinută de camuflaj.

— Ridică-te, ordonă Cassidy.

Era singurul fără armă.

Malko nici măcar nu încercă să scoată pistolul extraplat. Ar fi fost curată sinucidere. Edouarda era albă că varul. În momentul în care se ridică, Ted Cassidy se îndreptă spre ea, surâzând cu răutate. Metisa strigă ascuţit, dădu la o parte scaunul, sări în nisip şi o luă la goană spre ocean. Unul dintre negri scoase un strigăt răguşit.

— Prinde-o!

Ted Cassidy se destinse ca o cobră şi năvăli pe urmele ei.

Graziella Lobito se proţăpi în faţa lui Malko. Cu pistolul sprijinit de braţ.

— Veniţi repede, sau vă ucid.

Doi negri îl îmbrânciră, împingându-l pe terasă spre ieşirea dinspre şosea. Ospătarul cu platoul cu languste stătea în continuare înţepenit. Milton gemu, încercând să se ridice. Chris Jones clocotea de furie, cu mâna dreaptă la zece centimetri de patul pistolului Magnum 44, o distanţă care reprezenta eternitatea…

Ocărât de negri, Malko auzi un strigăt ascuţit dinspre plajă. Se întoarse şi zări două siluete contopite, luptându-se pe nisip. Ted Cassidy o ajunsese pe Edouarda… Apoi fu împins şi tras mai încolo. Un microbuz Volkswagen era parcat în faţa restaurantului, cu uşile din spate deschise. Un alt negru, cu un Star în mână, îl percheziţionă rapid, deposedându-l de pistolul extraplat şi îl împinse în vehicul. Fu silit să se întindă pe burtă.

Ceilalţi negri sosiră în fugă, urcând în vehicul şi aşezându-se pe el.

Vocea lui Graziella Lobito întrebă ceva într-o limbă necunoscută.

Intui că nu-l mai aşteptau decât pe Ted Cassidy.

*

* *

Edouarda căzu în genunchi în nisip, ghemuindu-se de frică, la zece metri de valurile în care voise să se refugieze. Ted Cassidy îi încleştase picioarele şi fata gemu ca un câine. Irlandezul o lovi violent în coaste, tăindu-i răsuflarea, apoi o luă la pumni până când nu mai mişcă. Se sufoca de plăcere simţind carnea tare zdrobindu-se sub lovituri. O apucă pe metisă de bluza roz şi o răsuci cu pieptul strivit în nisip.

Îşi încolăci mâinile în jurul gâtului subţire şi strânse,

înfundându-i faţa în nisip. Disperată, Edouarda lovea cu picioarele şi se zvârcolea, strivită de greutatea bărbatului. Ted Cassidy îi înfundă şi mai tare capul în nisipul afânat.

Zbaterile deveniră din ce în ce mai rare. Pe Ted Cassidy îl incita la nebunie să afle cât putea să reziste. Avea chef să o mai lase puţin, să-şi recapete forţele şi să continue jocul, dar nu se putea hotărî.

Reflectase însă prea mult... Edouarda avu un acces de tuse când nisipul îi umplu gura, apoi încetă să se mai zbată. Ted Cassidy se ridică şi o întoarse. Murise. Se simţea invadat de o linişte extremă, dar auzi claxonul camionetei şi dintr-un salt o luă la fugă, ajungând la drum. Se aruncă în maşină, fără să audă înjurăturile lui Graziella. Mâinile lui mai păstrau conturul gâtului lui Edouarda.

— Ai prins fata?

Ridică privirea aproape albă spre Graziella Lobito.

— Da.

Ea întoarse dezgustată capul.

*

* *

Chris Jones se repezi spre şosea cu pistolul în mână, ştiind că nu-l putea folosi, chiar în momentul în care camioneta demara. Malko era înăuntru...

Se întoarse la restaurant. Ospătarii îl înconjuraseră pe Milton Brabeck, cu chipul plin de sânge.

— Telefonul, unde e telefonul? urlă Chris Jones.

Un picolo îngrozit îi arătă aparatul pus pe tejghea. Gorila ridică receptorul şi formă numărul personal al lui Samuel Ginger. Soneria sună în gol: vice-consulul nu era acasă.

— Un taxi, pentru numele lui Dumnezeu! ceru el.

Ospătarul cu chipul descompus se apropie.

— Nu taxi, domnule.

Era culmea.

Chris se trânti copleşit pe un scaun, murmurând pentru sine:

— Rahat, rahat şi iar rahat.

*

* *

Microbuzul rula cu toată viteza pe bulevardul Gomez da Costa. Malko socoti că trecuseră pe lângă cazarma puşcaşilor marini. Doi negri stăteau peste el. Un altul îl burduşea cu piciorul, de fiecare dată când încerca să ridice capul. Nimeni nu vorbea în

microbuz.

După zgomot, intui că trecuseră pe podul care lega Ilha de oraş. Se întrebă încotro se îndreptau.

După cum erau schimbate vitezele şi după încetinirea maşinii, înţelese că urcau spre culmile Luandei. Drumul dura de douăzeci de minute şi maşina oprea des la stop.

Malko se gândi la barajele ridicate la ieşirea din oraş şi la gorilele care dăduseră alarma. Trebuia însă să ţină seama de nonşalanţa şi de dezorganizarea tipic portugheze.

Microbuzul încetini şi opri. Uşile se deschiseră şi Malko fu târât afară. Văzu avioane particulare şi un mic bimotor cu luminile aprinse. Se aflau într-una din ariile auxiliare ale aeroportului din Luanda, într-o zonă rezervată taxiurilor aeriene, plină de aparate pentru împrăştiat îngrăşăminte.

Fu împins spre bimotor, un „Baron” şi silit să urce. Prima persoană pe care o văzu în avion fu micul portughez pricăjit care îi transmisese mesajul lui Graziella Lobito.

Strângea între picioare o sacoşă neagră. Dinţii îi luceau sinistru. Îl surâse lui Malko ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bună seara, domnule.

Pilotul era un tânăr bărbos, foarte calm. Malko îi strigă:

— E o răpire!

Bărbosul nici măcar nu se întoarse. Nu se putea aştepta la ajutor din partea lui. Negrii se înghesuiră în avion. Graziella urcă ultima, împreună cu Ted Cassidy care închise uşa. Imediat, motorul stâng porni. Tânăra se aşeză pe bancheta din faţa lui Malko. Îl privea atent şi Malko văzu atâta dispreţ în ochii ei, încât fu jenat.

— M-am înşelat asupra dumneavoastră, spuse ea cu o voce îngheţată.

— Nu v-am trădat, protestă Malko. Eu…

Vocea tinerei acoperi zgomotul motoarelor. Se aplecă spre Malko.

— Au venit cei din Juntă, zise ea şi au arestat doi prieteni. Numai dumneavoastră cunoşteaţi locul de întâlnire. Ne-aţi vândut Securităţii militare şi veţi plăti pentru asta. Acolo unde mergem, cei de ia CIA nu vă vor căuta.

— Vă dau cuvântul de onoare că nu e vina mea, afirmă Malko. Nu i-am putut împiedica.

Graziella Lobito ridică din umeri.

— N-are importanţă. Nu-i aşa, Fernando?

Se adresase măslinei cu dinţi de carnivor. Micul portughez

dădu grav din cap.

— Fernando a fost şef de brigadă în P.I.D.E., spuse ea cu răutate. Se pricepe la minciuni, dar vă va face să mărturisiţi adevărul.

Malko întoarse capul şi văzu privirea lui Ted Cassidy aţintită asupra lui. Exprima o cruzime lacomă.

Aparatul începu să ruleze din ce în ce mai repede. Trenul de aterizare fu retras cu un zgomot sec. Mahalalele din jurul aeroportului dispărură, lăsând loc beznei. Malko se întrebă ce soartă îi rezerva Graziella Lobito.

Fata privea pe geam. Duritatea trăsăturilor dovedea că se gândea la răzbunare.

Capitolul VIII

Aplecat de mijloc, Ted Cassidy se strecură pe culoarul strâmt şi se aşeză pe bancheta din faţa lui Malko. Chipul lui ascetic exprima o extraordinară cruzime. Graziella Lobito dormea cu gura întredeschisă. Micul bimotor se strecura prin spaţiul dintre colinele acoperite de junglă şi plafonul de nori groşi. O lună strălucitoare lumina ca ziua. Câteodată, avionul atingea pâlcurile de arbori imenşi şi drepţi ca lumânările. Brusc, peisajul se schimbă şi aparatul pluti deasupra unei văi, cu un aspect mai puţin tropical, împânzită de culturi agricole. Irlandezul se aplecă spre Malko:

— Ajungem în curând... Ştii ce vei păţi? Te vom pune pe un corn de rinocer... Cu greutăţi agăţate de picioare. Din oră în oră vom adăuga greutăţi. Ai să implori să-ţi tragem un glonţ în cap.

Malko încercă să nu-l asculte. Cât din spusele lui era un bluff? În acel moment, Samuel Ginger se întorcea probabil la Luanda aducând cu sine vestea eşecului strălucitei operaţii de recuperare a scrisorii lui Sawimbi. Avea să dea de urma avionului, dar apoi? Angola era o ţară imensă şi doar armata portugheză putea interveni cu eficacitate.

Aparatul începu să coboare. Malko zări o colină înverzită, apoi nişte arbori de cafea bine aliniaţi şi acoperişul roşu al unei clădiri. Bimotorul ateriză pe o pistă pietruită înghesuită între două plantaţii de cafea. Era atât de scurtă, încât aparatul rulă până la marginea pistei înainte de a opri. O parte din speranţele lui Malko îşi luă zborul. Pista era una particulară, deci nu putea fi interceptată. Nişte negri veniră în fugă. Graziella Lobito îi aruncă o privire triumfătoare.

— Aici sunteţi la mine acasă. Nimeni nu vă va căuta.

În ciuda situaţiei, fu fericit să se dezmorţească. Era mult mai cald decât în Luanda. Fu împins spre o clădire zugrăvită în ocru. Apropiindu-se, văzu în lumina proiectoarelor că era înconjurată de sârmă ghimpată, inclusiv veranda enormă. Negrii în picioarele goale îl priveau curioşi, tăcuţi şi absenţi.

Malko intră în *fazenda.* Pereţii erau acoperiţi cu trofee prăfuite. Tavanul se cojea, pereţii erau plini de pete de umezeală şi mirosea a mucegai şi a moarte...

Veranda era mobilată cu scaune din răchită şi avea un aer straniu din cauza sârmei ghimpate. Malko se aşeză lângă un

craniu de elefant cu nişte colţi superbi. Casa avea probabil douăzeci de camere, dar nu părea prea confortabilă. Graziella Lobito i se alătură lui Malko. Un negru îmbrăcat în alb aduse o masă de rotile. Părea ca o vizită obişnuită.

— Să nu încercaţi să fugiţi, îi avertiză Graziella Lobito. Avem oameni peste tot şi au ordin să tragă în tot ce mişcă. În jurul nostru sunt două mii de hectare de arbori de cafea. Cel mai apropiat oraş, Carmona, e la treizeci de kilometri. Vedeţi deci că nu vă puteţi aştepta la nici un ajutor.

— De ce m-aţi răpit? întrebă Malko.

Tânăra îl învălui într-o privire arzând de ură:

— Voiam să vă ucid, sau să vă dau pe mâna lui Ted Cassidy, sau a lui Fernando, ca să plătiţi pentru trădare. Din cauza dumneavoastră, doi dintre prietenii noştri au fost arestaţi. Sunt la închisoare în acest moment.

Oftă şi îşi scutură pletele negre:

— Apoi m-am gândit să pun interesele E.S.N. înaintea celor personale. Vă vom elibera în schimbul banilor pe care i-am cerut.

Malko o privi vrând să vadă dacă vorbea serios. Putea fi un test interesant asupra valorii pe care o avea modesta lui persoană pentru cei de la CIA... Remarcă lângă casă o clădire mai joasă, cu o antenă radio imensă. Până la urmă, nu erau rupţi de lume.

— Şi dacă CIA refuză să plătească?

Graziella rânji cu cruzime.

— Aplic prima variantă, ceea ce mă va face fericită.

După expresia ochilor, nu se putea îndoi de sinceritatea spuselor.

Era la cheremul lor. Ted Cassidy apăru pe verandă, urmat de Fernando Raposo.

Îl fixară amândoi pe Malko, aşa cum cobra priveşte drăgăstos un iepure.

Graziella Lobito se ridică.

— Mâine voi intra în legătură cu consulatul Statelor Unite. Nu vă bazaţi pe portughezi ca să vină să vă caute. Au alte griji. Fernando vă va păzi, împreună cu Cassidy.

Fostul poliţist de la P.I.D.E. desfăcu sacoşa neagră şi scoase un Star automat, copie a armei americane de calibru 11,43. Cu ţeava armei îi indică lui Malko un coridor:

— Domnule...

Ajunse într-o cameră goală, mobilată doar cu un fotoliu de răchită, o masă grea de lemn masiv şi o piele de zebră pe post

de covor. Fernando Raposo puse sacoşa pe podea şi scoase nişte cătuşe.

Ted Cassidy îl urmase în tăcere. Portughezul îi dădu arma şi se apropie de Malko.

Cu brutalitate profesională, Raposo îi încătuşă mâna dreaptă, legându-l de piciorul mesei. Ghemuit, Malko fu nevoit să se aşeze pe jos.

Era mult mai confortabil decât cornul de rinocer promis de Ted Cassidy, dar nu era decât o amânare: CIA n-ar fi plătit niciodată trei milioane de dolari pentru un prinţ spion, chiar atât de nobil ca el.

Ridică privirea, auzind un zgomot metalic. Ted Cassidy scosese din sacoşă o lampă de sudură. O agită spre el, surâzând ameninţător.

— Ai să vezi curând cât de bine o foloseşte.

Poliţistul de la P.I.D.E. aprobă cu modestie din cap, semn că era foarte onorat.

*

* *

Mirosul de formol era greţos. Samuel Ginger întoarse privirea de la cadavrul lui Edouarda Jardim care fu acoperit cu un cearceaf de o curăţenie dubioasă. Un negru se îndepărtă cu căruciorul care scârţâia la fiecare mişcare.

— Nemernicul, murmură Chris Jones.

Cu capul bandajat, Milton Brabeck mormăi ceva neinteligibil. Cei trei ieşiră din spitalul Maria Pia, încă ameţiţi de catastrofa neaşteptată... Gorilelor le trebuiseră trei ore că să-l găsească pe vice-consul. Sosise după poliţia din Luanda şi Securitatea militară.

Urmară parlamentări fără sfârşit, apoi portughezii se apucară fără tragere de inimă de cercetări.

Chris Jones făcu câţiva paşi, se uită la ceas şi bolborosi:

— Trei şi jumătate noaptea.

— Ce facem? întrebă el.

— Mă duc să telefonez, spuse Samuel Ginger. Aşteptaţi-mă în maşină.

Se întoarse la spital, lăsându-le pe gorile pradă furiei.

— E vina lui, zise Milton. Nu trebuia să se încreadă în portughezi. Tâmpiţii au scotocit cartierul cu două sute de soldaţi. Nici că se putea mai discret. Evident, făptaşii au şters-o.

Se îmbolnăvise pur şi simplu pentru că nu putuse împiedica

răpirea lui Malko.

Vice-consulul reapăru, afişând un aer necăjit şi se urcă în Chevrolet.

— Un bimotor privat a decolat la o jumătate de oră după răpire, anunţă el. După planul de zbor, se îndrepta spre Carmona, în nord, însă n-a mai aterizat... Ferma familiei Lobito se află în zonă.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Chris Jones. Dacă îi aşteptăm pe portughezi, răpitorii au timp să-l facă bucăţi pe prinţ.

— Nu puteţi face nimic înainte de mâine dimineaţă, remarcă Samuel Ginger. Trebuie să daţi dovadă de prudenţă: nu suntem la noi acasă... în plus, o expediţie la ferma Lobito comportă mari riscuri.

— Nu vă bateţi capul, rânji Milton Brabeck, pentru asta suntem plătiţi.

— Şi nu de ajuns, accentuă Chris Jones, dar totuşi ne vom duce.

De abia aştepta să-l aibă pe Ted Cassidy în bătaia armei care bubuia ca un foc de artificii şi putea să rupă o claviculă ca pe nimic. Deşi părea un pistol obişnuit, făcea zob o ţeastă de la o sută de metri. Era exact genul de argument de care avea nevoie.

*

* *

Malko îşi îndreptă brusc trupul, simţind cum cătuşele îi intră în carne. De câte ori aţipea, durerea îl trezea. Nu se luminase de ziuă. Ferma era cufundată în tăcere. Fostul poliţist de la P.I.D.E. somnola în fotoliul de răchită. Malko avea nişte cârcei îngrozitori. Singura alinare era să se gândească la prietenii lui care cu siguranţă porniseră în căutare. Oare cum aveau să ajungă la ferma pierdută în junglă?

*

* *

Din cauza orei matinale, la biroul Angolair era doar o singură secretară. Milton Brabeck şi Chris Jones, cu ochii înroşiţi de oboseală şi cu chipurile trase, făcură un efort ca să-i surâdă.

— Am vrea să închiriem un avion, spuse Chris.

— Unde vreţi să mergeţi?

— La Carmona, spuse Chris Jones. Vrem să vedem regiunea, suntem geologi... Lucrăm pentru Cabinda Gulf...

Semănau a geologi cum seamănă iepurele cu pisica, dar

secretara nu avea prea multă experienţă. Numele importantei companii fu de ajuns pentru ea. Mulţi americani închiriau avioane.

— Când aveţi nevoie?

— Cât mai repede posibil, zise Chris Jones.

Secretara frunzări nişte hârtii şi ridică privirea:

— Avem un „Baron” cu opt mii cinci sute de *escudos* pe zi, plus asigurarea. Va fi gata la ora două după-amiază.

Ochii cenuşii ai lui Chris Jones se întunecară.

— Nu se poate mai devreme?

Ea clătină din cap.

— Nu, domnule, trebuie să-l anunţ pe pilot, aparatul trebuie verificat, sunt formalităţi de îndeplinit, mai e şi prognoza meteo…

Milton scoase un teanc de *escudos* şi numără douăzeci de mii, punându-le pe masă.

— Am înţeles. Pe curând.

Puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe maşina de scris a fetei. O mică avere. Spera să o facă să-şi dea interesul. Ieşiră din birou şi coborâră în goană scara de fier, urcându-se în Datsun.

— Sper să nu ne rătăcim în ţara asta nenorocită, spuse Milton Brabeck.

Chris Jones plescăi din buze:

— Un singur tip ne poate ajuta: Mike Corral. Va trebui să-l luăm cu noi.

Demarară în viteză spre centru, traversând mahalalele care se trezeau. Era de abia opt şi jumătate dimineaţa.

*

* *

Malko reuşi să termine porţia de peşte cu orez care îi fu adusă într-o farfurie de metal. Îl durea tot corpul: spatele, şalele şi umerii, de parcă l-ar fi apăsat o greutate. Lipsa somnului începea să-şi facă simţită prezenţa. Mâinile îi erau umflate din cauza cătuşelor.

Fernando Raposo ieşise din cameră, ducându-se probabil la masă şi fusese înlocuit cu un negru indiferent, stând pe podea, cu o maceta între picioare.

Se deschise uşa şi apăru Graziella Lobito. Instinctiv, Malko încercă să-şi aranjeze ţinuta. Se simţea murdar şi epuizat şi ochii aurii erau plini de vinişoare de sânge. Tânăra îi aruncă o privire plină de ură.

— Trădătorii sunt întotdeauna pedepsiţi, spuse ea sentenţios.

— N-am trădat, răspunse Malko furios.

— Am luat legătura cu consulatul SUA pentru răscumpărare, îl anunţă ea. Sper că vor răspunde repede – şi ieşi din cameră.

*

* *

— Da, pot să merg cu dumneavoastră, spuse molatic Mike Corral.

Îşi trecu degetele prin părul zburlit. Gorilele îl scoseseră din pat, anunţându-l de răpirea lui Malko şi invitându-l în mica expediţie.

— Veţi fi plătit, adăugă Milton Brabeck, care cunoştea slăbiciunile naturii umane şi posibilităţile limitate ale englezului.

— Absolut, întări şi Chris Jones.

Micul apartament mirosea a menajerie. Rosa avea ochii încercănaţi şi chipul cenuşiu. Mike strănută.

— O.K. Ne întâlnim la ora două la hangarul Angolair.

După ieşirea americanilor, Rosa dădu glas neliniştii care o măcina.

— Crezi că o să-i facă ceva rău?

— N-ar fi exclus, sunt nişte nebuni.

O scrută pe braziliancă, brusc înnegurat:

— Şi ţie ce-ţi pasă? N-au decât să-i taie şi fuduliile. Ţi-ar place să te culci cu el, nu?

Ea îl privi drept în faţă, gata să-i spună adevărul, apoi se mulţumi să rânjească sălbatic şi dispreţuitor.

— Da!

*

* *

Încordaţi, Chris şi Milton coborâră din Datsun, fiecare cu o mică valiză în mână. Ochelarii cu lentile negre le dădeau un aer tulburător. Samuel Ginger fusese de acord cam din vârful buzelor. În sinea lui era uşurat. Transmisese la Washington cererea de răscumpărare a lui Graziella Lobito, fără să ascundă că şansele erau nule.

Tentativa americanilor era la fel de disperată. Ferma Lobito era cu siguranţă foarte bine păzită, iar portughezii se spălaseră pe mâini. Soarta unui spion străin le era complet indiferentă, în ciuda reproşurilor lui Samuel Ginger.

Micul bimotor era gata de decolare. Un bărbat cam de treizeci de ani, în cămaşă albă şi pantalon închis la culoare, ieşi din biroul

Angolair şi se îndreptă spre ei.

Îi întinse mâna lui Chris Jones şi spuse în engleză:

— Vă aşteptam. Sunt Domingo Costa, pilotul dumneavoastră.

Chris Jones îi strânse mâna.

Milton privi în jur. Nici urmă de Mike Corral. Era două şi zece.

— Gata de plecare, spuse pilotul.

— Aşteptăm un prieten, explică Chris Jones.

Domingo Costa le arătă uşa deschisă a avionului.

— Vă puteţi instala. Mă duc după prognoza meteo.

Cele două gorile urcară. Chris se aşeză pe locul de lângă pilot şi Milton în spatele lui. Cele două valize rămaseră pe podea! Pilotul ar fi făcut bine să nu le deschidă... Cu un enorm plasture la tâmplă, Milton îşi răsuci gâtul, privind afară.

— Ce face prostul ăla?

— Cu atât mai rău, plecăm fără el, zise Chris. Lui o să-i pară rău.

Trebuia să recunoască în sinea lui că îi oferise englezului un bilet pentru o călătorie spre infern. Apăru şi pilotul.

— Plecăm, spuse Chris Jones. Probabil că prietenul nostru n-a reuşit să ajungă.

Pilotul făcu verificările, porni motoarele, intră în legătură cu turnul şi începu să ruleze pe pistă.

Micul avion decolă, trecând pe deasupra mahalalelor şi se îndreptă spre nord. Pilotul îşi stabili direcţia şi se întoarse spre Chris Jones arătându-i harta de pe genunchi.

— Până acolo facem două ore.

Chris şi Milton schimbară o privire. Venise momentul. Zâmbind cât putea de frumos, deşi făcea acest lucru destul de rar, Chris spuse:

— În realitate, nu mergem la Carmona.

Pilotul îi privi fără să priceapă, crezând că nu auzise bine. Se forţă să zâmbească.

— Bine, domnule, dar secretara mi-a pregătit planul de zbor pentru Carmona.

— Ştiu, spuse gorila, dar ne-am răzgândit.

Pilotul clătină din cap.

— Am dat planul de zbor. Nu pot schimba destinaţia, altfel s-ar crea încurcături.

— Nu mergem departe de Carmona, explică Chris. Ştiţi unde este ranch-ul Lobito?

Nu reuşea să pronunţe *fazenda.* Milton privea jungla care defila pe sub aripile avionului. Ajunseseră la capătul lumii. Pilotul

indică un punct pe hartă.

— Sigur că ştiu. E în vale, la sud de Carmona, dar nu am aterizat acolo niciodată.

— Ei bine. Acum o veţi face, spuse Chris Jones.

Milton se hotărî să destindă atmosfera. Se scotoci prin buzunar şi scoase cinci hârtii de o sută de dolari, agitându-le prin faţa pilotului.

— Asta e o primă de aterizare.

Aiurit, pilotul privi bancnotele. Leafa lui pe două luni. Străinii începeau să-l neliniştească serios. Nimeni nu oferea o asemenea sumă fără un motiv întemeiat. În acelaşi timp, se gândea că ar fi fost o prostie să refuze. Nu era forţat să-şi modifice planul de zbor şi putea apoi să aterizeze la Carmona.

— Deci? întrebă Chris Jones aproape ameninţător.

Prin sacoul descheiat, pilotul zări patul pistolului Magnum 44. Preferă să întoarcă privirea. În Angola se petreceau prea multe lucruri stranii.

— Sunteţi aşteptaţi la ferma Lobito? Pentru că…

— Nu, le facem o surpriză, zise Chris Jones cu o voioşie sinistră. Oricum, totul e în regulă.

Erau obligaţi să strige, din cauza zgomotului motoarelor. Pilotul strecură banii în buzunar şi oftă.

— Bine, aterizăm la ferma Lobito.

Chris Jones se hotărî să nu-i spună decât în ultimul moment că riscau o primire absolut neplăcută. Se aşeză mai bine pe scaun, privind norii cenuşii spre care se îndreptau. Aripile bimotorului vibrau sub rafale. Timpul se înrăutăţea. Pilotul coborî aparatul până la nivelul vegetaţiei, urmând aproape denivelările terenului şi evitând câteodată trunchiuri gigantice acoperite de liane, sau plonjând într-un nor opac şi pufos.

Cei doi americani nu scoteau o vorbă. Zborul la vedere îi neliniştea. Până la orizont nu se zărea decât jungla. Nici un sat, nici un semn de viaţă. Sub ei era doar imensitatea negru-cenuşie. Chris se aplecă spre pilot.

— Mai avem mult?

— Dacă totul e în regulă, o oră.

Era încordat, dar nu schimbarea de direcţie îl neliniştea… După zece minute, viră brusc în faţa unui zid de nori, atingând aproape o stâncă acoperită de vegetaţie.

— Hei, ce se întâmplă? exclamă Chris Jones.

Pilotul clătină din cap.

— Nu putem înainta. Plafonul de nori e prea coborât. Oricum,

la fermă n-au balizaj şi ar trebui să aterizăm la vedere. Uitaţi-vă, nu suntem singuri.

Arătă un punct pe cer. Un alt avion se rotea în cerc în faţa barierei de nori. Trebuia să se strecoare printre coline şi plafonul de nori, să facă un pasaj, aşa cum spun piloţii. Fără radar sau legătură radio. Era însă nevoie de o vizibilitate minimă. Bimotorul termină virajul.

— Ce faceţi?

— Ne întoarcem la Luanda, spuse pilotul.

Chris Jones înjură printre dinţi, gândindu-se la Malko, a cărui unică salvare erau şi care avea să-i aştepte în zadar.

Capitolul IX

Milton Brabeck privea cu ură norii. Nu era posibil să eşueze din cauza acelor mase cenuşii şi lipsite de consistenţă.

— Nu ne putem întoarce la Luanda, spuse el. Ar fi o prostie.

Pilotul continua să rotească aparatul. Aruncă o privire la hartă.

— Există un mic teren militar la Quinabo, la cinci minute de aici, propuse el. Putem ateriza acolo, aşteptând să se îndrepte vremea. Uneori avem noroc, spre sfârşitul zilei.

— Să mergem, spuse Chris Jones.

Bimotorul viră şi pierdu din altitudine. Peste câteva minute» zăriră împrejmuirea de sârmă ghimpată a unui post de control şi o pistă pietruită construită pe culmea unei coline. Celălalt avion era deja acolo. În momentul în care roţile atinseră solul într-un nor de praf roşu, Chris Jones se gândi la ce putea păţi Malko în timp ce ei pierdeau astfel timpul... Nişte soldaţi îi priveau curioşi prin sârma ghimpată; războiul se sfârşise şi nu se prea bucurau de distracţii în ace! colţ uitat de lume.

Aparatul se opri şi pilotul sări pe pistă. Le arătă americanilor o culme spre nord, înconjurată de nori.

— Atunci când acel pisc va fi degajat, putem pleca, spuse el. Dar s-ar putea să dureze cel puţin două ore.

*

* *

Samuel Ginger stătea aplecat asupra telexului instalat în sala cifrului de la consulat. Instalaţia făcea legătura cu Central Intelligence Agency, aflată la douăsprezece mii de kilometri distanţă. Lângă consul, funcţionarul cifrator manevra tastele decriptând textul.

Şeful agenţiei scotea mesajul imprimat pe bandă. Îşi frecă ochii înroşiţi de oboseală. Nu dormise mai mult de două bre.

Cu textul complet în mână, se îndreptă spre birou, închizând în urma lui uşa blindată. Se trânti într-un fotoliu contemplând absent golful.

Ar fi dat orice să se afle în altă parte.

— Afurisită meserie, mormăi el.

Telefonul sună pe linia directă. Se aruncă asupra receptorului şi inima începu să-i bată mai tare, recunoscând vocea unuia dintre ofiţerii din Juntă.

— Ei? întrebă el.

Chipul ridat i se schimonosi de furie auzind formulele de politeţe alambicate ale portughezului. Nu avansaseră nici un pas în ancheta asupra răpirii. Sugera totuşi, că Malko fusese poate scos din ţară. De ce nu undeva pe lună? Era o modalitate eleganta de a se debarasa de problemă. În realitate, ofiţerii Juntei erau încântaţi de incident, care avea să mai calmeze puţin spionii de tot felul care năvăliseră în Angola ca nişte vulturi.

Samuel Ginger închise telefonul şi îşi reluă meditaţia asupra problemei. Punea prea puţină bază pe intervenţia „gorilelor". Riscau să declanşeze un masacru. Din punct de vedere moral însă, nu putea împiedica acea tentativă.

Cu un gest resemnat, apăsă pe sonerie, chemând secretara. Aceasta băgă capul pe uşă şi Samuel Ginger îi spuse:

— Marie, fă-mi legătura prin radio cu ranch-ul Lobito.

Aşteptă, fumând ţigară de la ţigară şi jucându-se cu nasturii de la cămaşa mereu descheiată. Încerca să găsească argumente solide pentru discuţia care îl aştepta. Când Marie bătu la uşă, tresări.

— Domnule, aveţi legătura, îl anunţă ea. Mergeţi în sala cifrului.

Samuel Ginger se duse în grabă, aşezându-se în faţa microfonului. Discret, operatorul se retrase, lăsându-l singur.

Vice-consulul auzi în difuzor printre paraziţi vocea dură şi îndepărtată a lui Graziella Lobito.

— Aveţi un răspuns la cererea mea de răscumpărare?

— Da, spuse Samuel Ginger.

*

* *

Cu chipul deformat de furie, Graziella Lobito năvăli în încăperea în care era legat Malko. Se proţăpi în faţa lui, cu mâinile în şolduri, superbă în ţinuta de luptă, cu pistol şi cartuşieră.

— Ştiţi cât oferă? explodă ea.

Malko făcu un efort să-şi învingă anchilozarea trupului şi să se ridice.

— N-am idee. În orice caz, nu ceea ce speraţi.

— Trei sute de mii de dolari!

El surâse obosit.

— Înseamnă că nu valorez prea mult pentru ei, spuse Malko.

Ochii tinerei aruncau fulgere.

— Îşi închipuie că blufez şi că am să fiu de acord. Vor afla de

ce sunt în stare, l-am spus lui Samuel Ginger că îi dau douăzeci şi patru de ore. Dacă nu cedează, mâine veţi fi executat.

Se apropie încă puţin.

— Am nevoie de aceşti bani, spuse ea răspicat. Trebuie să cedeze. Junta îi ajută pe cei din M.P.L.A., am dovada. Partidul Comunist portughez le-a plătit afişele.

Era imposibil de discutat în mod rezonabil cu o asemenea furie. Compania îl lăsase baltă. Nu se putea baza decât pe sine.

Graziella Lobito se răsuci brusc pe călcâie şi ieşi din cameră, lăsându-l pe Malko împreună cu Fernando Raposo. Fostul poliţist surâse veninos.

— Domnule, spuse el, va trebui să fiţi foarte convingător când veţi vorbi cu prietenul dumneavoastră.

Se aplecă şi, sub privirile îngrozite ale lui Malko, scoase din sacoşă lampa de benzină.

*

* *

Dinţii de carnivor ai portughezului luceau în penumbră, iţindu-se în mijlocul feţei măslinii. Avea expresia unui contabil pregătindu-se să ascută un creion. Luă o brichetă şi aprinse lampa, care scoase un sunet sinistru. O flacără galben-albăstruie ţâşni la douăzeci de centimetri. Cu gesturi meticuloase, Fernando Raposo o reglă până când se reduse la jumătate, îşi micşoră ochii care ajunseră cât nişte năsturaşi.

— Să mă ierte domnul, spuse el. Aş vrea să-i fac o surpriză plăcută doamnei Graziella. Are mare nevoie de bani…

Întredeschise uşa şi chemă pe cineva. Apărură doi negri desculţi. Fernando Raposo le aruncă cheile de la cătuşe şi spuse ceva în kibundu.

Se aruncară asupra lui Malko. Unul dintre ei îi propti vârful macetei în gât, în timp ce celălalt îi desfăcu cătuşele şi îi smulse cămaşa, rupându-i nasturii. Se zbătu, simţind cum oţelul i se înfige în gât.

Negrii îl apucară de încheieturi şi îl siliră să se întindă pe masă cu faţa în jos, trăgându-i braţele până când picioarele atinseră podeaua. Unul dintre ei îl lipi cu faţa de lemnul mesei. Rămase în aşteptare, cu inima bătându-i năvalnic, sperând că poliţistul voia doar să-l sperie.

Îl simţi pe portughez mişcându-se în spatele lui şi simţi pe piele o căldură umedă, suportabilă, apoi dogoarea crescu, devenind de nesuportat. Avea impresia că cineva îi înfipsese un

cui în spate. Se zbătu să scape din strânsoarea celor doi negri şi urlă îngrozit.

Mirosul de carne arsă îi izbi nările şi fruntea i se acoperi de sudoare. Tremura, cu răsuflarea tăiată. Fernando Raposo se îndepărtă cu lampa de sudură în mână.

— E doar începutul, domnule, spuse el. Trebuie să fiţi convingător şi să vă implorаţi prietenii.

Impasibili, negrii aşteptau în continuare. Poliţistul portughez îl apăsă pe ceafă şi flacăra se apropie din nou de spatele gol.

*

* *

— Ce Dumnezeu aşteptăm? explodă Chris Jones. Trecuseră deja două ore şi jumătate! Americanii se învârteau ca leii în cuşcă în jurul avionului imobilizat pe pista de la Quinabo.

Pilotul întinse braţul spre masivul acoperit de junglă, al cărui vârf era din când în când ascuns de nori.

— Putem decola, dar e încă riscant.

Cele două gorile aproape se urcară pe aripi. Fiecare secundă pierdută putea declanşa o catastrofă.

— Câţi sunt în *fazen...* în chestia aia? întrebă Chris Jones punându-şi centura.

Pilotul se strâmbă.

— Nu ştiu, domnule. Poate două, trei sute de lucrători, dacă n-au fugit... Tocmai s-a terminat culesul cafelei.

— Nu vorbeam de ăia, îl întrerupse Milton. Ceilalţi, patronii.

Pilotul se îmbufnă.

— Vreo zece, poate.

— Sunt înarmaţi?

— Oh, da! Mereu. Au puşti şi mitraliere.

Voia să spună puşti de asalt, îşi spuse Chris Jones. Pistolul lui Magnum 44 era cam slab. Cu toate acestea nu aveau de ales.

Motorul stâng hurui. Jos, norii se îndepărtau cu o încetineală exasperantă de pe pantele masivului. La mică distanţă de ei, pasagerii celuilalt avion, care se duceau la Carmona să participe la un concurs de paraşutism, discutau veseli. În spatele sârmei ghimpate, soldaţii îi salutară şi bimotorul începu să ruleze pe pistă.

*

* *

Durerea fu atât de puternică, încât dintr-un spasm Malko reuşi să-şi elibereze braţul drept din încleştarea negrului. Din zbor, îl

împinse pe Fernando Raposo, care scăpă lampa de benzină. Negrul se aruncă din nou asupra lui. Nu reuşea să gândească clar. În minte avea o singură idee: să scape de flacăra lămpii de sudură.

Cu chipul măsliniu schimonosit de furie, Fernando Raposo luă lampa de sudură pe care începu să o mângâie cu dragoste. Aprinse bricheta, murmurând înjurături la adresa lui Malko. Lampa refuza însă să se aprindă. Cu spatele arzând, Malko încerca să capete puteri, întins în continuare pe masă ca o vită la tăiere. Se simţea atât de rău, încât nu se putea bucura de eşecul poliţistului. Într-un final, portughezul aruncă lampa înjurând. Cei doi negri îi dădură drumul lui Malko şi acesta se ridică, sprijinindu-se în mâini. Capul i se învârtea şi îi venea să vomite.

Uşa se deschise brusc şi apăru Graziella Lobito, atrasă poate de strigătele lui Malko. Rămase încremenită văzând spatele martirizat. Fernando Raposo zâmbi josnic şi servil:

— Doamna poate sigură, nu l-am rănit prea tare...

— Cine ţi-a spus să faci asta?

Vocea tinerei era furioasă şi înăbuşită. Fostul poliţist plecă privirea.

— Credeam că... Doamna a spus...

Se bâlbâi, terorizat la rândul lui. Graziella Lobito îl contemplă câteva clipe pe Malko şi ordonă pe un ton schimbat:

— Duceţi-l la infirmerie. Să fie pansat imediat.

Portugheza ei îşi pierduse accentul şuierător, devenind dură. Precedat de Fernando Raposo, Malko ieşi din cameră, traversă grădina şi ajunse afară. De cealaltă parte a pistei se afla o clădire marcată cu o cruce roşie. Cerul era acoperit şi apăsător. Peste tot mişunau negri. Până în zare nu se zăreau decât coline acoperite de arbori de cafea şi de bananieri. Nimeni nu-i dădu atenţie lui Malko. La fiecare pas, simţea nevoia să strige. Îl zări pe Ted Cassidy jucându-se cu o maimuţică în cuşcă.

La volanul unui Land Rover, Graziella Lobito se îndreptă spre un drum de pământ cărămiziu care şerpuia printre arborii de cafea. O metisă îmbrăcată într-o bluza albă îi îngriji fără un cuvânt rănile, de parcă era vorba despre o pişcătură de ţânţar, îi unse spatele şi acoperi rana cu tifon. Contactul cu mâinile ei îi făcu bine lui Malko, fizic şi moral. Furia lua locul durerii. Se abţinea cu greu să nu sară la gâtul torţionarului, care îl împingea afară din infirmerie. Malko se străduia ca drumul de întoarcere să fie cât mai lung. După atâtea ore de imobilizare, mişcarea îi oxigena muşchii. În spatele lui, Fernando Raposo fluiera uşor,

ceea ce îi dădu o idee. Poticnindu-se, căzu cu mâinile înainte.

— Nu mai pot, gemu el. Mă doare.

Portughezul îl ocărî pentru a-l face să se ridice şi îl înjură ameninţător. Malko fu nevoit să-şi continue drumul.

O energie sălbatică îl susţinea interior, făcându-l să fie gata să-şi joace cu orice preţ viaţa.

*

* *

— Nu vom putea ateriza.

De cinci minute, aparatul se balansa printre nori. Nu se vedea nici la trei metri. Decolaseră de pe terenul militar cu o oră înainte. Încordat, pilotul era atent la comenzi. Cei doi americani încercau să zărească ceva prin zidul alb şi pufos care îi înconjura. Deodată, norii se împrăştiară puţin şi în dreapta aparatului apăru jungla, la mai puţin de zece metri distanţă şi mult mai înaltă decât altitudinea la care zburau...

Unul dintre versanţii văii...

Pilotul trase de manşă şi aparatul se ridică, intrând din nou în ceaţă. Milton Brabeck şi Chris Jones se uitară unul la altul, amândoi gândind acelaşi lucru.

Avionul continua să urce. Brusc, ieşi deasupra norilor şi un soare strălucitor scăldă cabina. Cei doi americani oftară fără voie. Nervii lor fuseseră puşi la grea încercare după atâta rotire în cerc, pentru că versanţii văii erau mai înalţi decât altitudinea la care zburau... Pilotul arătă spre stânga, înspre masa cenuşie a norilor.

— Acolo jos e *fazenda* Lobito. Dacă norii nu se împrăştie, nu vom putea ateriza cu nici un chip.

De astă dată, Chris şi Milton nu mai încercară să-l facă să se răzgândească.

*

* *

Ajungând în camera unde fusese torturat, Malko se prăbuşi pe podea cu faţa în jos. Fernando Raposo începu să se învârtă în jurul lui ca o muscă veninoasă. Cu arma în mână, îi spuse:

— Sus.

Malko gemu şi mormăi, dar nu se mişcă. Fără să lase pistolul, fostul poliţist încercă să-l tragă spre masă, vrând să-l lege cu cătuşele, dar îi era imposibil cu o singură mână.

Puse arma pe fotoliu şi se aplecă asupra lui Malko, încercând să-l prindă de mijloc, dar nu apucă. Mâna dreaptă a lui Malko se

înfipse în gâtul portughezului, comprimându-i carotidele. Dintr-o mişcare, Malko se ridică, secerând picioarele adversarului. Acesta se lupta, încercând să scape. Cu un gest violent, Malko îi dădu cu capul de podea şi strânse în continuare. Niciodată nu sugrumase pe cineva cu atâta tragere de inimă... Fernando Raposo bolborosi disperat, încetă să mai lupte şi îl zgârie pe Malko. Semăna cu o măslină zbârcită, cu două protuberanţe în loc de ochi. Brusc, rămase nemişcat. Insuficient irigat, creierul refuză să-l mai servească. Malko se ridică şi cu spatele arzând, îşi puse cămaşa, înhăţă arma şi năvăli afară din cameră.

Trebuia să găsească un vehicul cu orice preţ.

Zări un mic jeep Datsun parcat lângă intrarea principală.

Alergă spre el şi când ajunse în dreptul lui constată că nu avea cheie de contact. În aceeaşi clipă, dinspre seră se auzi o voce.

— Plecaţi undeva?

Malko se întoarse. Ted Cassidy aţintise asupra lui un G.3. Zâmbea şiret şi i se ghiceau toţi muşchii încordaţi. Înainte ca Malko să se poate servi de pistol avea timp berechet să-l secere cu arma automată. Irlandezul nu-i lăsa nici o şansă.

Fernando Raposo ţâşni din *fazenda* urlând ca o sirenă, cu ochii ieşiţi din cap. Se opri brusc, la vederea lui Malko.

— Vrea să fugă, scheună el. Opriţi-l.

Ted Cassidy surâse cu cruzime.

— Ba nu, doar vedeţi că nu mişcă.

Malko înţelese că nu avea nici o şansă. Cu paşi rari, se îndreptă spre cei doi.

Cassidy îl opri cu o voce seacă.

— Stop!

Pentru că Malko nu se supuse, apăsă pe trăgaci. O ploaie de gloanţe împroşcă pietrele din dreapta lui Malko. Fernando Raposo se precipită, îşi recuperă arma şi se dădu înapoi. Petele roşii de pe gât nu i se şterseseră.

— A vrut să mă sugrume, mormăi Raposo.

Ted Cassidy clătină din cap.

— Trebuie să-i dăm o lecţie.

Fostul poliţist se posomori. Prins între ură şi supunere, spuse:

— Doamna Graziella...

— Doar nu sunteţi un copil, îl ironiză irlandezul. Tipul ăsta nu mai foloseşte la nimic. Prietenii lui au refuzat să plătească răscumpărarea. Ne-am putea distra puţin.

Portughezul îşi masă gâtul. Văzându-i expresia de pe chip, Ted Cassidy înţelese că partida era câştigată.

— Mergem în hangarul de colo, spuse el.

Îi înfipse lui Malko ţeava armei în spate.

Ceea ce Cassidy numea hangar era o clădire unde se afla o mică centrală hidraulică, alimentată de un izvor ţâşnind din colină, dublând grupul electrogen al fermei.

Malko privi în jur. Nimeni, în afara negrilor. Era sigur că Ted Cassidy l-ar fi împuşcat la prima tentativă de fugă. Atât aştepta.

Cei trei se opriră în faţa unei roţi enorme de lemn, legată cu un sistem de scripeţi. Măsura cinci metri în diametru. Un scoc de lemn, acum uscat, o alimenta cu apă. Cu ajutorul unui levier, se putea acţiona stavila care închidea un mic lac artificial şi roata pornea. Ted Cassidy îl împinse pe Malko spre nivelul inferior, aflat în dreptul butucului roţii. Mai mulţi negri curăţau boabe de cafea. Ted Cassidy strigă ceva în kibundu. Docil, unul dintre ei se ridică şi se duse la levierul care comanda stavila. Ted Cassidy îi spuse lui Malko:

— Întinde-te acolo.

Pentru că Malko nu se supuse, îl pocni cu arma peste şale.

— Grăbeşte-te, zise el, altfel îţi golesc încărcătorul în spate.

Depăşit de situaţie, Fernando Raposo amuţise. Şi lui îi era teamă de Ted Cassidy.

Acesta lătră un ordin şi doi negri se apropiară de Malko. Cu chipul inexpresiv, îl forţară să se întindă pe podea cu faţa în jos şi cu capul înţepenit între două palete ale roţii mari de lemn.

Ted Cassidy îi lipi lui Malko arma în ceafă. Cei doi negri se întoarseră la treaba lor. Mirosul de lemn umed îi intra în nări.

Vocea irlandezului strigă în spatele lui ceva în kibundu. Negrul apăsă pe levier, ridicând stavila cu un centimetru.

Aproape imediat se auzi un zgomot de apă şi un şuvoi îngheţat îl scăldă câteva secunde pe Malko. Cu un scârţâit sinistru, roata se mişcă uşor. Paleta care se afla deasupra lui coborî şi i se propti în ceafă. Malko îşi încordă trupul, de parcă acel efort zadarnic ar fi putut opri roata enormă.

Ted Cassidy lătră un ordin. Negrul apăsă pe levier. Apa se opri şi roata încremeni.

Câţiva litri în plus şi vertebrele cervicale ale lui Malko ar fi fost zdrobite…

Râsul lui Ted Cassidy îl îngheţă pe Malko…

— Un duş face bine oricând, strigă irlandezul.

Malko înţelese că irlandezul avea să-l ucidă din simplu amuzament.

— Lui Graziella Lobito n-o să-i placă, strigă el.

La fiecare mişcare, simţea apăsarea armei în ceafă. Dacă îl exaspera, irlandezul era în stare să-l omoare pe loc.

— Asta cam aşa-i, protestă Fernando Raposo.

Ted Cassidy aţinti asupra lui ochii aproape albi. Stăpânea bine situaţia.

— Nu-l ucidem, spuse el, doar îi facem un duş.

Strigă din nou ceva spre negru. Această apăsă uşor pe levier. Un fir de apă curse pe paletele de lemn, stropindu-l pe Malko. I se păru că roata gigantică, amintindu-i de cea din Prater, parcul de distracţii al Vienei, se mişcă imperceptibil... şi că presiunea din ceafă creşte. Apa curgea lin în rigola de lemn, umplând pe nesimţite paletele roţii. Sub greutatea proprie avea să zdrobească ceafa lui Malko.

Ted Cassidy jubila. Întotdeauna îi plăcuse să ucidă lent. Era mai plăcut decât fusese cu Edouarda.

Capitolul X

Gigantica roată de lemn scoase un scârţâit sinistru. Chipul lui Malko fu inundat de apă. Presiunea paletei de lemn pe ceafă se accentuă. Simţea cum îi trosneau vertebrele. Privirea i se înnegură şi încercă disperat să se degajeze, dar roata era prea grea.

Se auzi strigând.

Vocea îi fu acoperită de nişte ordine venind din clădirea de sus. Auzi zgomot de picioare goale şi nişte mâini negre se agăţară de roată, luptând cu presiunea apei şi încercând să împingă mecanismul înapoi.

Ameţit, Malko se rostogoli, ridicându-se orbit de apă. Întâi îl văzu pe Ted Cassidy cu arma în mână şi cu ochii albiţi de furie. Privirea lui era îndreptată asupra unui alb cu o statură de uriaş, stând lângă stavilă şi înconjurat de mai mulţi negri în ţinută de camuflaj.

Malko îşi examină salvatorul: un gigant blond de doi metri, într-un costum de camuflaj kaki şi cu o pălărie de pânză împodobită cu blană de leopard. În mână ţinea ceva care părea un Weatherby automat de calibrul 16, o armă capabilă să pulverizeze un elefant de la o sută de metri. O cartuşieră îi strângea mijlocul. Ghetele îi străluceau. Chipul era însă fascinant. Ochiul stâng era rotund şi fix ca de pasăre şi avea arcada deformată. Nasul era straniu, aidoma unei sculpturi neterminate. O cicatrice mare îi brăzda buza superioară şi obrazul. Necunoscutul fusese probabil foarte frumos înainte de nenorocirea care îi răvăşise chipul. Aerul mândru avea ceva terifiant din cauza ochiului imobil. Din silueta masivă emana o demnitate naturală. Cei şase negri care îl înconjurau erau plini de arme şi de cartuşiere.

Malko îl privi din nou pe Ted Cassidy. Incredibil. Ucigaşul irlandez părea că-şi pierduse toată răutatea. Stătea în aşteptare, cu arma grea în mână, ca un copil care greşise.

Uriaşul blond strigă un ordin. Doi dintre negrii lui coborâră în grabă scara şi îl încadrară pe irlandez.

Lui Malko nu-i veni să creadă: ordinul fusese dat în poloneză. Era pentru prima oară în viaţa lui când vedea un negru pricepând poloneza. În hăţişurile Africii, era ceva neaşteptat... Vorbea cât de cât poloneza încă din copilărie, o parte din familia lui fiind

originară din Europa de Est.

Fără să-l oprească cineva, urcă scările de piatră şi se apropie de necunoscut. Ochiul albastru îl studie cu simpatie şi mâna îi dispăru în mâna enormă, brăzdată de cicatrice.

— Bănuiesc că sunteţi prinţul Malko Linge, spuse necunoscutul în engleză.

— Nu ştiu cum mi-aţi aflat numele, spuse el, dar mi-aţi salvat viaţa...

Ochiul albastru deveni brusc rece, aidoma celui de sticlă.

— Nu suport să-mi fie nesocotite ordinele şi pedepsesc aspru asemenea manifestări.

Ted Cassidy, aflat la nivelul inferior, păru că se chirceşte şi mai tare.

— Nici măcar nu ştiu cui îi datorez viaţa, remarcă Malko.

Gura mutilată se strâmbă într-un surâs ambiguu. Cu ţeava armei arătă spre un negru, la fel de înalt ca el:

— Spune-i, Simba!

Negrul înaintă şi spuse cu o voce gravă şi joasă:

— Kote, Kote mudilo, Kote Dyuba, Ote enka byansonje, bya mabele a bana bakaji.

Semăna cu o melopee de război. Cu răsuflarea pierită, Malko întrebă:

— Ce înseamnă?

— Cel care nu se încălzeşte nici la foc, nici la soare, ci doar la sânul femeilor, zise uriaşul blond.

— Acesta este numele dumneavoastră de familie? insistă Malko.

Uriaşul blond râse în hohote.

— Nu! într-o altă viaţă mă numeam prinţul Stephan Garlinsky-Warslaw.

Privirea unicului ochi valid se voală şi polonezul adăugă:

— Acum cred că prefer cel de-al doilea titlu.

*

* *

— Acolo e! strigă pilotul.

Chris avu timp să zărească o clădire roşie şi pătrată, pe acoperişul căreia era scris cu litere roşii: Lobito şi nişte oameni care ridicară privirile. Totul fu apoi înghiţit de nori. Peste cinci minute, aceştia se împrăştiară, descoperind valea imensă. Aeroportul de la Carmona se afla la patruzeci de kilometri spre nord.

— Încercaţi să aterizaţi, strigă Chris Jones.

Pilotul se strâmbă.

— Nu ştiu dacă pot, depinde de plafonul de nori.

Avionul viră şi se întoarse, zburând paralel cu linia crestei. *Fazenda* se afla pe peretele nordic, într-un loc împădurit şi pustiu.

Discret, Milton Brabeck trase spre el una dintre valize şi o deschise. Adăpostindu-se în spatele pilotului, asamblă o mitralieră Uzi. Erau puţine şanse să fie primiţi cu braţele deschise.

Avionul începu să vibreze din cauza golurilor de aer. Pierdu puţin din altitudine, zburând la rasul arborilor de cafea. Pista se afla la trei kilometri în faţa lor. Norii se împrăştiaseră. Chris Jones zări clădirile fermei. Pilotul activă trenul de aterizare. Nu se auzea decât torsul motoarelor. Încordaţi, cei doi americani pândeau pista pietruită care trebuia să apară la vedere. Aveau interes să profite de efectul de surpriză.

Pilotul întoarse capul şi tresări puternic. Chris Jones îşi pusese pistolul Magnum 44 pe genunchi.

— Ce…

— Ţi-am spus că le facem o surpriză, zise gorila.

*

* *

Malko îl privi pe prinţul polonez cu şi mai multă simpatie.

— Poate sunt indiscret, declară el, dar ce căutaţi aici? Prinţul Stephan surâse evaziv.

— E o poveste lungă pe care o veţi auzi mai târziu. Mai întâi trebuie să pun ceva la punct.

Se întoarse spre Ted Cassidy învăluindu-l într-o privire lungă şi dispreţuitoare.

— Ted, spuse el în engleză, pe un ton egal, niciodată nu mi-a plăcut cruzimea gratuită de care dai dovadă, dar ţi-am preţuit curajul. Când te-am luat cu mine, singura condiţie a fost să-ţi înfrânezi viciul. Îţi aduci aminte de angajamentele noastre?

Irlandezul plecă privirea şi bolborosi:

— Da. Vă cer iertare.

Prinţul Stephan dădu compătimitor din cap.

— Ted, nu trăieşti într-o lume în care ceri iertare, ştii prea bine. Dă-mi arma.

Întinse mâna stângă şi irlandezul îi dădu cu un gest moale mitraliera. Prinţul Stephan îl fixă pe Ted Cassidy cu singurul ochi

valid.

— Ted, spuse el, cum ai vrea să se întâmple?

Brusc, irlandezul se aruncă în genunchi.

— Iertaţi-mă, imploră el. Vă rog.

Malko nu avu timp să se înduioşeze. Prinţul Stephan îl lovi pe Ted Cassidy în plină faţă cu piciorul drept. Irlandezul căzu pe spate şi din cracul pantalonului apăru un obiect negru: un mic pistol automat, care fusese lipit de pulpă.

Prinţul Stephan dădu un ordin. Oamenii lui se repeziră la Ted Cassidy şi îl înhăţară, împingându-l pe scara de piatră. Irlandezul se zbătu cu disperare.

— Nu, Stephan, nu!

Polonezul clătină trist din cap.

— Ted, apucăturile tale te domină. Eşti un scorpion.

Negrii îl forţară pe Ted Cassidy să se întindă în aceeaşi poziţie în care fusese Malko.

— Ted, poartă-te ca un bărbat! strigă prinţul Stephan.

Se răsuci şi apăsă cu toată puterea pe levier. Un şuvoi de apă pătrunse pe scoc. Într-o fracţiune de secundă, roata uriaşă îl puse în mişcare. Urletul nebunesc fu brusc întrerupt, negrii care îl ţineau pe Ted Cassidy se dădură înapoi şi trupul fu aruncat în bazinul care se vărsa în râuleţul şerpuind printre arborii de cafea.

Malko îl fixă pe prinţul Stephan. Polonezul privea trupul inert care se îndepărta pe firul apei. Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse tacticos ochiul valid. Gânditor, spuse ca pentru sine:

— Săracul băiat, era bântuit de demoni. Până la urmă s-a sinucis.

Un scrâşnet de frâne îl făcu pe Malko să întoarcă privirea. Un Land Rover opri brusc lângă infirmerie şi Graziella Lobito ţâşni, alergând spre ei şi oprindu-se în faţa lui Malko. Fernando Raposo îşi aminti că trăieşte şi începu să-i vorbească repede în portugheză. Graziella îl scrută pe prinţul Stephan. Avea trăsăturile deformate de furie.

— L-aţi ucis pe Cassidy, bolborosi ea şi aţi eliberat prizonierul.

Prinţul nici măcar nu clipi.

— Exact, zise el. Niciodată n-am tolerat ca unul dintre oamenii mei să-mi nesocotească ordinele. În caz contrar, aş fi fost mort de mult.

— Nu aveaţi dreptul, strigă tânăra. Vă aflaţi acasă la mine. Cât priveşte prizonierul, îmi aparţine.

Cu mâinile tremurânde, scoase un Star din troc şi îl îndreptă spre Malko.

— Veniţi cu mine.

— Nu mişcaţi, zise calm prinţul Stephan.

Graziella Lobito îndreptă arma spre el. Fernando Raposo se înverzi la faţă, încercând să se facă mic de tot în mijlocul negrilor.

— Vă interzic să-i daţi ordine, şuieră fata.

Prinţul oftă agasat, ca în faţa unui copil prost crescut.

— Prinţul Malko e de acum sub protecţia mea, spuse el. Poate face tot ce doreşte.

Ţeava carabinei se mişcă imperceptibil. Atitudinea prinţului Stephan era la fel de nonşalantă, însă Malko simţi că într-o fracţiune de secundă era capabil de un masacru. Ochiul lui sănătos o fixa pe Graziella Lobito fără să clipească. Aceasta păli şi murmură ceva printre dinţi în kibundu. Pometii polonezului se colorară uşor. Fără să lase carabina pentru elefanţi şi ignorând arma aţintită asupra lui, înaintă spre tânăra femeie şi o pălmui cu stânga, sec şi fără răutate.

— Mi-aţi putea fi fiică, spuse el. Ar trebui să fiţi politicoasă.

Malko crezu că Graziella avea să-i smulgă ochii cu unghiile.

Brusc, se auzi un zgomot de motor, venind dinspre plantaţie.

Un mic bimotor apăru de după colină, zburând la rasul copacilor şi păru să se prăvale peste ei, luând brusc contact cu pista pietruită. Într-un nor de praf, se opri la capătul platformei. Graziella Lobito uită de palma primită.

— Cine e? strigă ea.

Nelămurirea ţinu puţin. Uşa avionului se deschise şi doi bărbaţi săriră jos, unui cu o mitralieră în mână, celălalt cu un revolver mare. Graziella Lobito urlă un ordin negrilor din jurul fermei. Toţi o luară la goană spre avion, cu mitralierele în mâini.

Cel mai curajos ajunse până în dreptul pistei, îngenunche şi îi ochi pe cei doi. Chris Jones trase ţinând arma cu ambele mâini, provocând o detunătură îngrozitoare şi o flacără de douăzeci de centimetri. Negrul păru măturat de o tornadă, se rostogoli şi rămase nemişcat, cu o gaură cât o farfurie în spate…

Următorul văzu cum îi explodează încheietura trei secunde mai târziu. Se uită prostit, în timp ce sângele îi ţâşnea din rană. Un al treilea se adăposti sub scara de piatră, ridică arma şi trase.

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau să fie masacraţi. Negrii prinţului polonez se repeziră la arme.

— Prinţe Stephan, sunt prieteni! strigă în poloneză Malko.

Adăpostit în spatele unui zid, Stephan spuse calm:

— În acest caz, liniştiţi-i până nu e prea târziu. Spuneţi-le să se

potolească, pentru că nu mai sunteţi în pericol…

Malko se ridică şi alergă spre pistă, urlând cât îl ţineau plămânii:

— Chris, Milton, nu mai trageţi!

Cele două gorile nu se ridicară decât când Malko ajunse în dreptul lor. Făcuseră ochii cât farfuriile.

*

* *

— Măi să fie! zise Chris, am crezut că v-au răpit!

— Aşa a fost, confirmă Malko, dar cineva m-a eliberat. Aş vrea să vi-l prezint.

Chris şi Milton schimbară o privire dezgustată. Ce scârboşenie! Văzând că lupta se sfârşise, pilotul îndrăzni să iasă din cabină.

Cel de-al treilea negru alergă spre tovarăşul rănit.

— Chris, zise Malko, am să-mi aduc aminte de ce aţi făcut, chiar dacă nu a folosit la nimic. Veniţi.

Făcu prezentările. Prinţul Stephan le strânse mâinile foarte politicos. Era şi mai înalt decât Chris Jones. Acestuia, pentru prima oară în viaţă, cineva îi strivi mâna îl fixă pe polonez cu o admiraţie neîncrezătoare.

Graziella Lobito pusese arma la loc, cu un aer inaccesibil. Malko îşi spuse că încă mai rămăseseră semne de întrebare. Ce căuta acolo prinţul Stephan şi prin ce mijloace o domina? Polonezul îi surâse lui Malko.

— Veniţi la mine să bem un pahar pentru împăcare. Avem nevoie de destindere.

Pentru că Graziella Lobito întorcea ostentativ capul, o luă de mână şi o împinse de la spate.

— Am multă stimă pentru dumneavoastră, spuse el, dar îmi displace caracterul pe care îl aveţi. Îmi aduceţi aminte de bunica mea. Îşi bătea servitoarele pentru un da sau un nu, aşa că găsea mereu în pat ace de cusut.

Izbucni într-un râs vesel. Cu chiu, cu vai, se înghesuiră în două Rovere împreună cu negrii şi o porniră pe un drum sinuos. Rulară aproape douăzeci de minute printre arbori de cafea şi bananieri şi ajunseră la o căsuţă roşie, lângă o cascadă, păzită de alţi negri burduşiţi cu cartuşiere. Prinţul se dădu la o parte, lăsând oaspeţii să intre. Primul lucru pe care îl văzu Malko fu o ladă metalică plină cu gheaţă şi cu sticle de vodcă şi de şampanie. În fundul camerei, mai multe negrese foarte tinere, înfăşurate în pânză drapată, stăteau pe nişte perne, cosând şi pălăvrăgind. Erau

uimitor de frumoase.

Prinţul Stephan se aşează pe un superb fotoliu Ludovic al XV-lea, pe care Malko îl intui a fi autentic. Camera era plină de piei de zebră, de cufere şi de fotolii stil Ludovic al XV-lea!

În faţa uimirii lui Malko, prinţul Stephan râse din toată inima:

— Mă deplasez împreună cu mobilierul! Unul dintre puţinele luxuri care mi-au mai rămas. Aşa sunt sigur că nu m-am întors complet la viaţa de sălbăticie.

Lăsă deoparte arma şi îşi descheie cămaşa udă de transpiraţie. La gât îi atârna o amuletă, o carapace mică de broască ţestoasă, legată cu un şnur de piele Malko fu fascinat de torsul acoperit de cicatrice. Părea că un nebun îl tăiase cu lama. Îi lipsea mamelonul stâng. Prinţul Stephan îşi frecă pieptul plin de răni

— Un leopard, spuse. M-a văzut el primul.

Îşi duse mâna stângă la faţă, pipăind arcada stângă şi îi arătă palma în care ţinea ochiul de sticlă, lăsând orbita goală, îşi puse repede ochiul la loc şi spuse:

— În Africa, oamenii nu respectă decât curajul. Negrii mei mă respectă pentru că m-am luptat cu un leopard doar folosind cuţitul. Nu e mare lucru: tribul massai încă vânează lei cu lancea.

Se aşeză din nou pe fotoliu. Fără tragere de inimă, Graziella Lobito luă loc pe un scaun. Gorilele nu-şi mai reveneau. Era prea mult pentru ei. Să-şi dea atâta osteneală, pentru ca gloria să le fie furată de un aventurier european! Trăgeau cu ochiul la negrii înarmaţi până în dinţi şi nu erau pe deplin liniştiţi.

Un negru cu o haină de un alb impecabil apăru cu o tavă de argint. Şi cu pahare. Prinţul Stephan le propuse:

— Şampanie, vodcă, sau vin de palmier?

Graziella spuse „şampanie” din vârful buzelor.

Negrul destupă o sticlă de Moet et Chardon. Afară, ceilalţi se aşezaseră pe pământ, fără să lase armele. Malko savură băutura înainte de a trece la lucruri serioase. Majoritatea problemelor rămăseseră nerezolvate. Pentru început, scrisoarea lui Sawimbi.

Se sprijini de fotoliu şi scoase un mormăit de durere. Spatele îl ardea. Stephan de Garlinsky-Warslaw îl întrebă ce se întâmplase.

— Am fost ars, mărturisi Malko, fără să spună de ce.

— Scoateţi-vă cămaşa.

Se supuse şi prinţul polonez examină rana, chemând-o apoi pe una dintre femei. O fată având nu mai mult de cincisprezece ani, cu nişte sâni de piatră şi părul scurt şi creţ, se apropie. Prinţul Stephan îi spuse ceva în swahili. Ea scoase din rochie o cutiuţă

de lemn şi se aşează în genunchi lângă Malko. Cu gesturi foarte blânde, începu să aplice pe arsuri un unguent rău mirositor.

— Până mâine trece, afirmă prinţul Stephan. Este un preparat al vrăjitorului meu personal. Are nişte reţete din plante formidabile. Cine v-a făcut asta, Ted?

Malko o privi pe Graziella Lobito. Se juca cu paharul gol, privind fix podeaua. Părea încordată.

— Da, Ted, spuse Malko.

Tânăra îl privi surprinsă şi îi adresă un surâs. Dacă nu i-ar fi răspuns la acest gest de pace, nu mai avea ce să spere.

Portugheza roşi violent. Părea mult mai în largul ei în hăţişuri, o lume brutală unde greşelile costau scump. Malko se întoarse spre polonez.

— Prinţe Stephan, aş putea să-mi permit să întreb cărei împrejurări fericite datorăm prezenţa dumneavoastră în această *fazenda*?

Prinţul Garlinsky-Warslaw luă o înghiţitură zdravănă de vodcă, bună să ucidă şi un mamut, apoi răspunse.

— Sunt într-o încurcătură teribilă, spuse el cu simplitate. Am trăit în Kenya ca vânător profesionist, încă de la sfârşitul războiului. În Europa am pierdut totul. M-am urcat pe vas cu două puşti, din fericire marca Purdey. Am vândut una încercând să pornesc o nouă afacere. Timp de cincisprezece ani am trăit fericit. Câştigam bani, cât să fac ce aş fi făcut şi acum, dacă n-aş fi fost ruinat. Meseria de vânător alb este respectată şi bine plătită. Din când în când întâlneam vechi prieteni. (Oftă). Totul a dispărut când au venit Mau-Mau. A trebuit să plec în Congo şi să vând a doua puşcă, angajându-mă în final ca mercenar. Adusesem cu mine douăzeci din negrii mei. Mă iubesc, mă respectă şi mă urmează pretutindeni. Dacă vă aduceţi aminte, Congo a trecut printr-o perioadă interesantă.

Gorilele sorbeau cuvintele prinţului Garlinsky-Warslaw.

— Din nefericire, totul are un sfârşit, oftă prinţul Stephan. Katanga a pierdut. Am fugit din nou în Tanzania şi în Kenya. Am supravieţuit, dar nu mai era acelaşi lucru. Erau din ce în ce mai puţini lei, ori din ce în ce mai mulţi vânători. Atunci m-am stabilit în Africa de Sud şi acolo a început totul…

— Ce anume? întrebă Malko.

Prinţul îl fixă cu singurul lui ochi.

— Acum doi ani, ofiţerii portughezi m-au căutat, ca să mă întrebe dacă pot organiza comandouri în lupta cu gherilele din Angola. Mă plictiseam şi am acceptat. Am adunat câţiva prieteni

şi nişte katanghezi care se plictiseau şi ei. Nişte băieţi curajoşi care pot rămâne cincisprezece zile în hăţişuri luptându-se. Mai întâi am fost o sută, apoi trei sute, apoi o mie. Am avut rezultate bune.

Malko şi le amintea. În Europa se auzise de mercenarii katanghezi. Luptau împotriva gherilelor cu aceeaşi ferocitate ca adversarii. Incendiau sate, îi lichidau pe locuitori. Echipele erau constituite din negri şi vechi mercenari, înarmaţi şi plătiţi de portughezi.

— Războiul s-a sfârşit pe 25 aprilie, remarcă Malko.

Prinţul Stephan pufni ca un taur înfuriat.

— Am fost indus în eroare! Acum trei luni, Graziella Lobito m-a căutat la Johannesburg unde încercam să găsesc de lucru pentru oamenii mei. Mi-a făcut o propunere. Îi puneam la dispoziţie trei mii de oameni şi cu sprijinul ei, preluam puterea în Angola de îndată ce plecau portughezii. Urma să fiu plătit în momentul în care ajungeam la faţa locului.

Se aplecă înspre Malko, făcând o grimasă ironică:

— Poate că vă par naiv... Mi-a plăcut! Am vorbit cu prietenii mei din B.O.S. şi m-au încurajat. Mi-au promis chiar ajutorul, nenorociţii. Nucleul era deja constituit, trebuia doar să mai aduc alţi oameni din Katanga. Era uşor.

Ne-am pus de acord. Armele erau furnizate de portughezi pe măsură ce băieţii mei soseau. Am ales un loc de tabără, la nord de Calango, nu departe de frontieră. Mi-a inspirat încredere. Am găsit nişte tipi aşa ca Tom Cassidy, care îşi pierdeau vremea prin Africa de Sud. S-au apucat de treabă fără un ban înainte. Mi-au fost necesare trei luni ca să adun trei mii de oameni. Nişte katanghezi care nu-i suportă pe kibundu angolezi.

— Acum ce fac? întrebă Malko.

Ochiul valid al prinţului se întunecă.

— Aşteptă. Au provizii pentru încă opt zile. După aceea vor avea nevoie de hrană, sau trebuie să se întoarcă în Congo. Iar dacă pleacă, interesul meu este să nu mai pună niciodată piciorul aici.

— Ce s-a întâmplat?

Prinţul Garlinsky-Warslaw se ridică greoi şi se duse într-un colţ al camerei de unde luă o casetă de lemn pe care o puse pe masă. Smulse capacul şi îşi strecură mâinile înăuntru.

Scoase un pumn de hârtii de o mie de *escudos* angolezi şi le flutură, cu ochiul sănătos scânteind de furie.

— Iată ce s-a întâmplat! mormăi el.

Capitolul XI

Malko privea teancul de bani fără să priceapă. Erau cel puţin şase sute de dolari şi caseta era plină de bancnote. O avere.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el. Aceşti *escudos* nu sunt ai dumneavoastră?

— Ne-am înţeles la un preţ, spuse supărat prinţul Stephan, (îşi îndreptă trupul). În douăzeci de ani de când trăiesc în Africa, nimeni nu m-a minţit aşa! La sosire, banii erau aici. Aceşti bani! *Escudos* angolezi.

— Poate că situaţia se va schimba, pledă Malko.

Chipul prinţului Garlinsky-Warslaw deveni violet. Aruncă banii, care se împrăştiară pe podea.

— Da, se va alege praful şi pulberea! răcni el. În afara ţării ăsteia nenorocite, banii valorează cât greutatea hârtiei pe care sunt tipăriţi! Mai mult, ar trebui să mă instalez aici pentru douăzeci de ani, ca să cheltuiesc tot.

Graziella Lobito plecă privirea. Malko încercă să reconstituie mintal întreaga poveste, latã de ce avea portugheza atâta nevoie de dolarii de la CIA. Tânăra ridică privirea.

— Mi s-au promis dolari, spuse ea. Şi pe mine m-au minţit. Apoi mi-a venit ideea să-i şantajez pe americani ca să fac rost de bani.

Prinţul Stephan o reduse la tăcere cu un gest plictisit.

— Ar fi trebuit să vi-i procuraţi ÎNAINTE, spuse el sever. Acum suntem toţi în aceeaşi oală. Oamenii mei vor muri de foame sau se vor răzleţi.

Îşi turnă o jumătate de litru de vodcă şi se tolăni în fotoliul Ludovic al XV-lea, contemplând posomorât hârtiile împrăştiate pe podea. Nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea. Terorizate, negresele încetaseră pălăvrăgeala. Furiile prinţului Garlinsky-Warslaw erau probabil înfricoşătoare. Încremenite, gorilele nu-şi puteau lua ochii de la polonez. Niciodată nu întâlniseră un personaj de o asemenea anvergură…

— Ce veţi face? întrebă Malko.

Polonezul ridică din umeri.

— Ce vreţi să fac? Graziella a încercat să procure dolarii şi a dat greş. I-am dat termen până la sfârşitul săptămânii. Mâine plec din nou, să încerc să le explic oamenilor mei ce se petrece. Cu atât mai rău dacă or să mă sfâşie.

Brusc, îmbătrânise cu zece ani: umerii căzuţi, chipul tras şi încă şi mai urât. Graziella Lobito ţâşni de pe scaun.

— Nu, Stephan, nu plecaţi! Vă implor. Voi găsi banii. Fără dumneavoastră, suntem pierduţi.

Prinţul Garlinsky-Warslaw nu răspunse. Tânăra se întoarse spre Malko privindu-l disperată, de parcă ar fi fost singura ei scăpare. Acesta plecă jenat privirea. Dacă CIA refuzase să-l recupereze în schimbul dolarilor, cu atât mai puţin i-ar fi dat celor din E.S.N. Fără vreo compensaţie.

— Aş fi încântat să vă pot ajuta, spuse el, dar…

Prinţul Stephan clătină din cap:

— Dragul meu, n-o să faci nimic! Mâine te vei întoarce cu prietenii tăi la Luanda. Ai suferit destul în disputa dintre gazda noastră şi mine.

Graziella Lobito nici măcar nu protestă. Malko reflecta adânc. Nu se aşteptase să găsească în Angola două personaje ca prinţul Stephan şi ca Graziella Lobito. Luând în consideraţie viitorul ţării, katanghezii aveau dreptate să-i vâneze pe comuniştii din M.P.L.A., dar Departamentul de Stat nu împărtăşea acest punct de vedere… Se întrebă ce va face Samuel Ginger la Luanda, după plecarea lui şi a gorilelor.

Prinţul Garlinsky-Warslaw izbucni deodată într-un hohot de râs. Fatalismul lui slav îşi arăta faţa.

— Nu vă mai gândiţi la asta! Soarta a vrut să ne întâlnim în această ţară pierdută. Să sărbătorim cum se cuvine acest eveniment. Sunteţi invitaţii mei.

Se întoarse spre negresele ghemuite în fundul camerei şi le strigă ceva în swahili: trei dintre ele se ridicară şi veniră spre ei, râzând jenate. Nici una nu avea mai mult de cincisprezece ani.

Cele care rămăseseră pe loc, pufniră pe înfundate. Malko începu să înţeleagă motivul pentru care gazda sa căpătase numele african. Polonezul o luă pe una de ceafă: avea crupa cambrată, un piept semeţ şi ascuţit, coapse de băiat şi nişte ochi castanii imenşi.

— Luaţi-o, îi spuse el lui Malko. O cheamă Peuhl şi are paisprezece ani.

— Cred că sunt cam obosit, se eschivă Malko.

Prinţul Stephan nu insistă. Împinse fata spre Chris Jones.

— În acest caz, este a dumneavoastră.

Docilă, Peuhl se aşeză pe genunchii americanului. Malko avu impresia că gorila avea să-şi piardă toţi dinţii. Stacojiu la faţă, încercă stângaci să respingă fata, apucând-o de şolduri, în zadar.

Ascultătoare şi calmă, Peuhl se încolăci ca o liană de trupul bărbatului. Cu ochii ieşiţi din cap, Milton Brabeck privea îngrozit cum cea de-a doua negresă se îndrepta spre el.

Prinţul Stephan surâse, văzând jena celor două „gorile”.

— Destindeţi-vă. Cine ştie unde vom fi mâine? Sunt blânde şi experimentate. Părinţii lor mi le-au oferit în semn de preţuire. Peste doi ani, se vor întoarce acasă şi se vor mărita.

Chris Jones abia se stăpânea. Peuhl se amuza mângâindu-l pe piept prin cămaşa descheiată, răsucindu-se pe genunchii lui, lascivă şi înveselită. Prinţul o dresase foarte bine. Negresa atribuită lui Milton Brabeck făcea acelaşi lucru. Malko nu vru să asiste la momentul când se vor dezlănţui.

— Cred că mă duc să fac o baie la *fazenda*, spuse el.

Graziella Lobito se ridică vioaie în picioare.

— Vă însoţesc.

— Pe curând, strigă prinţul Stephan. Îi conduc eu pe prietenii dumneavoastră.

Malko se aşeză lângă Graziella Lobito, gândindu-se cu surprindere la răsturnarea de situaţie. Din prizonier torturat, devenise oaspete de onoare, datorită lui Stephan Garlinsky-Warslaw. Solidaritatea muncitorilor nu era vorbă în vânt… Doar Graziella părea să nu participe la destinderea generală. Nu-şi descleştă gura până ajunseră ia *fazenda.* Şapte kilometri de drum printre arborii de cafea…

Malko se întrebă ce se întâmplase cu scrisoarea.

Gazda lui îl conduse într-o baie cam veche, cu o cadă pe picioare, aflată lângă o cameră mirosind a mucegai.

— Odihniţi-vă, spuse ea. Am să dau drumul la apă.

Înainte de a ieşi, se întoarse brusc:

— Chiar vorbeaţi serios adineauri? Vreţi să mă ajutaţi?

Îl implora aproape. Malko nu vru să întindă coarda.

— Nu depinde numai de mine, dar dacă pot…

Ochii lui Graziella scânteiară.

— Aş face orice pentru asta.

Cu o jumătate de oră înainte, era gata să-l tortureze cu sălbăticie. Malko îşi spuse că femeile n-ar fi trebuit să se amestece niciodată în politică. Se dezbrăcă şi se întinse cu faţa în jos pe pat. Arsurile i se mai alinaseră.

Un foşnet în apropiere îl făcu să ridice capul. Graziella Lobito stătea lângă pat, cu un smoching alb pe braţe. Chipul îi era plin de gingăşie. Nu fu şocată de goliciunea bărbatului.

— Acesta aparţinea tatălui meu, spuse ea. Cred că vi se

potriveşte…

Îl puse pe un scaun şi se apropie.

— Să vă văd spatele.

Se aşeză pe pat şi îi palpă cu blândeţe rana, apoi Malko simţi buzele calde sărutându-i spatele.

— Vă cer scuze, murmură ea.

Malko întoarse capul, încercând să-i prindă privirea.

— Graziella, spuse el, nu v-am trădat la Luanda.

— Vă cred, spuse ea. Nu trebuie să-mi purtaţi pică. În aceste clipe sunt ca nebună. Mă agăţ de această ţară ca de bărbatul iubit.

Imensele pupile negre se reflectau în ochii aurii ai lui Malko.

— Am o idee care v-ar putea scoate la liman, spuse el.

— Adevărat? murmură Graziella.

— Adevărat, spuse Malko.

— Dacă faceţi asta… începu ea.

Nu-şi termină fraza.

— Pe curând, spuse ea. Mă duc să mă aranjez pentru cină.

*

* *

Lumânările aurii dădeau serei o lumină blândă. Umbre ireale jucau pe chipul mesenilor. Malko rămase fără grai.

Graziella Lobito ieşise din *fazenda* şi se oprise în faţa lui. Era incredibil de frumoasă.

Rochia lungă de dantelă maronie se mula pe ea ca o mănuşă, asortându-se perfect cu culoarea pielii. În afară de rochie şi de parfum, tânăra nu purta altceva. Părul lung şi negru strâns în coc dădea ţinutei îndrăzneţe un aer de demnitate. Pentru prima. Oară o vedea machiată: ochii conturaţi şi gura roşie ca o rodie. Îi surâse lui Malko.

— Sper că vă place această rochie. Este singura pe care o am. Aparţinea mamei mele şi miroase încă a naftalină.

Malko se îndoi că mama ei o purtase astfel.

Prinţul Garlinsky-Warslaw se înclină adânc. Purta şi el smoching. Prin sârma ghimpată din jurul serei, Malko zări negri înarmaţi care îi supravegheau: garda pretoriană a prinţului Stephan. Acesta adusese cu el o parte din harem… Patru negrese aşezate la picioarele lui, stăteau gata să-i îndeplinească orice dorinţă.

Cea mai tânără nu avea mai mult de doisprezece ani…

Polonezul se înclină vioi în faţa lui Graziella Lobito.

— Nu regret că am venit, în ciuda neînţelegerii dintre noi.

Chris Jones îşi făcu şi ei apariţia, tras de mână de negresa veselă care îi fusese atribuită. Avea un aer plouat, aidoma unui vulpoi prins de o găină. Ocolea încăpăţânat privirile lui Malko. Nici Milton nu arăta mai bine. Negresa lui i se aşeză fără jenă pe genunchi. Amândoi îşi înecau ruşinea în valuri de whisky.

Se aşezară la masă. Cristalurile scânteiau.

Un final neaşteptat pentru o zi atât de plină.

Negrii tăcuţi şi sobri ofereau băuturi, de la vinul de palmier, la şampanie Dom Perignon. Atmosfera era apăsătoare şi umedă.

Prinţul Stephan ridică paharul.

— Pentru viitorul rasei albe!

Malko văzu lacrimi izvorând din ochii lui Graziella Lobito. Îşi bău paharul dintr-o înghiţitură schimbând o privire lungă cu Malko. Ca să uite de ruşine, gorilele beau cât trei. Într-un colţ al serei, craniul de elefant strălucea în penumbră, arătându-şi colţii enormi.

Fu dus felul principal: mistreţ la frigare cu garnitură de mamaos, pepeni de copac.

*

* *

Ochii lui Graziella Lobito erau din ce în ce mai strălucitori. Râdea cam tare şi sfârcurile vizibile prin dantela cafenie, păreau să-l cheme pe Malko. Băuse probabil o sticlă de şampanie singură. Gesturile îşi pierduseră bruscheţea, trăsăturile i se luminaseră şi corpul parcă i se destinsese.

Milton şi Chris abandonaseră definitiv orice urmă de demnitate. Milton începuse chiar să pipăie fără ruşine sânii cuceririi sale. În statul în care se născuse, ar fi sfârşit pentru asta în ştreang. Tulburat, Chris stingea cu regularitate ţigara în pahar. Nu era singurul vinovat pentru asta, „sclava” lui se străduia să-l transforme într-un cimpanzeu în călduri.

Prinţul Stephan ridică paharul, spunând în poloneză:

— Beau pentru…

Tăcu brusc. Malko întoarse privirea spre el. Polonezul părea lovit subit de paralizie.

Conversaţia încetă ca la un semn. Malko văzu ceva lung şi negru înălţându-se de lângă fotoliul de răchită al polonezului: o cobră neagră cu capul plat. Reptila dormea probabil sub fotoliu şi fusese trezită de vacarm.

Îngrozit, Malko privea balaurul ucigaş. Veninul şarpelui

paraliza centrii nervoşi şi provoca moartea în câteva ore. Toată lumea văzuse acum reptila. Viaţa parcă se oprise în loc. Dacă se simţea ameninţată, putea muşca mai repede ca fulgerul...

Brusc, o siluetă neagră se strecură în spatele prinţului Stephan: unul dintre negrii care vegheau de afară. Se descotorosise de arme, păstrând doar o sabie scurtă.

Înainta tăcut ca o fantomă. Malko îşi ţinu răsuflarea Capul cobrei se afla la douăzeci de centimetri de gâtul prinţului. Gestul negrului fu atât de rapid, încât nu-l văzu.

Şarpele fu tăiat în două şi sabia se înfipse în braţul fotoliului. Rămăşiţele reptilei se zvârcoleau pe podea.

Prinţul Garlinsky-Warslaw scoase un sunet sec, pe care Malko îl auzi perfect. Puse paharul pe masă, întoarse capul şi scuipă molarul pe care şi-l spărsese.

Negrul se aplecă, scoţând sabia din fotoliu.

— Scuzaţi-mă, zise el în poloneză.

Prinţul se ridică şi îl îmbrăţişă.

— Du-te şi bea ceva, Simba, spuse el simplu. Nu mai eşti de gardă.

Luă paharul şi îl ridică din nou:

— Pentru viaţă! spuse el.

Băură toţi. Şarpele fu scos din încăpere. Graziella Lobito oftă:

— Anul acesta am ucis treizeci! Se ascund în aparatele de climatizare, oriunde în casă. De îndată ce începe sezonul ploilor.

Ca şi când întâmplarea i-ar fi stricat cheful, prinţul Stephan îşi luă rămas bun de la gazda sa şi plecă împreună cu haremul.

Malko se întrebă dacă nu cumva cea mai tânără dintre sclave, profitând de animaţia de la cină şi de faţa de masă lungă, nu-i administrase cumva o felaţie... îşi petrecuse timpul în genunchi la picioarele prinţului, sub pretextul transparent că îi goneşte ţânţarii de pe glezne.

La un moment dat, ochiul sănătos al prinţului Stephan i se păruse lui Malko la fel de fix ca celălalt.

Cu hainele în dezordine, ciufuliţi, Chris Jones şi Milton Brabeck aleseseră definitiv calea ruşinii. Se făcuseră nevăzuţi în întuneric, hotărâţi să profite la maximum de păcat. Graziella Lobito şi Malko îl însoţiră pe prinţul Stephan până la Land Rover. Când rămaseră singuri, tânăra îi propuse lui Malko:

— Să ne plimbăm puţin.

Făcură un tur al fermei. Râsete şi exclamaţii îi atraseră spre imensul palmier, drept ca un stâlp şi înalt de treizeci de metri, care împodobea peluza din faţa clădirii principale. Doi negri, în

pielea goală, aşezaţi la piciorul copacului, îşi comparau virilitatea cu grosimea încheieturilor. Malko îl recunoscu pe Simba, cel care îl salvase pe prinţ.

— Să nu-i tulburăm, spuse Graziella pe un ton puţin prea grav.

Se sprijinea pe braţul lui Malko. Acesta îi simţea căldura pielii prin dantelă. Intrară în seră. Tânăra porni un vechi fonograf şi puse un vals.

— Aş vrea să dansăm.

Începură să se învârtă lent în ritmul muzicii învechite. Cu capul dat pe spate şi cu ochii spre stele, portugheza se lipise toată de Malko şi fredona uşor. Când discul se opri, se aflau în dreptul craniului de elefant.

În loc să schimbe discul, Graziella Lobito se lipi cu spatele de trofeu, sprijinindu-se de colţi. Părea că stă pe un scaun suprarealist.

— Dumneavoastră l-aţi ucis? întrebă Malko.

Ea clătină din cap.

— Nu. Mă gândeam la copilărie, spuse ea pe un ton scăzut. Tatăl meu obişnuia să se ascundă aici de mama, culcându-se cu cameristele. L-am surprins într-o zi, dar nu m-a văzut.

Îşi trecuse braţele pe sub colţii animalului, ca şi când ar fi vrut să se lase şi mai mult pe spate. Lucirea lumânărilor îi dansa în priviri. Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi Graziella murmură:

— Trebuie să vă cer scuze pentru ce v-am făcut.

Malko avu impresia că un câmp magnetic îl împingea spre craniul elefantului. Înaintă până aproape o atinse pe fată. Prin rochia de dantelă maronie îi distingea detaliile cele mai intime. Deodată, ea se aplecă şi apucă de tivul rochiei şi începu să o ridice încetişor, dezgolind picioarele musculoase, apoi coapsele fusiforme şi triunghiul întunecat de pântecului.

Cu un gest de o pudoare incredibilă şi neobişnuită pentru firea ei. Îl privi pe Malko drept în ochi:

— Ce mai aşteptaţi? Nu cunosc decât un mod prin care o femeie poate fi iertată.

Nici măcar nu o sărută. De îndată ce o atinse, fu cuprins de o dorinţă sălbatică, primitivă şi brutală, ca un fel de reacţie la pericolele prin care trecuse cu câteva ore înainte. O pătrunse fără efort, cu atâta putere încât avu impresia că o lipeşte pur şi simplu de craniul elefantului. Era caldă şi suavă precum catifeaua. Fata dădu drumul rochiei, apucându-se cu şi mai multă putere de colţii de fildeş.

Începu să geamă cu o voce monotonă, din ce în ce mai tare.

Îşi bălăngănea capul, lovindu-se de colţi, fără să pară că simte izbiturile. Malko o simţea ondulându-se cu furie, de parcă nu mai făcuse dragoste de luni de zile.

Pe neaşteptate Graziella sfâşie dantela scumpă, dezgolindu-şi pieptul.

Îl apucă pe Malko de ceafă şi îi înfundă capul între sâni, murmurând obscenităţi în engleză şi portugheză. Se prinse din nou de colţi, se dădu pe spate şi îşi înnodă picioarele în jurul şalelor lui Malko. Probabil că spatele o durea îngrozitor dar nici că-i păsa. Deschise gura şi strigă răguşit, fără să se oprească până în momentul în care Malko ejaculă.

Îşi desprinse picioarele de trupul bărbatului şi rămase lipită de el, tremurând şi gâfâind, cu cocul desfăcut şi buzele umflate.

Era superbă.

Malko îşi îndreptă trupul, convins că dăduseră alarma în toată ferma. Cu o strâmbătură, Graziella se desprinse de craniul elefantului.

— Nu mai pot, murmură ea.

După ce îl sărută din vârful buzelor, se îndepărtă în direcţia fermei. Malko o urmări gânditor cu privirea, întrebându-se dacă voise doar să scape de o amintire din copilărie sau şampania plus vinovăţia erau responsabile pentru o asemenea dezlănţuire.

Ieşi la rândul lui din seră, cu picioarele tremurând şi lac de sudoare. Trecând prin faţa camerei lui Chris Jones, auzi nişte zgomote care îi dovediră fără urmă de îndoială că o Angola multirasială era un vis posibil.

Se prăbuşi pe pat şi îşi aminti pentru prima oară în seara aceea că îl durea spatele.

*

* *

Milton Brabeck oftă pe un ton ruşinat.

— Dacă într-o ţară civilizată aş fi făcut pe sfert cât am făcut aici, mă păşteau doi sau trei ani de pârnaie!

Chris Jones preferă să tacă. Negresele dispăruseră discret. Gata cu dezmăţul. Malko nu dormise bine. Înghiţi cu greu copiosul mic dejun portughez, pe bază de friptură şi omletă, într-o cantitate care ar fi data gata pe oricine.

Apăru şi Graziella, în ţinută de luptă. Îi surâse timid lui Malko.

Malko realiză deodată că nu-l mai durea spatele. Unguentul aplicat de sclava prinţului făcuse minuni.

— Unde e prinţul? întrebă el.

— La el acasă, spuse Graziella. De ce?

— Vreau să-i fac o propunere, spuse Malko. Şi dumneavoastră. E.S.N. are mulţi aderenţi?

Tânăra ezită şi Malko insistă:

— Vreau adevărul.

Ea clătină cu tristeţe din cap.

— Nu, foarte puţini. Bogaţii au fugit şi săracilor le e frică să se înscrie. Cred că pot trăi cu negrii în bună înţelegere. Avem simpatizanţi, dar nu mulţi sunt activi, poate cincizeci în Luanda. Printre ei, un ofiţer din Juntă, comandantul Rodriguez. M-a ajutat să recrutez foşti militari, dar au fost arestaţi sau au fugit.

— Foarte bine, spuse Malko. Să mergem la prinţ. Dacă e de acord, plec imediat la Luanda cu Chris şi cu Milton. Veţi veni cu noi.

— De ce?

Ochii aurii ai lui Malko se îmblânziră.

— Pentru că prinţul Stephan mi-a salvat viaţa şi pentru că vă simpatizez pe amândoi. Aş vrea să vă ajut, făcând în acelaşi timp un serviciu celor de la CIA. Trebuie însă să acceptaţi o condiţie.

Trăsăturile lui Graziella Lobito se înăspriră.

— Care?

— Înainte de orice, am nevoie de scrisoarea lui Sawimbi pentru CIA. Cea pentru a cărei recuperare a fost trimis Ted Cassidy.

Capitolul XII

— Scrisoarea? Bine, dar nu o am.

Malko crezu că nu auzise bine. Atunci, la ce bun atâtea crime?

— Unde se află?

— La Luanda, spuse tânăra, l-am încredinţat-o aliatului meu cel mai sigur, comandantul Rodriguez, ofiţerul despre care v-am vorbit. Are misiunea să o difuzeze, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură proastă.

— Am nevoie de această scrisoare ca să vă pot ajuta, spuse Malko. Dacă vreau să obţin sprijin de la CIA, trebuie să le daţi o dovadă de bună credinţă. Nu uitaţi că, pentru birocraţii de la Washington, sunteţi responsabilă de moartea lui Len Post, de sabotarea negocierilor cu UNITA şi de răpirea mea.

Era destul pentru a solicita un post la ONU, dar nu pentru a trata cu o administraţie serioasă.

Graziella Lobito îl asculta pe Malko, jucându-se cu o bucăţică de pâine. Privea fix vegetaţia luxurianţă, extrem de alambicată şi care degaja un aer de sexualitate. În final, ridică privirea spre Malko.

— Această scrisoare e tot ce am, spuse ea tărăgănând cuvintele. Prinţul Stephan mă va părăsi. Nu pot să v-o dau pur şi simplu, fără nimic în schimb.

Din intonaţia vocii, Malko simţi că nu avea să cedeze. În aceeaşi clipă un Land Rover opri în faţa fermei. Din el coborî prinţul Garlinsky-Warslaw, cu arma în mână, împreună cu negrii săi. Intră în seră, lăsându-şi escorta afară şi îi strânse mâna lui Malko.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

— Aşteptaţi, spuse Malko, am o idee pentru a vă ajuta. Aţi accepta să aveţi încredere în mine şi să mai rămâneţi încă o săptămână?

Prinţul se aşează greoi pe un fotoliu. Chipul lui mutilat era absolut de nepătruns. Îşi frecă ochiul sănătos care lăcrima puţin.

— Ce idee aveţi?

Malko clătină din cap.

— Încă nu pot să vă spun, dar dacă primesc acceptul, veţi fi plătit în dolari şi oamenii dumneavoastră îşi vor dovedi utilitatea.

— Plătit de CIA?

— Nu vă pot spune nimic, repetă Malko. În acest moment,

vorbesc în numele meu, nu în numele Agenţiei. Mai întâi trebuie să mă întorc la Luanda. Apoi Graziella trebuie să accepte să colaboreze. Tot ce pot să vă spun este că nu va fi uşor.

Gorilele ascultau, mute de stupefacţie. Graziella Lobito încremenise, iar prinţul Stephan îşi freca în continuare ochiul. După o tăcere care păru interminabilă, ridică privirea:

— Accept, dar numai o săptămână. Este ultimul termen.

Malko se întoarse spre Graziella:

— Şi dumneavoastră?

— Accept şi eu, zise tânăra. Îmi asum riscul de a mă întoarce la Luanda. Îl iau cu mine pe Fernando Raposo. Îmi este devotat.

— Nu vă temeţi că va fi reperat?

Ea clătină din cap.

— Nu, nici un agent al P.I.D.E. nu a fost arestat aici. Au fost doar concediaţi. Aş putea avea nevoie de el.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă Malko.

Tânăra reflectă câteva clipe.

— Mai am încă un loc sigur, în cartierul Miramar şi câţiva prieteni.

Prinţul Stephan se ridică şi îi strânse cu putere mâna lui Malko.

— Noroc, spuse el. Aştept aici până joi.

Ieşi din seră, fără să întoarcă privirea, se urcă în Land Rover şi demară. Graziella Lobito se uita la el cu adoraţie.

— Ce om fantastic, murmură ea.

La fel gândea şi Malko.

— Să ne grăbim, spuse el. Trebuie să decolăm în jumătate de oră.

Se grăbea să se întoarcă la Luanda, acum când avea ceva plăcut de făcut.

*

* *

Fernando Raposo se instalase pe bancheta din spate. Semăna perfect cu o măslină verde. Graziella purta o perucă neagră şi creaţă, aducând cu o metisă. Îşi ascundea cearcănele în spatele unor ochelari mari cu lentile întunecate.

Aparatul plutea deasupra Luandei, printre norii groşi. Venea furtuna. Malko nu ştia ce îl putea aştepta jos. În mod voit, nu-l anunţase pe Samuel Ginger de sosire, încercând să evite astfel „indiscreţiile” vice-consulului. O simţea pe Graziella Lobito încordată, neliniştită, absorbită din nou de luptă.

Nici rolul lui nu avea să fie mai uşor: celor de la CIA nu le

plăceau agenţii pe post de Don Quijote.

Acoperişurile de tablă ondulată ale mahalalelor defilau pe sub aripile avionului. Roţile atinseră solul. Pilotul se îndreptă spre hangarul Angolair. Chris Jones scoase o exclamaţie.

— Rabla e tot acolo.

Datsunul sclipea în soare. Totul părea calm. Malko avu impresia că de la plecare se scursese o eternitate. Cu toate acestea, trecuseră doar două zile... Avionul se opri, Fernando Raposo deschise uşa din spate şi sări jos, urmat de ceilalţi pasageri. Chris Jones se aplecă spre pilot, cu două hârtii de o sută de dolari în mână.

— Am fost la Carmona. Atât.

Pilotul luă bancnotele în semn de acceptare. Era fericit că se întorsese. Chris îl înfricoşa...

Un zbârnâit asurzitor făcu hangarul să vibreze: decola un DC 8 pe ruta Varig, Rio de Janeiro, Luanda, Johannesburg. Se instalară în maşină şi Malko se întoarse spre Graziella:

— Încotro?

Ea ezită imperceptibil, apoi spuse:

— Strada Almirante Azelvedo Coutinho numărul 34. Lângă cimitir.

Parţial, încrederea îi revenise. Înghesuit pe bancheta din spate, între cele două gorile, Fernando Raposo nu era însă la fel de liniştit.

Interminabila coloană de taxiuri – aproape toate Mercedes – înainta la pas, blocând toată circulaţia pe *Marginale.* Nu se auzea nici un claxon. De fiecare antenă era legată o fâşie neagră. Erau sute de vehicule. Fernando Raposo, care se dusese după veşti, se întoarse mai verzui ca niciodată la datsunul prins în blocajul de circulaţie.

— Alaltăieri seară au ucis doi şoferi de taxi la marginea mahalalei Rangel, l-au omorât cu sabia. Acum îi înmormântează.

Malko o lăsase pe Graziella în faţa unei vile vechi cu grădină, care domina tot portul oraşului de jos, în cel mai elegant cartier din Luanda. Fostul poliţist ceruse să fie lăsat lângă port. I se adresa lui Malko pe un ton încărcat de respect, fără însă să-i înfrunte privirea.

Clădirea consulatului se afla puţin mai departe. Aveau de aşteptat o oră ca să ajungă acolo...

Atmosfera la Luanda era apăsătoare. Grupuri de soldaţi portughezi înarmaţi, supravegheau defilarea maşinilor, cu chipuri impenetrabile. Negrii priveau în lături. Datsunul intră în coloană.

Malko de-abia aştepta să dea ochii cu Ginger.

*

* *

— Mă înţelegeţi, nu-i aşa? Nu puteam reacţiona altfel. Portughezii îmi juraseră să nu rateze operaţiunea... Cât despre cererea dumneavoastră de răscumpărare, nu se punea problema banilor. Compania ar fi dat de zece ori mai mult ca să vă elibereze, dar Washingtonul nu poate da un cent pentru E.S.N. Cu toate acestea, am pledat pentru cazul dumneavoastră.

În ciuda chipului ridat, Samuel Ginger nu se simţea în largul lui şi avea un aer nenorocit. Dacă Malko se afla acolo, în faţa lui, sub portretul lui Henri Kissinger, nu se datora eforturilor făcute de el.

— Înţeleg, spuse Malko.

O umbră trecu pe chipul ostenit al americanului.

— Pe vremea când eram în Vietnam, spuse el, trimiteam comandouri să saboteze Vietnamul de Nord. În momentul negocierilor, unul era în acţiune. Trebuia să le trimit un elicopter. Mi s-a interzis să o fac. Au aşteptat două zile, apoi au plecat pe jos spre frontiera cu Laos. Nici unul nu a mai ajuns înapoi.

Cei doi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Asemenea poveşti îi uneau pe toţi acei care trăiau în universul paralel. Nici unul dintre ei nu era un monstru fără simţire, numai că aleseseră un joc ale cărui reguli erau necruţătoare şi care îi acaparau pe vecie...

Vice-consulul îl primise pe Malko mai mult decât călduros. Nu-şi credea ochilor. Dispariţia lui Malko nu produsese prea mare ecou. Nici măcar uciderea lui Edouarda Jardim nu impresionase poliţia, din Luanda. Din contră, Samuel Ginger se zbătuse pentru obţinerea autorizaţiei ca Milton Brabeck şi Chris Jones să poată pleca în căutarea lui Malko.

Acum era rândul acestuia să deşerte sacul. Povestise peripeţiile eliberării sale de către prinţul Garlinsky-Warslaw, menţionase întoarcerea lui Graziella şi se oprise acolo.

— Mulţumită prinţului Stephan s-ar putea să am cheia problemei noastre, îl anunţă Malko. Are sub control trei mii de mercenari bine înarmaţi şi apolitici. Ideea mea ar fi să ajutăm UNITA prin intermediul acestor katanghezi. Acest lucru ar aduce organizaţiei puterea militară care îi lipseşte, făcând astfel faţă cu succes celor din M.P.L.A. Graziella Lobito le-ar asigura proviziile cu banii de care dispune. Rezultatul: întărirea poziţiei Companiei în Angola, fără ajutorul unor intermediari.

O tăcere grea se lăsă în birou. Şeful CIA îşi scosese ochelarii şi îi răsucea în mână. Nu părea să-i împărtăşească ideile... Se strâmbă şi spuse:

— Pe de o parte, pică bine. Azi dimineaţă am trimis o telegramă, punând Washingtonul în gardă asupra influenţei crescute a M.P.L.A. în Luanda şi Cabinda. Apropierea de UNITA rămâne obiectivul numărul unu al prezenţei dumneavoastră aici. Au devenit însă foarte nervoşi. S-au schimbat directorii, au apărut noi ordine. Fără amestec direct, mai multă prudenţă... Spre exemplu, am primit ordinul să-i trimit cât mai repede posibil înapoi pe Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Înseamnă că nu e posibil, zise Malko dezamăgit. Păcat, pentru că Graziella Lobito va bloca negocierile noastre cu UNITA, datorită scrisorii pe care n-aţi putut să o recuperaţi.

Vice-consulul nici măcar nu schiţă un gest să ridice bolovanul căzut în grădina lui.

— Am să transmit totuşi planul dumneavoastră, spuse el, dar situaţia este foarte delicată.

— Ar face bine să se hotărască repede, spuse Malko, pentru că Graziella Lobito e la strâmtoare şi scrisoarea este în continuare la ea.

Vice-consulul ridică privirea şi întrebă pe un ton absolut natural.

— Ştiţi unde se află?

— Nu, spuse Malko. Va lua legătura cu mine.

Convins sau nu, americanul nu insistă.

— Nu putem forţa mâna celor din UNITA, remarcă el.

— Cred că vor accepta, spuse Malko, dacă nu se pune problema unor condiţii politice lipsite de realism.

— Riscăm să ne ciugulească din palmă şi să ne înhaţe apoi degetele, remarcă Samuel Ginger.

— Ascultaţi, spuse Malko. Ştiu că CIA nu vrea să scape din mână Angola.

— Nu eu trebuie să fiu convins, spuse americanul. Îi vom anunţa pe portughezi de întoarcerea dumneavoastră, spunându-le că a fost o neînţelegere.

— Or să înghită asta?

— Nu le pasă.

Angola se fărâmiţa. În câteva luni, negrii aveau să fie la putere. Atunci... Malko se ridică.

— Contez pe dumneavoastră, spuse el.

Samuel Ginger îl privi pieziş.

— Pe cinstea mea, lucraţi pentru Companie, sau pentru ţicniţii din E.S.N.?

— Pentru onoare, îi spuse Malko surâzând, înainte de a închide uşa.

*

* *

Cu sufletul la gură, Malko apăsă lung pe butonul soneriei. Dacă Graziella plecase? Dacă îl minţise? Ar fi trebuit să-i pună pe Chris şi pe Milton să supravegheze vila.

Uşa se întredeschise şi apăru un băieţel. Fără o vorbă, îl lăsă pe Malko să intre. Mirosea a aer închis. Graziella Lobito era în living, în compania sosiei lui Yul Brynner. Un alb ras în cap, cu ochi inteligenţi şi cu alură de rus. Tânăra îşi păstrase peruca. Se ridică de pe fotoliu, venind în întâmpinarea lui Malko.

— Vi-l prezint pe comandantul Henrique Rodriguez, spuse ea.

Malko îi strânse mâna ofiţerului. Făcea cunoştinţă cu celălalt susţinător al E.S.N.

— Este la curent cu tot, spuse ea simplu, l-am cerut să vină aici să-mi aducă scrisoarea pe care i-am încredinţat-o. Din moment ce m-am întors la Luanda…

Malko se simţi mai uşurat. Fata intrase în joc.

— Cred că această scrisoare va fi vitală pentru negocieri, spuse el. Am transmis la Washington propunerea pe care am discutat-o. Răspunsul va veni foarte repede.

Comandantul Rodriguez îşi mângâie craniul ras.

— Nu lăsa vrabia din mână, micuţo, spuse el afectuos.

Malko simţi instantaneu că portughezul era împotrivă. Îl studie. Nu semăna nici pe departe cu un soldat învins. Avea o privire vie, în continuă mişcare şi mai ales, un soi de răceală aproape palpabilă, rar întâlnită la fanatici.

— Cred că domnişoarei Lobito nu-i rămân prea multe posibilităţi, remarcă el.

Yul Brynner dădu din cap.

— Nu trebuie să ne descurajăm. Mulţi dintre camarazii mei sunt gata să ajute E.S.N., cu condiţia să nu se alieze cu UNITA şi să rămână o mişcare a albilor.

Graziella îi puse uşor mâna pe braţ.

— Înţeleg ce simţi, Henrique. Dar trebuie să fim rezonabili. Ştii bine că avem nevoie de ajutor dinafară. Ai adus scrisoarea?

— Da, spuse Henrique Rodriguez, dar nu i-o dădu.

Tensiunea din cameră crescuse imperceptibil. Malko simţea că

ofiţerul îşi stăpânea furia. Nu era de acord cu Graziella. Cu toate acestea, nu părea înfrânt, doar exasperat şi neliniştit.

Cu regret parcă, îşi strecură mâna în buzunarul sacoului şi scoase un plic maroniu, pe care i-l întinse lui Graziella.

— Poftim.

Ea îl luă, îl răsuci şi rămase încremenită şi albă ca varul: sigiliul de ceară fusese rupt.

Capitolul XIII

Sângele se retrase de pe chipul lui Graziella Lobito.

— Cine a deschis-o, şuieră ea. Cine?

— Eu, zise Henrique Rodriguez, surâzând puţin forţat. Nimeni altcineva n-a văzut conţinutul.

— Bine dar... De ce?

— Am vrut să fiu sigur că Ted Cassidy nu ne-a înşelat. Niciodată n-am avut încredere în el. Putea să ne aducă orice şi să păstreze documentele originale.

Trăsăturile fetei se destinseră brusc. Un surâs firav făcu 1oc încordării.

— Adevărat. Te gândeşti la toate. Şi?

— Este într-adevăr răspunsul preşedintelui UNITA adresat CIA, afirmă comandantul Rodriguez. Un document copleşitor. Fiţi foarte atentă cu el. Acum trebuie să plec.

Se ridică, o îmbrăţişă pe Graziella şi fără entuziasm îi strânse mâna lui Malko. Ea îl conduse şi când se întoarse, Malko o întrebă:

— Sunteţi sigură de el?

Fata se aşeză lângă el, ţinând în continuare plicul în mână.

— Desigur! Henrique îi detestă pe comunişti. A fost printre primii care s-au aliat cu E.S.N. Ne-a procurat chiar şi arme, furate dintr-un depozit al P.I.D.E./D.G.S. L-a ascuns pe camarazii noştri căutaţi de Securitatea militară.

Jucându-se cu plicul, se îndreptă spre un mic secreter, luă un baton de ceară, aprinse un chibrit şi refăcu sigiliul. Nici măcar nu deschise plicul. Malko luă taurul de coarne:

— Graziella, aş vrea să-mi daţi acest plic. Vă dau cuvântul meu de onoare că îl veţi avea înapoi în cazul în care afacerea nu se încheie... Nu sunt liniştit ştiindu-l în posesia dumneavoastră.

Ea ridică spre el privirea întunecată.

— Un agent secret nu are cuvânt şi nici onoare. O veţi avea la timpul potrivit.

Insulta îl făcu să roşească, apoi îşi aduse aminte de întâlnirea capcană. Graziella avea motiv să se teamă. Pe de altă parte, ea adăugă pe un ton blând:

— Nu voiam să vă rănesc. Vă rog să mă scuzaţi. Am aici un seif, a cărui combinaţie doar eu o cunosc.

— Am putea cina astă seară? întrebă el.

Ea reflectă câteva clipe.

— Nu în oraş. Ne putem întâlni însă la hotelul *Costa del Sol.* Se află la zece kilometri distanţă, pe drumul de coastă.

Malko se ridică.

— Pe curând. Fiţi atentă.

Ea îi surâse fără urmă de veselie. Îndreptându-se spre *Tropico*, unde gorilele se curăţau de murdăria adunată în expediţia de salvare, îşi spuse că zarurile erau aruncate. Decizia nu-i mai aparţinea… Se gândi cu duioşie la „omul care nu se încălzea decât la sânul femeilor”.

Spera ca planul să funcţioneze.

Arsurile de pe spate se transformaseră într-o pată roşie. Pielea se cicatrizase cu o rapiditate uimitoare.

*

* *

Nimic nu putea fi mai sinistru decât *Costa del Sol.* Imensul restaurant semăna cu un hangar. Până şi langusta avea gust de carton. Graziella Lobito îşi alesese bine ascunzătoarea. Cu peruca ridicolă şi ochii acoperiţi de lentile negre, părea obosită, încordată, la un pas de descurajare:

— M.P.L.A. a instituit teroarea la Luanda, spuse ea. Am aflat că mahalaua Golfo a fost deja organizată după sistemul comunist: denunţuri, îndoctrinare politică obligatorie, disciplină şi exterminare a duşmanilor de clasă, l-au alungat pe toţi negustorii albi. Pe cei care nu vor să plece, îi ucid.

Chris Jones şi Milton Brabeck clătinară cu tristeţe din cap. Pentru ei, comunismul reprezenta întotdeauna iadul. Graziella Lobito le devenea simpatică.

Terminară cina şi se întoarseră la Luanda. Malko o lăsă pe fată în faţa vilei pricopsite. Mai avea destule de făcut. Gorilele se duseră ia culcare. Barul de la *Tropico* era în continuare plin. La hotel, nimeni nu se impacientase de absenţa lui, din moment ce camera era plătită…

Mike Corral îl aştepta bând coniac De Lagrange.

Îi strânse mâna lui Malko.

— Sunt bucuros că aţi reuşit să scăpaţi. Prietenii dumneavoastră erau îngrozitor de neliniştiţi. Dacă n-aş fi avut o pană de maşină, aş fi plecat şi eu împreună cu ei…

I se simţea minciuna în glas.

— A fost o neînţelegere, spuse rece Malko. Nu am fost răpit, doar am fost dus la o întâlnire.

Îi plătea cu aceeaşi monedă.

Englezul îşi răsuci paharul cu un aer perplex.

— Uciderea lui Edouarda n-a fost o neînţelegere. Şi tipul blond care... (tăcu şi ridică din umeri) în definitiv, nu e problema mea. Sunteţi aici şi asta contează. De ce m-aţi căutat?

— Ca să vă ajut să câştigaţi nişte bani, spuse Malko.

Mike Corral nu sări în sus de bucurie.

— La fel şi prietenii dumneavoastră, spuse el. Şi mă duceau la moarte.

— Bună seara, se auzi vocea caldă a lui Rosa, braziliancă.

Surâsul ei ar fi provocat excitaţie şi unui centenar. Era îmbrăcată sobru, într-o rochie de jerseu, dar indecenţa i se citea în ochi. Se aruncă asupra lui Malko.

— Bun venit la Luanda.

Malko auzi clar scrâşnetul dinţilor lui Mike Corral şi se grăbi să o respingă pe vulcanica femeie. Englezul mormăi:

— Du-te şi aşteaptă-mă acasă. Avem de vorbit.

Înciudată, Rosa traversă încăperea, ondulându-şi fundul şi se întoarse spre Malko surâzându-i cu subînţeles.

— Trebuie să iau legătura cu Simbili, spuse el. Aş vrea să-mi serviţi drept intermediar.

Mike Corral plescăi din limbă şi rânji.

— Glumeţ ca întotdeauna! Comandoul F al M.P.L.A. a sosit la Luanda, împreună cu ticălosul de Belmiro Chiral. Obiectivul lor este lichidarea totală a UNITA până la următoarea vizită a şefului lor. Au adus chiar şi opt mortiere. Apartamentul lui Simbili a încasat câteva rafale şi el a dispărut. Se ascunde în mahalaua Rangel, împreună cu câţiva partizani.

— Întocmai, întări Malko. Acum e momentul. Îl pot ajuta. Dumneavoastră sunteţi neutru. Vă dau o mie de dolari dacă îmi aranjaţi o întâlnire cu Joseph Simbili. Repede.

— Mda, zise Mike Corral. Aş putea să încerc. Rămâneţi la Luanda?

— Da.

— Vă dau de ştire mâine sau poimâine. Cunosc un tip care locuieşte în mahalaua Marsal. Ştie multe lucruri.

Malko ieşi împreună cu el şi se duse la recepţie să-şi ia cheia. Un echipaj al Air Zair, negru tăciune, aştepta cu resemnare o maşină să vină să-i ia. Era o zi fastă: avionul de Kinshassa nu avea decât şapte ore întârziere.

Malko îl privi pe Mike Corral îndepărtându-se pe jos. Probabil că Rosa avea să fie foarte dezamăgită văzându-l că se întoarce

singur.

Afacerile aveau însă prioritate faţă de plăcerile cărnii.

Malko se trezi tresărind. Cineva bătea la uşă cu putere. Se ridică din pat.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Chris Jones.

Malko deschise. Cu o privire lacomă, Chris Jones intră în cameră. Se aştepta să găsească o creatură dezmăţată în patul lui Malko. Dezamăgit, îl anunţă:

— Domnul Samuel vă aşteaptă de urgenţă la consulat. Ne apropiem de punctul culminant. E unsprezece şi jumătate şi pare cam nerăbdător. Aşa că, dacă vreţi să aveţi un avans... Spuneţi-mi, după prinţ, ce puteţi deveni?

— Rege, spuse Malko şi nu e un rang prea bine văzut în acest moment. Ultimii şi-au încheiat foarte repede misiunea.

*

* *

În spatele ochelarilor, ochii lui Samuel Ginger sclipeau cu răceală. Purta o cămaşă căreia nu-i lipsea nici un nasture şi avea un aer de zile mari.

— Răspunsul a sosit adineauri, spuse el.

— Şi?

— Mai întâi, domnişoara Lobito trebuie să dispară complet de pe scena politică, după dizolvarea totală a E.S.N. Apoi, trebuie să obţineţi acordul scris al lui Sawimbi. Acel prinţ polonez trebuie să accepte prezenţa unor consilieri pe care îi vom desemna şi care se vor angaja practic să nu-l lase să aprindă o ţigară fără permisiunea lui David Wise.

Malko se gândi la caracterul lui Stephan Garlinsky-Warslaw. Consilierilor li se pregăteau momente dificile...

— Bineînţeles, adăugă suav americanul, acest acord va intra în vigoare după recuperarea faimoasei scrisori şi punerea ei la adăpost în seiful meu.

— Nu vreţi să pun şi banii mei personali acolo? întrebă Malko ironic.

Samuel Ginger îşi scoase ochelarii:

— Nu vă sileşte nimeni să vă băgaţi în aşa ceva. Vă puteţi mărgini la negocierile cu UNITA şi îi puteţi trimite la naiba pe prinţul polonez şi pe exaltata aia.

— Ştiu, spuse Malko, dar nu am să o fac. Voi transmite propunerea dumneavoastră.

— Succes, zise americanul.

*

* *

Probabil că Graziella Lobito îl aştepta, căci uşa vilei se deschise imediat. Avea părul pieptănat pe spate şi un aer epuizat. Malko nu avu inima să o tortureze.

— Acceptă, spuse el.

Ea i se aruncă în braţe şi rămase aşa mult timp.

El îi explică ce aşteptau de la ea. Tânăra fu de acord:

— Voi face tot ce e necesar chiar astăzi, apoi plec înapoi să-l liniştesc pe Stephan, până când veţi avea răspunsul din partea UNITA.

Ieşi din cameră şi reapăru după cinci minute, cu plicul sigilat în mână.

— Poftiţi, spuse ea.

Fără să vrea, vocea îi tremura puţin. Malko luă plicul pentru care trei persoane muriseră: Len Post, Edouarda şi Ted Cassidy. Fără a-l mai socoti pe negrul ucis de Chris Jones.

— Graziella, spuse el, sunteţi conştientă că vă asumaţi un risc. Dacă UNITA refuză, nu veţi mai revedea acest document.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Ştiu, spuse ea, dar sunteţi singura mea speranţă. Credeam că e uşor să schimbi cursul politicii, pentru că am luptat în junglă alături de comandourile mele. Ştiu că mi-am asumat o sarcină foarte grea… Şi că fără un miracol, ţara mea e pierdută. Această minune sunteţi dumneavoastră.

Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească şi îl conduse la uşă. Era rândul lui Malko să-şi joace cartea.

— Vă voi căuta prin radio la *fazenda,* spuse el, până la sfârşitul săptămânii. Mâine plec acolo.

Ea închise uşa. Scrisoarea preşedintelui UNITA către CIA îi ardea buzunarul. Se îndreptă spre consulat. Samuel Ginger lipsea. Se asigură că secretara a închis scrisoarea în seif şi plecă spre *Tropico,* având sufletul împăcat. Regreta că nu o invitase pe Graziella la cină.

Îi găsi pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck în holul hotelului, schimbând dolarii lor buni pe nişte orori din fildeş şi malachit. Erau fericiţi ca nişte copii.

— Haideţi, le spuse el, vă ofer ultima voastră langustă angoleză.

— Să sperăm că vom termina cina în linişte, spuse fin Milton, pesimist ca întotdeauna.

Pentru prima oară, Mike Corral nu trona la barul de la etajul întâi, invadat de spioni. Scotocea probabil mahalalele, în căutarea lui Joseph Simbili.

*

* *

Malko se trezi cu senzaţia dezagreabilă că cineva îl lovea cu ciocanul în timpanul stâng. Acel *vinho verde* nu era atât de inofensiv pe cât se spunea…

Gorilele îşi făceau probabil bagajele. Rămânea singur la Luanda, cu speranţa că Mike Corral nu avea să-i tragă clapa.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Cine e? strigă Malko.

— Micul dejun.

Malko se înfăşură într-un prosop şi se duse să deschidă.

Un negru cu faţa rotundă stătea în faţa uşii, purtând o tavă în mâna dreaptă. Malko se pregătea să-l lase să intre, dar un semnal de alarmă îi tulbură gândurile. Bărbatul nu purta cravată.

Negrul îi simţi ezitarea.

Cu un gest sec, se descotorosi de tavă. În mâna dreaptă ţinea un Star de calibrul 11,43.

Explozia îl asurzi pe Malko şi suflul îi arse faţa. Glonţul se înfipse în tocul uşii, smulgând o bucată mare de lemn. Bine înfipt pe picioare, ucigaşul cu faţa rotundă întinse braţul ochindu-l pe Malko.

Capitolul XIV

În momentul în care ucigaşul apăsă a doua oară pe trăgaci, Malko se aruncă spre stânga. Detunătura fu atât de aproape, încât crezu că o simte în interiorul craniului. Glonţul îl şterse, traversă camera şi sparse un geam.

Al treilea glonţ îi atinse părul şi se înfipse în tavan. Malko hotărî să acţioneze. Cu riscul unui glonţ în spate, se întoarse şi se aruncă spre pat, unde lăsase arma.

În spatele lui se auzi o explozie asurzitoare, apoi un strigăt şi un zgomot de căzătură, chiar în momentul în care punea mâna pe pistol.

Se întoarse şi îl văzu pe negru întins pe burtă chiar în uşă. Jumătate din craniu ajunsese în dreptul coşului de gunoi. În prag stătea Chris Jones, cu un Magnum 44 în mână. Întră în cameră, trecând peste cadavru.

— Veneam spre ascensor când am auzit primul foc, spuse gorila. Aţi avut mare noroc. Tipul trăgea foarte prost.

Inima lui Malko bătea năvalnic. Revedea gesturile ucigaşului cu încetinitorul. Da, avusese mare noroc. În timpane încă îi mai răsunau împuşcăturile. Mirosul de praf de puşcă plutea în cameră, amestecat cu cel al sângelui. Glonţul de calibru 44 îl secerase pe negru, pulverizându-i creierul. Malko se revăzu încercând să evite proiectilele şi să ghicească unde avea să tragă ucigaşul. Acţionase pur şi simplu din instinct.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să ne desfacem bagajele, spuse Chris Jones punând la loc pistolul.

Se auziră strigăte pe coridor şi în cadrul uşii apăru capul creţ al unei cameriste. La vederea cadavrului, femeia începu să strige ascuţit.

Începea circul.

*

* *

Cu un aer îngrijorat, Samuel Ginger îl trase pe Malko într-un colţ.

— Tipul avea asupra lui o legitimaţie M.P.L.A., spuse el. Se pare că cineva a făcut o indiscreţie.

Asta credea şi Malko. Ieşeau din cartierul general al poliţiei.

Chris Jones dăduse o lungă declaraţie, pledând pentru legitimă apărare. Fără relaţiile lui Samuel Ginger la Juntă, lucrurile ar fi

luat o întorsătură mult mai urâtă. Nimeni însă nu voia prea multă publicitate. Vice-consulul le spusese portughezilor doar că Malko era bancher şi că scandalul risca să-i alunge şi pe ceilalţi. Faptul că ucigaşul fusese împuşcat, simplifica lucrurile.

În definitiv, situaţia nu era nici pe departe normală în Angola, ceea ce explica de ce un jucător de baschet se plimba cu un Magnum 44 în buzunar. Vice-consulul fusese nevoit să forţeze câteva mâini ca să-l absolve de vină pe american. Din acoperirea lui nu mai rămăsese însă mare lucru. Pentru că portughezii voiau să-l expulzeze, Samuel Ginger obţinuse permisiunea să mai rămână câteva zile la Luanda, în scopul anchetei.

Malko nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea armei pe care o agita ucigaşul, explozia asurzitoare şi teama visceralã de moarte. Sudoarea de pe chipul negrului şi mirosul trupului decapitat…

Cameristele curăţaseră sângele şi bucăţile de creier de pe mochetă, dar mirosul rămăsese. Malko era sigur că aveau să mai urmeze şi alte tentative.

Cine îl trădase?

Încruntat, Samuel Ginger îl privea pe Malko.

— Fiţi prudent, îl sfătui el. Luanda este practic sub controlul M.P.L.A. Nimeni nu vă poate proteja perfect. Sunt crime în fiecare zi şi nimeni nu se osteneşte să clarifice împrejurările în care au fost comise.

— Dacă i-aş putea reţine aici pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck, sugeră Malko, securitatea mea ar fi asigurată.

Vice-consulul îl aprobă cu căldură.

— Mă ocup eu de asta. De altfel, când vor afla ce s-a întâmplat, vor fi de acord.

Chrysler-ul Imperial al diplomaţilor oprise în faţa hotelului *Tropico.* Portarul cu turban îi privi insistent pe cei trei străini. Tot hotelul era la curent cu incidentul.

— O să rămânem mult timp în cloaca asta? întrebă Chris Jones. M-am săturat până peste cap de negri.

În spatele lui, Milton Brabeck râlji.

— Te grăbeşti să te întorci la Washington? S-au înmulţit funcţionarii şi din munca ta trăiesc.

— Mergem la Mike Corral, spuse Malko. Dacă Chris se poartă frumos, am să-l las să-i pârlească puţin barba, aşa, ca să fie mai sincer.

*

* *

Mike Corral traversa strada Brazil, ţinând-o pe Rosa de mână. Se îndreptau spre întinsa mahala Rangel, aflată în partea stângă a bulevardului.

La două sute de metri distanţă, se înălţau clădirile vechi ale spitalului Sao Paolo. Se aflau la mai puţin de doi kilometri de *Tropico,* dar nici un alb nu se aventura pe acolo noaptea.

Negustorii ambulanţi îşi întindeau marfa direct pe pământ.

Englezul parcase Land Rover-ul la un service, chiar în faţa intrării în mahala. Străduţele mişunau de negri. Era una din cele mai întinse mahalale din Luanda. Afişele negru cu roşu ale M.P.L.A. erau lipite pe toate zidurile. Mike Corral şi Rosa se amestecară printre gură-cască.

Un negru tânăr cu un aer insolent o privi pe Rosa cu un amestec de dorinţă şi ură, cu toate că fata se îmbrăcase într-un jeans vechi. Purta o bluză fără formă, îşi strânsese părul cu un elastic şi nu se machiase.

— Ce facem? întrebă Rosa.

— Îl aşteptăm pe Agostino, spuse Mike Corral.

— Ai încredere în tipul ăla?

Agostino locuia în mahalaua Marsal. Exploatând şase fete şi făcând trafic cu diamante.

— Am cumpărat de la el destule diamante, mormăi englezul. Uite!

Un negru tânăr, cu gene lungi şi creţ ca o oaie, se îndrepta spre ei. Avea bărbia voluntară şi era foarte elegant, într-o cămaşă pestriţă şi pantaloni mulaţi. Îi strânse mâna englezului, surâzându-i lui Rosa.

— Ei? întrebă Mike Corral.

Agostino vorbi aproape fără să mişte buzele groase.

— Cred că ştiu, şefu’. Nu-i departe.

— Mergem?

Tânărul o privi pieziş pe Rosa.

— De ce ţi-ai adus femeia? Nu se ştie niciodată, cu negrii ăştia.

Mike mormăi nervos.

— Ceţi pasă? Doar n-o s-o violeze. Nu e prima oară când merge într-o mahala.

Lui Mike nu-i păsa de negri. Trăia de mult în Africa şi vorbea kibundu şi ubundu. Agostino nu insistă.

— Vine o maşină să ne ia, spuse el. Nu putem merge pe jos. Veniţi.

Îl urmară. Un Packard cândva verde şi care îşi avea locul la muzeu, îi aştepta la colţul străzii. Trei dintre geamuri fuseseră înlocuite cu plăci de lemn, iar caroseria avea găuri de rugină mari cât pumnul. Cu toate acestea, negrul de la volan sclipea de mândrie. În mahalale, maşinile erau rare.

Mike şi Rosa se înghesuiră în spate şi Packardul porni cu un zgomot de locomotivă. Un puşti desculţ o luă la goană pe urmele lor strigând:

— Afară cu albii!

Nu era semn bun.

Packardul rula cu 30 la oră, strecurându-se prin mulţimea grăbită de pe străzi. Pe măsură ce se îndepărtau de asfalt, Rosa era din ce în ce mai neliniştită. Nici măcar portughezii din armată nu se mai aventurau în acel labirint pestilenţial. Zăriră trei negri cu mitraliere Kalaşnikov în mâini, stând de pază în faţa unui sediu al M.P.L.A.

Puţin mai departe, nişte puşti se jucau pe ruinele unei prăvălii incendiate. O negresă pisa mei, înconjurată de o droaie de plozi.

Rosa se ghemuise între Agostino şi Mike. Acesta o bătu pe braţ, liniştind-o.

— Agostino, explică-i că nu e periculos.

Negrul surâse.

— Nu, nu e nici un pericol.

Se aflau în mijlocul mahalalei. Începuse să plouă. Packardul încetini.

Agostino arătă spre o baracă acoperită cu tablă ondulată:

— Acolo e Joseph, şefu’.

Packardul opri. Mike deschise portiera şi coborî. Rosa îl urmă şi o luă la fugă spre baracă. Englezul se opri, simţind că ceva nu era în regulă: în jurul maşinii ar fi trebuit să roiască o droaie de copii, pipăind-o, cerşind şi milogindu-se. Nu era nimeni. Străduţa era pustie, de parcă un cordon invizibil ar fi interzis accesul. Experienţa vieţii în Africa îl făcea pe Mike să simtă asemenea lucruri. O chemă înapoi pe braziliancă:

— Rosa, vino aici.

Aceasta însă împingea deja uşa barăcii, grăbită să ajungă în siguranţă.

*

* *

Fernando Raposo se făcuse mic într-un colţ al livingului. Semăna cu o măslină într-un borcan. Fostul poliţist din P.I.D.E.

era imaginea vie a ticăloşiei. Cu mâinile sprijinite pe genunchi şi cu privirea plecată, asculta conversaţia. Deodată, se răsuci pe scaun. Malko menţionase mahalaua Rangel, vorbind despre Joseph Simbili.

— Mike Corral şi-a pierdut urma ca ultima dată, explică el. Mă tem că ne-a trădat. Ne trebuie altcineva.

— Cunosc foarte bine mahalaua Rangel, spuse el încetişor. Dacă vreţi, mă pot informa despre acest Joseph Simbili.

Nu minţea. Fosta închisoare P.I.D.E. se afla lângă spitalul Sao Paolo.

— De acord, zise Malko, învingându-şi dezgustul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Fostul poliţist ieşi imediat din încăpere. Când rămaseră singuri, Malko se apropie de Graziella Lobito.

— Cel care a tras asupra mea azi dimineaţă, fusese avertizat, spuse el.

Ea roşi violent şi spuse pe un ton nesigur:

— Mă bănuiţi pe mine?

— Nu.

Fata oftă adânc.

— Mulţumesc.

— Îl bănuiesc pe Mike Corral, spuse Malko.

— Veniţi din nou astă seară, îl sfătui Graziella Lobito. Sunt sigură că Fernando ne va aduce veşti bune.

Malko îi sărută mâna şi plecă.

În Datsun, cele două gorile fierbeau la foc mic…

— Ne întoarcem la Mike Corral, spuse Malko.

*

* *

Belmiro Chiral răsucea inelele de sticlă care îi împodobeau toate degetele mâinii stângi. Erau singurul lui lux.

Duşmanii spuneau că mama lui se împerechease cu un crocodil: avea ochii bulbucaţi, lipsiţi de viaţă şi în permanenţă la pândă. După toate aparenţele însă, mama lui făcuse ochi dulci şi reptilelor.

Corpul atletic al lui Belmiro Chiral era atât de suplu, de parcă nu avea oase. În ciuda ochilor bulbucaţi, chipul senin, cu dinţi regulaţi şi cu nas fin, îi dădea lui Belmiro o anume frumuseţe. Nu se despărţea niciodată de beretă, de mitralieră şi de pistol. De pe vremea vechiului regim, armata portugheză pusese pe capul lui Belmiro Chiral un premiu de zece mii de *escudos,* ceea ce

reprezenta o sumă considerabilă.

Nu fusese niciodată prins. Încercuit într-un sat, scăpase ucigând paisprezece portughezi. După 25 aprilie, părăsise hăţişurile instalându-se la Luanda. Era în permanenţă escortat de zece gărzi de corp. Învăţase să citească şi să scrie singur. Nimeni nu ştia ce gândeşte cu adevărat, nici ce-i place, în afară de a ucide şi a tortura.

Cruzimea nu o moştenise de la nimeni. Până şi tovarăşii lui se temeau de el. O dată, îl văzuseră torturând un „comandou" portughez timp de trei zile fără întrerupere. Folosise un pumnal şi un cuib de termite. Făcuse mici incizii cu cuţitul, lăsând gângăniile să intre pe sub piele…

Nimeni nu fusese surprins atunci când comitetul director al M.P.L.A. îl numise în fruntea „comandoului" F, unitatea de poliţie însărcinată cu eliminarea trădătorilor şi a duşmanilor politici… Ascuns prin mahalalele care înconjurau Luanda, atacase UNITA cu o ferocitate incredibilă, lichidând familii întregi, împuşcase o fetiţă de cinci ani care fugea cu păpuşa în braţe.

Altă dată, Belmiro Chiral văzuse un băieţel de şase ani care rupea un afiş al M.P.L.A.

Calm, îl apucase de o mână şi i-o retezase cu o lovitură de catana.

Nimeni nu-l văzuse cu o femeie. Cu toate acestea, tinerele militante erau fascinate de el şi se buluceau în jurul lui. Era îngerul morţii. Ştia că odată misiunea terminată, recompensa avea să fie o rafală… Cei ca el erau prea periculoşi în timp de pace, dar până la pace în Angola mai era.

Ciuli urechea: auzul lui ascuţit sesizase un zgomot de motor. Pânda era o a doua natură pentru el. Petrecuse sute de ore în ambuscade, fără să se clintească, fără să vorbească sau să mănânce.

Patru dintre oamenii lui stăteau aşezaţi pe podea cu spatele lipit de zid şi cu armele între picioare. Nişte kibundu, ca şi el. Hangarul adăpostea un atelier de tâmplărie, acum pustiu. Proprietarul lui, un alb, fusese împuşcat de M.P.L.A. În penumbră, utilajele semănau cu nişte animale tupilate.

Afară se auzi un zgomot de portieră. Lent. Belmiro Chiral se ridică, strecurându-se pe lângă perete ca un şarpe. Când uşa se deschise, aştepta în picioare, cu Kalaşnikovul în mână, gata să tragă. Fata îl zări, urlă şi vru să fugă.

Belmiro Chiral o prinse de păr din zbor şi o aruncă spre oamenii lui.

Un alb bărbos apăru în urma ei şi se opri brusc, dând cu ochii de un soi de pachet însângerat, cu carnea sfâşiată, mâinile legate la spate şi ochii zdrobiţi: tot ce mai rămăsese din Joseph Simbili. Doar unghia lui lungă era întreagă.

Albul păli şi se întoarse spre un negru slăbănog care intrase după el.

— Agostino, spuse el, eşti o târâtură.

— I-ai cerut să te ducă la Joseph Simbili, spuse Belmiro Chiral pe un ton zeflemitor. Asta a şi făcut.

Agostino nu insistă, se răsuci pe călcâie şi plecă, fără să-i arunce o privire lui Mike Corral.

Rosa suspina isteric. Fu ridicată în picioare şi fata se aruncă în braţele englezului. Mike încerca să nu-şi piardă cumpătul. Cunoştea câte le plăceau africanilor spectacolele. În definitiv, nu era decât un intermediar. Chiral îi spuse în portugheză:

— Ştii cine sunt?

Mike Corral clătină încetişor din cap.

— Nu.

— Belmiro Chiral. Numele ăsta îţi spune ceva?

Mike încercă să îşi ascundă frica. Îl recunoscuse de la prima privire. Nu erau doi ca el: statura, bereta, ochii bulbucaţi şi cruzi, siguranţa de sine.

— Da, spuse el.

— Ai auzit de mine? întrebă ironic negrul.

Rolurile se inversaseră. Belmiro Chiral îl tutuia pe alb, iar acesta respectuos îi vorbea cu „dumneavoastră”. Mike Corral o simţea pe Rosa tremurând lipită de el.

— Nu e treaba mea, spuse el.

Belmiro Chiral înaintă puţin. Fără veste, îl pocni pe englez cu arma peste faţă. Mike Corral se clătină şi scoase un strigăt. Rosa urlă şi se repezi la uşă. Unul dintre negri îi puse piedică şi o apucă de după talie.

Printre lacrimi şi sângele care îi curgea pe faţă, Mike Corral îl auzi pe Belmiro Chiral spunând:

— E treaba mea. Nu aveai întâlnire cu trădătorul Simbili? Se credea invincibil.

Rânji batjocoritor şi izbi cu gheata în cadavru.

Mike Corral încercă să nu se lase cuprins de panică şi mai ales să nu-şi provoace adversarul. Cunoştea susceptibilitatea negrilor.

— Ascultaţi, zise el pe un ton plângăcios şi cam prefăcut. Mi s-a cerut să aranjez o întâlnire. M-am conformat, am nevoie de bani.

— Ştii că Simbili e un trădător? Toţi cei din UNITA sunt nişte ticăloşi…

Mike se smiorcăi.

— Nu fac politică.

Chiral îşi îndreptă trupul. Pe chip avea un rictus rău prevestitor.

— Ei bine, vei începe să faci…

Îi trase o palmă cu toată puterea şi Mike Corral gemu ca un câine şi îl imploră să-l cruţe; primul şoc îl terminase. Belmiro Chiral îl pocni din nou. Nici măcar nu mai încercă să se apere. Negrul îl înghionti cu patul armei în coaste.

Englezul căzu în genunchi şi încercă să se agaţe de picioarele lui Belmiro Chiral milogindu-se. Rosa urla fără oprire.

Cu o mutră dezgustată, Belmiro Chiral se desprinse de englez şi dădu un ordin. Doi dintre oamenii lui îl apucară pe Mike Corral de încheieturi şi i le răsuciră la spate, legându-i-le cu un şnur.

Rosa se aruncă asupra lui Belmiro Chiral, suspinând şi implorându-l.

Belmiro Chiral o învălui cu o privire fără expresie.

— Nu ai de ce să te temi.

Oamenii lui Chiral îl forţară pe Mike Corral să se ridice, târându-l spre capătul atelierului. Mirosul de talaş îi înţepă nările.

— Ce vreţi să-i faceţi? gemu Rosa.

Belmiro Chiral nu răspunse. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât Rosa scoase un urlet şi se repezi spre uşă. Unul dintre negri o apucă de bluză. Pânză se sfâşie, dezgolind pielea bronzată. Fără grabă, agresorul îi smulse sutienul.

*

* *

Malko ceru o a doua bere. Mike Corral întârziase mai bine de o oră. Acasă la el nu răspundea nimeni. Se lăsase noaptea.

La ora şapte, Malko puse două sute de *escudos* pe tejghea şi se ridică.

— Nu mai vine, spuse el. Să mergem acolo.

Chris şi Milton îl urmară. Din cauza circulaţiei, drumul până la vila unde se ascundea Graziella Lobito dură aproape o jumătate de oră. Din momentul în care intră, Malko simţi că ceva nu era în regulă. Tânăra îl pofti în living.

— Joseph Simbili e mort. Fernando a aflat, spuse ea. Ieri, cei din comandoul F i-au plimbat corpul prin mahalaua Rangel.

Malko simţi că înţepeneşte. Trădarea lui Mike Corral mersese

mult mai departe decât crezuse.

— Cine v-a spus asta? îl întrebă el pe fostul poliţist.

Fernando Raposo dădu din cap:

— Nişte persoane de încredere, domnule. Au văzut cu ochii lor corpul. Probabil că e tot în mahala.

— Vreau să merg acolo, spuse Malko.

— S-a făcut noapte, e imposibil, zise Graziella.

— Cu atât mai rău, spuse Malko, sunt sigur că Mike Corral se ascunde acolo. Vreau să-l găsesc.

Văzându-i insistenţa, Graziella Lobito şi Raposo se ridicară. Se înghesuiră toţi cinci în Datsun. Peste douăzeci de minute ajunseră pe strada Brazii.

— Pe acolo, arătă Fernando Raposo, spre o zonă cufundată în întuneric, pe partea stângă a bulevardului cu două benzi.

Malko frână brusc.

— Ia te uită! Maşina lui Corral.

Opri şi merse înapoi până la benzinăria Shell pe lângă care trecuseră. Vechiul Land Rover cu parbrizul crăpat era imposibil de confundat. Îi dădu ocol fără să priceapă. Fernando Raposo se duse să-l chestioneze pe funcţionarul de la service.

— Nu ştie nimic, spuse el la întoarcere. Maşina e acolo de mai multe ore.

Intrigat, Malko încercă să desluşească ceva în întunericul care domnea de cealaltă parte a străzii Brazii. Dacă englezul se ascunsese în mahala, de ce îşi lăsase maşina la vedere?

Fernando Raposo aştepta lângă el.

— Aţi putea încerca să aflaţi ceva? întrebă Malko.

Fostul poliţist îşi dezveli dinţii de carnivor într-un surâs umil.

— Am să încerc, spuse el. Îi cunosc bine pe cei din *Barrio Popular.*

Traversă bulevardul şi dispăru în beznă. Malko mută datsunul ca să nu rămână în plină lumină. După câteva minute, un convoi militar trecu făcând mare zgomot, apoi se lăsă din nou tăcerea. Cele două gorile fumau ţigară de la ţigară, supraveghind rarii trecători. Malko se simţi cuprins de o nelinişte vagă. Fernando Raposo apăru după o jumătate de oră.

— E de rău, anunţă el. Negrii au mai ucis un alb la douăzeci de metri de şosea, în colţul străzii Machado. Armata trebuie să apară.

— Şi Mike Corral? întrebă Malko.

Poliţistul îl privi pieziş:

— Mi s-a povestit ceva ciudat, domnule. Bărbatul despre care

vorbiţi a venit azi dimineaţă în mahala, împreună cu o femeie. Au fost răpiţi de comandoul F care îi aştepta. Strigătele femeii se mai aud şi acum, dar nimeni nu îndrăzneşte să se ducă acolo.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele.

— Unde simt?

— Într-un atelier abandonat.

— Sunteţi sigur de ce spuneţi?

— Da, dă, domnule. Chiral, şeful comandoului F, e acolo. Un om foarte crud.

Malko gândea cu rapiditate. Dacă Fernando Raposo spunea adevărul, Mike Corral nu trădase.

Atunci cine era trădătorul? Cercul se strângea.

Îl credea pe Fernando Raposo. Femeia care îl însoţea pe Mike nu putea fi decât Rosa.

Se simţi cuprins de o furie rece şi fără margini. Cineva îi trimisese pe englez şi pe Rosa la masacru, însă responsabilitatea era a lui. Se întoarse spre fostul poliţist P.I.D.E.

— Informatorul dumneavoastră ne-ar putea duce în acel loc?

Se vedea clar că Fernando Raposo ar fi preferat să se afle în altă parte. Îşi înghiţi cu greu saliva, apoi scuipă pe jos. Portughezilor le place să scuipe.

— Da, aşa cred, dar ar putea fi o capcană, domnule.

Malko surâse rece, cu toate că era turbat de furie.

— Cu siguranţă că e o capcană, dar totuşi mergem.

Capitolul XV

Vechea ambulanţă înainta încet scârţâind pe străduţele pustii ale mahalalei Rangel. Vaietele sirenei nu scoteau pe nimeni din casă, iar farurile luminau doar şobolanii fugind speriaţi spre locurile întunecate. Micuţa cruce roşie de pe capotă se aprindea cu intermitenţe din cauza zdruncinăturilor. La volan, Fernando Raposo, îmbrăcat în halat alb, supraveghea străduţele, mai zbârcit ca niciodată. Malko se aplecă spre N'Dele, negrul aşezat între ei.

— Mai e mult?

— Cinci străzi, domnule, spuse N'Dele, privindu-l cu nişte ochi ca de catifea.

Fostul poliţist îl prevenise pe Malko asupra faptului că N'Dele fusese cândva condamnat pentru fapte „nedecorative"... Adică pentru pederastie. Puţea a iasomie şi purta un blue-jeans foarte strâmt. Nu părea să fi renunţat la obiceiuri, dar aliaţii nu erau întotdeauna pe alese.

Malko se întoarse spre bancheta din spate. Chris şi Milton stăteau pe două brancarde, gata de atac. Nu purtau halate albe. Fostul poliţist P.I.D.E. crescuse mult în ochii lui Malko. Furase ambulanţa cu o uşurinţă uluitoare, din curtea spitalului Sao Paolo, îndreptând doar arma spre şoferul gata de plecare. Trebuie spus că ideea fusese a lui Malko. Înhăţase şi un teanc de halate proaspăt spălate. Probabil că spitalul îşi căuta peste tot ambulanţa... Numai în mahalaua Rangel nu. Malko stătea cu pistolul pe genunchi.

Ştia bine că M.P.L.A. îi întindea o cursă şi că cineva trădase, dar acela nu era Mike Corral.

Fernando Raposo înjură şi frână violent pentru a evita un câine vagabond. Singura creatură însufleţită, în afară de şobolani, pe care o văzuseră de când intraseră în mahala. De parcă miile de locuitori împietriseră brusc. Farurile ambulanţei brăzdau întunericul adânc. Iluminatul public era inexistent. Din când în când, lucirea galbenă a unei lămpi cu petrol se zărea printre scândurile rare. Pătrunseseră mai bine de cinci sute de metri în adâncul unei alte lumi. N'Dele părea din ce în ce mai nervos. Se răsucea pe banchetă, înghesuindu-l pe Malko şi mormăind.

Ajunşi într-o piaţetă, spuse ceva în kibundu.

Fernando Raposo frână şi opri. Farurile luminau un hangar

acoperit cu tablă ondulată, ieşind în evidenţă faţă de celelalte cocioabe. Portughezul opri motorul, făcând sirena să tacă.

Coborî geamul. În tăcerea adâncă, nişte strigăte ascuţite, mai degrabă chemări disperate le izbiră urechile.

— Femeia, şopti N'Dele.

Chipul îi devenise cenuşiu şi Malko îi auzi dinţii clănţănind. Simţi că îngheaţă de groază. Ascultă, silindu-se să-şi vină în fire. Privi în jur: piaţa pustie, colibele cufundate în întuneric. Oamenii dormeau sau se ascunseseră de frică.

Era sigur că cineva îi pândea. Totul semăna cu o luptă în junglă, gata să explodeze brutal, cu un sfârşit aducător de moarte.

— Stingeţi farurile, îi spuse el lui Fernando Raposo.

Portughezul se supuse. Ochii lui Malko încercau să se obişnuiască să vadă în întuneric. I se păru că distinge două siluete între două colibe. Putea fi o iluzie optică, sau ucigaşii M.P.L.A. Femeia striga în continuare, rănindu-le timpanele.

Aproape că nu-i venea să deschidă portiera ambulanţei. Îl tenta să-şi astupe urechile şi să fugă îngrozit, apoi schimbă o privire cu Fernando Raposo. Portughezul rânjea forţat.

— Să mergem, spuse Malko.

Deschiseră portierele şi săriră din ambulanţă, cu armele ascunse sub halate. Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptau în maşină. N'Dele rămăsese pe bancheta din faţă.

Cu un aer cât mai natural cu putinţă, deschiseră uşile din spate şi scoaseră o targă, cu care alergară spre hangar.

Malko lovi uşa hangarului cu umărul şi aceasta se deschise cu uşurinţă. Rămase nemişcat, cu mâna stângă sub halat. Era însă aproape sigur că nu acolo era aşteptat.

Fernando Raposo întoarse capul şi înjură. Malko privi în spate şi avu timp să zărească o siluetă în halat care fugea: N'Dele.

Cu atât mai rău. Asta însemna că dacă erau înconjuraţi, ceilalţi aveau să afle foarte repede că infirmierii ambulanţei nu erau veritabili.

Atelierul era luminat cu o lampă cu acetilenă.

Ghidat de strigăte, intră şi distinse o formă omenească întinsă pe un banc. Se aplecă şi o recunoscu cu greu pe Rosa care avea chipul schimonosit şi umflat de durere şi de lacrimi. Stătea întinsă pe spate, goală, cu trupul plin de vânătăi şi de sânge. Era legată de mâini şi de picioare.

Mirosul fad al sângelui plutea în atelier. Nici urmă de Mike Corral. Malko se apropie de fată şi o atinse pe umăr.

— Rosa!

Ea urlă şi mai tare, începând să se agite. Cu ajutorul lui Fernando Raposo, îi desfăcu legăturile.

— Rosa, insistă el, eu sunt, Malko. Unde e Mike?

Ea îl fixă cu ochii holbaţi, apoi începu să urle ca o nebună scoţând sunete nearticulate.

Malko îngheţă. O luă pe după umeri, Fernando Raposo o apucă de picioare şi o puseră uşor pe targă. Fata striga în continuare, dar nu atât de tare. Malko se aplecă asupra ei şi o sili să-l privească.

Cu arma în mână, portughezul supraveghea uşa. Din fericire, în ambulanţă rămăseseră Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Mike, unde e Mike? repetă Malko.

Rosa păru în sfârşit să-l recunoască. Scoase un strigăt răguşit, parcă şi mai disperat.

— Acolo!

Întinse braţul spre capătul atelierului. Malko luă lampa cu acetilenă şi se duse acolo. În lumină apăru lama verticală a unui fierăstrău mecanic. Pe bancul plin de rumeguş şi de bucăţi de lemn, Malko nu văzu la început nimic. Crezu că Rosa se înşelase, apoi îl cuprinse greaţa.

Mike Corral era totuşi acolo, mai bine zis ce mai rămăsese din el. Călăii îl legaseră între două scânduri, pe care le tăiaseră în lungime. Englezul fusese complet despicat. Se vedeau intestinele, iar capul nu era decât o bucată însângerată. Nenorocitul simţise lama înfigându-i-se în carne. Malko dădu lampa la o parte. În atâtea misiuni văzuse destule orori, dar aşa ceva niciodată. Se gândi la ucigaşul nemilos şi sadic care comisese o asemenea atrocitate şi care îl pândea probabil afară, rezervându-i aceeaşi soartă.

— Câini nenorociţi! murmură Fernando Raposo.

Apoi frica şi oroarea dispărură ca prin farmec. Malko se simţi îngheţat, ca atins de aripa morţii. Era gata să dea şi să primească, dar mai ales să-l răzbune pe amărâtul acela de englez beţiv. Îl privi pe Fernando Raposo. Portughezul avea ochii încercănaţi, dar părea mai hotărât ca el.

— Mergem, spuse Malko.

Rosa gemea, cu trupul scuturat de spasme. Îşi lipi gura de urechea fetei.

— Rosa… Nu te teme. În câteva minute vei fi în siguranţă.

Ea încetă să geamă şi îl apucă pe Malko de încheietură, bolborosind:

— M-au silit să privesc... Au început de jos şi nu a murit imediat. Fierăstrăul înainta încet... Oh, Doamne, a suferit atât!

Vocea i se strânse. Malko apucă de un capăt al tărgii şi Fernando Raposo de celălalt. Afară se zărea clar silueta ambulanţei.

În momentul în care ajunse la uşă, lui Malko i se făcu frică. Aveau mâinile ocupate şi puteau fi seceraţi doar cu o rafală. Era însă sigur că urmăreau să-l prindă viu. În zonă, M.P.L.A. Era suverană.

Parcurseră fără incidente cei câţiva metri care îi despărţeau de ambulanţa cu uşile deschise. Urcară targa în maşină şi vederea gorilelor ghemuite în întuneric, îl făcu să-şi mai revină.

— Atenţie! şopti Malko, acum se va întâmpla.

Odată urcată targa în ambulanţă, Rosa era relativ în siguranţă. Lui Malko i se strânse stomacul amintindu-şi de trupul masacrat al englezului. În momentul în care închideau uşile, din locui în care crezuse că văzuse umbrele se auzi un fluierat uşor.

Se forţă să nu tresară şi întoarse capul, zărind trei siluete, care înaintau fără fereală, îşi continuă drumul, bazându-se pe faptul că adversarii erau siguri pe ei.

Brusc, o voce îl interpelă în portugheză, venind de undeva din faţa lui.

— Hei! Albule!

Distinse un bărbat stând lângă ambulanţă, lipit de peretele unei colibe, la douăzeci de metri de el. Îşi vârî mâna sub halat. Cele trei detunături ale pistolului extraplat părură una singură. Cel din faţa lui strigă înăbuşit şi se auzi o rafală, urmată de căderea unui corp.

Malko se descotorosi de halatul alb care îl făcea prea vizibil. Din spatele lui se auziră strigăte.

Trei negri alergau spre ambulanţă. Evitând o rafală, Malko puse piciorul pe treaptă şi sări în cabină.

Fernando Raposo ajunsese în acelaşi timp cu el.

— Conduc eu, strigă Malko.

Pistolul Magnum 44 bubui de două ori într-o fracţiune de secundă, apoi cele două arme de calibru 38 ale lui Milton făcură să vibreze pereţii metalici ai ambulanţei. Cei trei negri care înaintau fără fereală, căzură ca spicele, seceraţi de proiectilele puternice.

Rosa urlă îngrozită.

Malko răsuci cheia în contact şi motorul începu să duduie. Băgă în viteză, în momentul în care o salvă de proiectile atinse

ambulanţa. Crucea se volatiliză şi parbrizul deveni opac. Apăru şi Fernando Raposo care se căţără pe treaptă.

— Repede!

Maşina făcu un salt înainte. De peste tot apăreau siluete.

Pistolul Magnum 44 bubui din nou, stârnind vaiete de durere. Un negru se zvârcolea ca un câine strivit de maşină.

Sprijinit de o targă şi cu câte o armă în mână, Milton Brabeck îşi golea încărcătoarele. Deodată, scoase un strigăt şi făcu un pas înapoi.

— M-au atins, strigă el.

Malko acceleră strângând din dinţi. Gloanţele loveau caroseria ca grindina. Nu mai avea rost să se apere. Se puteau baza doar pe noroc...

Cu uşile bălăngănind, ambulanţa se clătina pe poteca îngustă. Un glonţ izbi volanul ricoşând şi rănindu-l la Malko la mână. În spate, Chris Jones îl examina pe Milton. Cămaşa se umpluse de sânge şi i se lipise de piele! Americanul fusese atins în partea dreaptă şi rana sângera abundent.

— Mă doare, gemu Milton.

— Ai noroc, se strâmbă Chris Jones. Eşti deja într-o ambulanţă.

Milton nici măcar nu zâmbi. Se înmuie tot şi leşină.

„Rahat”! urlă Chris Jones.

Uşile se loveau de caroserie şi zgomotul era îngrozitor. Fernando Raposo se strecură în spate, ajutându-l pe Chris Jones să-l întindă pe Milton pe cealaltă targă.

Chris începu să-l zgâlţâie pe Milton. Gorila îşi recăpătă cunoştinţa şi începu să mormăie, înjurând ca un căruţaş.

Malko se năpusti pe străduţele înguste, ţinându-se de resturile volanului.

Probabil că întreaga mahala se trezise, dar negrii stăteau ascunşi, fără să dea atenţie hărmălaiei. Malko frână brusc, înjurând. O maşină veche bloca străduţa. Trecu în marşarier.

În faţă se auziră zgomote seci de Kalaşnikov. Instinctiv se aplecă şi două gloanţe izbiră ce mai rămăsese din parbriz. Pe bâjbâite, dădu înapoi cu toată viteza.

Dacă adversarii aveau o bazooka, aventura lor se oprea acolo. În fiecare clipă se aştepta să primească un glonţ în cap.

Din spatele lui se auzi un urlet. Mâini negre deschiseră uşile ambulanţei, încercând să-i prindă de la spate. Chris Jones îl împuşcă pe unul de aproape şi Malko văzu un altul armându-şi Kalaşnikovul, gata să împroaşte cu gloanţe interiorul vehiculului.

Fernando Raposo se aplecă şi luă ceva de pe podea. Văzu

lucirea unei brichete, apoi jetul de flăcări ţâşni, izbind feţele negre care se înghesuiau la uşile din spate. Se auziră urlete de groază şi negrul cu Kalaşnikovul o luă la fugă, cu pieptul cuprins de flăcări. Un altul căzu şi roţile din spate îi zdrobiră cuşca toracică.

Malko putu în sfârşit să îşi continue drumul, cotind la stânga.

Cu un aer dezgustat şi parcă timid, Fernando Raposo lansă o ultimă jerbă de flăcări spre chipul unui negru care încerca să prindă din urmă ambulanţa. Instantaneu, acest se transformă într-o torţă şi se prăbuşi urlând.

Chris Jones îşi descărcă arma asupra unor siluete neclare. Malko acceleră pe străduţele din nou pustii. În sinea lui se felicită că înainte de expediţie trecuse pe la supermagazinul *Pan de Azucar* de unde cumpărase câteva „bombe”: flacoane cu fixativ. Acestea erau de fapt lansatoarele de flăcări folosite de Fernando Raposo.

Brusc, ieşi din mahala, pe un teren viran. Unul dintre faruri fusese atins. Maşina se zgâlţâi vreo sută de metri până ajunse la asfaltul străzii Camara, care se intersecta în unghi drept cu strada Brazii.

Urcă în goană strada pustie şi coti la stânga.

Minune: datsunul era încă acolo. Într-un minut se înghesuiră înăuntru, abandonând ambulanţa, ciuruită ca o sită.

Rosa era aproape inconştientă, iar Milton Brabeck înjura fără oprire, ca să nu simtă durerea.

— Avem nevoie de un doctor, spuse Malko.

— Am un prieten care îl va îngriji, spuse Fernando Raposo. Să mergem la doamna.

Rosa Corral delira. Încetiniră ajungând în centru. Totul era calm. Ajunseră fără probleme la vila din Miramar. Malko strânsese atât de tare volanul încât îi amorţiseră mâinile.

La vederea răniţilor, Graziella scoase un strigăt de groază. Fernando Raposo plecase deja după doctor. Îl dezbrăcară pe Milton. Glonţul trecuse doar prin carne, fără să atingă vreun organ, dar pierdea mult sânge. Rosa delira, cuprinsă de o febră puternică. Malko povesti despre soarta îngrozitoare a lui Mike Corral.

— Nu mă miră, mormăi tânăra. În 62, negrii au masacrat mii de albi în nord, mutilându-i deseori în acest mod.

Lui Malko nu-i trecuse furia. O înfruntă pe fată.

— Graziella, spuse el, nu Mike Corral ne-a trădat, aşa cum credeam. Nu mai rămând decât două posibilităţi.

— Vă jur că n-am fost eu, spuse fără vlagă.

— Atunci, e vorba de prietenul dumneavoastră Henrique Rodriguez.

Capitolul XVI

— Nu pot să cred că a făcut asta, murmură Graziella Lobito.

Chipul i se albise complet. Simţi că i se taie picioarele şi se aşeză. Malko reflectase îndelung şi nu vedea altă posibilitate.

— Poate Raposo? întrebă el.

Tânăra clătină din cap.

— Imposibil. Urăşte Junta. Îl cunosc de ani de zile. A făcut prea multe împotriva M.P.L.A. ca acum să li se alăture.

— Atunci nu mai rămâne decât Henrique.

Fata ridică spre el o privire tulburată şi rătăcită.

— Bine dar... De ce? A fost... (Se tulbură.) Am fost foarte intimi, m-a ajutat, m-a sfătuit, mi-a procurat arme...

Ca şi când legăturile trupului ar fi împiedicat trădarea.

— Graziella, spuse Malko, nu ştiu ce motive ar fi putut avea, dar cred că v-a trădat. Cineva a anunţat M.P.L.A. Mi-aţi spus că deja anumiţi membri ai mişcării au fost denunţaţi şi arestaţi. Henrique Rodriguez era la curent cu activităţile lor?

Ghici mai degrabă decât auzi „da”.

Se deschise uşa. Fernando Raposo se întorsese cu doctorul. Fostul poliţist P.I.D.E. se apropie de cei doi. Tânăra îl întrebă:

— Fernando, crezi că Henrique ne-a putut trăda?

Micul portughez rămase tăcut câteva clipe, cufundat în gânduri.

— Nu se ştie niciodată ce se petrece în mintea unui bărbat, spuse el. Henrique nu e de mult în Angola. P.I.D.E. nu îi făcuse dosar.

Pentru el, un om fără dosar era o fantomă.

Deodată, Fernando Raposo îşi drese glasul şi coborî privirea.

— Ar putea fi o modalitate să aflăm, propuse el. Dacă Henrique joacă pe două fronturi, există posibilitatea să dăm de o urmă la Biroul Doi al Juntei. Totdeauna există dosare.

— Nu prea văd ducându-vă acolo şi cerând informaţii, obiectă Malko.

Fostul poliţist îl privi cu un aer de falsă modestie.

— Domnule, Biroul Doi se află în clădirea P I.D E. Pe strada Diego Cao. N-au avut bani să schimbe broaştele. Ştiţi că am lucrat acolo. Am păstrat cheile mai multor birouri şi fişete. Aş putea da o raită.

— Există o santinelă, obiectă Graziella.

— Intru pe poarta dinspre grădină, cea care dă în strada Arago. Nu este niciodată păzită. Deseori era folosită pentru a aduce persoane la interogatoriu fără a fi văzute.

— N-ar strica, spuse Malko, dacă într-adevăr e posibil. Chris, rămâneţi aici.

Doctorul terminase pansamentul lui Milton Brabeck. Răpusă de două injecţii cu morfină, Rosa dormea.

Graziella, el şi Raposo se urcară în Datsun. Se grăbeau să afle mai repede. Răspunsul era vital pentru reuşita operaţiunii. Dacă Rodriguez trădase de la început, lui Malko nu-i mai rămânea decât să ia avionul, iar mercenarii prinţului Garlinsky-Warslaw erau condamnaţi la inactivitate.

*

* *

Datsunul urca strada îngustă cu dale sărite ici, colo, care ducea la esplanada fortului San Miguel. Strada se termina într-o răspântie. Trecuseră pe la poliţist pe acasă ca să ia preţioasa legătură de chei.

— La stânga, porunci Fernando Raposo.

Strada urca până la palatul guvernamental, dominând întreg oraşul. Malko încetini.

— Clădirea verde din stânga, spuse Fernando Raposo, în faţa consulatului Marii Britanii.

În lumina farurilor, Malko zări o placă amintind că Livingstone dormise acolo, apoi examină în treacăt clădirea P.I.D.E., fostul centru de tortură din Luanda. Trei etaje verzui, antene pe acoperiş, câteva ferestre aprinse. O sentinelă înarmată se sprijinea de zid, lângă uşă. Fosta firmă fusese scoasă. Încă se mai vedeau urmele. Negrul nu dădu atenţie maşinii. Malko urcă până la terenul viran din piaţa Guvernului şi opri sub copaci. Şi acolo, totul părea cufundat în amorţire.

— Mă duc, spuse Fernando Raposo. Aşteptaţi-mă pe esplanada fortului San Miguel.

Fostul poliţist coborî şi se pierdu în întuneric. Malko demară imediat, trecu prin faţa clădirii verzui şi urcă până la fortul San Miguel, oprindu-se pe esplanada prost pavată, alături de alte trei maşini. Graziella Lobito privea în gol, cu buzele crispate. Tensiunea era aproape palpabilă. Minutele treceau cu o încetineală exasperantă.

După douăzeci de minute, Fernando Raposo apăru din întuneric, deschise portiera şi se trânti pe bancheta din spate.

Ca un automat, Malko porni maşina.

— Ei? spuse Graziella Lobito.

Fără o vorbă, Fernando Raposo îi întinse o foaie de hârtie bătută la maşină.

— Asta e semnătura lui?

Ea aprinse plafoniera şi parcurse documentul, în timp ce Malko gonea pe străduţa îngustă şi prost pavată. La vederea unei adnotări făcute pe margine, icni şi dădu drumul hârtiei.

Se albise. Malko frână la stopul de pe bulevardul Restoradores de Angola.

— Ce s-a întâmplat?

Graziella încercă să vorbească, dar o înecau lacrimile.

Fernando Raposo se aplecă spre ei.

— Un document destul de vechi, domnule. Cererea unui ofiţer de livrare a două sute optzeci de arme către E.S.N. Cele pe care le credeam furate. Comandantul Henrique Rodriguez a scris pe margine: „De acord” şi a semnat. Am luat hârtia pentru că voiam să fiu sigur, dar există un întreg dosar despre E.S.N. Sunt la curent cu tot.

Conducând maşinal, Malko traversă oraşul pustiu până la vilă.

— Ne-a trădat de la început, spuse deodată Graziella Lobito pe un ton fără intonaţie. Bine dar, de ce? De ce? E la curent cu tot, cu tot!

Chris Jones le deschise uşa vilei şi se abţinu de la orice comentariu văzându-le trăsăturile descompuse. Graziella se trânti pe o canapea. Fernando Raposo se apropie de Malko.

— Am găsit şi fotocopii ale scrisorii. Pe deasupra câteva vorbe despre Sawimbi.

— Ce anume?

— O notă purtând data de ieri şi care nu a plecat încă. Nu ştiu cui îi este adresată: „De acord cu tamponarea lui Sawimbi”.

— Ce înseamnă asta?

Poliţistul coborî privirea.

— În argou, a tampona înseamnă a lichida, domnule.

Înnebunită, Graziella îl privi printre lacrimi.

— Vrea să-l ucidă pe Sawimbi!

Vocea i se frânse şi izbucni brusc în suspine.

— Trebuie ucis, ucis, spuse ea.

Nu de Sawimbi vorbea. Ca împinsă de un resort, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde vă duceţi? spuse Malko.

Ea îl scrută cu o ironie disperată.

— Mă mai întrebaţi? Nu credeţi că ne-a făcut destul rău?

Malko o prinse de braţ, silind-o să se aşeze.

— Avem altceva mai bun de făcut, spuse el. Să nu ne pierdem capul. Henrique Rodriguez vă trădează de luni de zile. O zi în plus nu va schimba mare lucru. Mai ales în aceste clipe... Trebuie să-i facem jocul şi să aflăm ce i se pregăteşte lui Sawimbi.

— Asta e, spuse Graziella, îl vom răpi. Am să-l fac să vorbească. Vă jur.

Era absolut descumpănită. Malko reflectă câteva clipe. În situaţia în care se aflau, nu era chiar o nebunie, dar trebuiau luate în prealabil câteva precauţii, altfel riscau o catastrofă.

— Graziella, spuse el. Luaţi un somnifer şi duceţi-vă la culcare. Mă întorc la *Tropico.* Mâine dimineaţă voi căuta o ascunzătoare sigură. Acest lucru este indispensabil dacă doriţi să vă puneţi planul în aplicare. Numai după aceea vom acţiona.

Fernando Raposo îl aprobă în tăcere.

— Nu-şi vor da seama că am luat documentul, îi asigură el. Povestea e veche.

— Chris rămâne aici, spuse Malko. Pe mâine.

Avea nevoie de o perioadă de respira.

*

* *

Samuel Ginger asculta povestea lui Malko, bând cafea în livingul vilei. Era încă în halat de casă şi părea tulburat de cele auzite. Nu-şi smulgea părul din cap, pentru că după treizeci de ani de meserie învăţase să-şi păstreze cumpătul.

— Data viitoare când declaraţi război, anunţaţi-mă şi pe mine. Vă trimit nişte tancuri, spuse el caustic. Nu credeţi că mergeţi cam departe? Henrique Rodriguez este ofiţer al armatei portugheze. Dacă prietena dumneavoastră îl răpeşte, îşi asumă un mare risc şi noi la fel.

Malko nu-i pomenise încă de rana lui Milton Brabeck.

Îl privi cu răceală pe american.

— Trebuie să aflăm ce vor. Odată cu moartea lui Sawimbi, planurile noastre se năruie. Trebuie să împiedicăm crima.

Americanul oftă obosit.

— O.K. Faceţi cum vreţi, dar eu nu ştiu nimic. Nu ne-am văzut azi dimineaţă. Dacă se termină prost, nu mişc un singur deget.

Încurajator ca întotdeauna. Malko avea încă o chestiune delicată de pus la punct.

— Graziella Lobito nu mai poate rămâne acolo unde se află

acum, explică, tocmai din cauza trădării comandantului Rodriguez. Are nevoie de un loc sigur.

Samuel Ginger fu gata să se înece cu cafeaua.

— Doar nu vreţi să o găzduiesc aici, nu?

Malko îşi permise un surâs ironic.

— Ar fi soluţia cea mai practică, dar vă înţeleg reţinerea. Nu, aş vrea doar să-mi daţi o idee. Cunoaşteţi Luanda, eu nu.

Vice-consulul reflectă, redevenit serios.

— Am o cabană pe insula Scoicilor, murmură el, dar e foarte mică şi expusă... Nu merge.

Brusc, privirea i se lumină.

— Am o idee. Consulul Franţei e acum în concediu. Vila lui e în apropiere, pe promontoriul Luz. Sunt singurul lui vecin. Casa e nelocuită. Servitorii au plecat şi nimeni nu va veni să vă deranjeze. Ca să intraţi, puteţi sparge un geam de la living.

I se simţea bucuria de ă juca o festă concurentului său. În Cabinda, francezii încercaseră să preia controlul F.L.E.C.

Malko găsi ideea excelentă. Era mult mai sigur decât un loc în centru.

— Mă puteţi conduce?

— Doar până la uşă, preciză americanul. După aceea, faceţi ce vreţi. Aşteptaţi-mă aici. Mă duc să mă îmbrac şi mergem.

Îl lăsă pe Malko singur, meditând la planul lui nebunesc. Se gândea la Belmiro Chiral, care era probabil turbat de furie, înainte de orice, trebuia oprită scurgerea de informaţii.

*

* *

Malko privea oceanul prin ferestrele mari ale livingului decorat cu covoare chinezeşti. Consulul Franţei era un om de gust. Stranie senzaţie. În vila în care pătrunseseră pe furiş, se simţea în largul său, poate din cauza cadrului agreabil... Totul se petrecuse cu o uşurinţă uimitoare. O fereastră de la bucătărie fusese spartă cu patul armei şi gata. Înainte de a o aduce pe Graziella, gorilele şi Fernando Raposo exploraseră împrejurimile, asigurându-se că nu era nici un pericol. O parte a vilei dădea spre faleză. Spre stânga era un câmp pustiu cu un baobab gigantic, ale cărui fructe semănau cu nişte şobolani morţi atârnaţi de coadă. În spate, promontoriul era pustiu. Nici o cabană pe o rază de un kilometru.

Cu datsunul în garaj, nimeni nu le putea bănui prezenţa. Poliţia nu venea niciodată acolo. Puteau chiar să folosească

lumina din living, pentru nu aveau vecini vizavi, în afara oceanului.

— Să mergem, spuse Graziella.

Rosa se instalase într-o cameră cu Milton. Doctorul se întorsese să-i facă o transfuzie şi americanul se simţea mai bine. Începuse deja să-şi scrie raportul pentru asigurările sociale.

Se urcară în Datsun. Chris Jones coborî să închidă porţile. Graziella Lobito era palidă ca o stafie, dar avea un aer hotărât.

— În fiecare zi ia masa într-un mic restaurant de pe strada Dos Mer, care se numeşte *Casa Bitoque.* În general, e singur. Vă arăt drumul.

Ziarul *A Provincia de Angola* de dimineaţă titra *Gravissimos incidentes no bairro popular* şi publica fotografia ambulanţei găurite de treizeci şi şapte de gloanţe... Fusese găsit cadavrul lui Mike Corral şi partidele negre se întreceau să dea comunicate în care înfierau provocările anumitor extremişti. Nimeni nu voia să-şi ia responsabilitatea uciderii englezului.

Furtul ambulanţei era atribuit unui grup de albi care doreau să răzbune moartea celor doi şoferi de taxi.

Malko încetini, ajungând în centrul la fel de animat ca întotdeauna. Graziella îl ghidă spre *Casa Bitoque.*

În faţă, un teren viran fusese transformat în parcare. Opri în dreptul unui chioşc de ziare. Brusc, Graziella Lobito îşi pierdu siguranţa de sine.

— Ce să-i spun?

— Mergem împreună, spuse Malko.

Gata cu prudenţa. Dacă o lăsa singură, Graziella risca să cedeze în ultima clipă, făcându-l pe comandant să intre la bănuieli. Malko cercetă faţada micului restaurant. Nu era cine ştie ce, genul de birt fără pretenţii.

— Spuneţi-i că aveţi nevoie de ajutor, zise Malko şi că Raposo v-a trădat. Aţi fugit din vilă...

Aproape o împinse afară din maşină.

*

* *

În primul salon era atâta fum, încât clienţii de abia se distingeau. Câţiva negri şi nişte albi mâncau la nişte mese rustice peşte la grătar, stropit cu *vinho verde.* Se interpelau de la o masă la alta, într-o atmosferă pe care o puteai tăia cu cuţitul.

— Nu e aici, spuse Graziella, dar mai există un salon.

Traversară încăperea şi intrară într-un loc la fel de aglomerat

ca primul. Henrique Rodriguez nu era nici acolo.

Malko dădu la o parte o perdea din bile de lemn îmbâcsite cu grăsime, ajungând într-un mic „separeu”. Inima începu să-i bată mai repede atunci când recunoscu ţeasta rasă a lui Henrique Rodriguez.

Era singur la masă. Şi el mânca un peşte enorm, care aproape dădea afară din farfurie. Graziella trecu în faţa lui Malko şi se aşeză la masă. Henrique Rodriguez ridică privirea şi puse jos furculiţa cu un gest brusc.

— Graziella! Ce…

Ea se aplecă peste masă. Nu trebuia să se forţeze, chiar avea un aer rătăcit.

— Henrique! Ştiam că te găsesc aici. Trebuie să vii cu mine imediat.

Malko se aşeză lângă ei. Portughezul îi aruncă o privire rapidă şi pătrunzătoare. Încă nu părea neliniştit, doar precaut.

— Aţi făcut o imprudenţă venind aici, spuse el. Sunteţi pe lista persoanelor căutate. Ce s-a întâmplat?

— Raposo, murmură ea. Sunt sigură că ne-a trădat. A anunţat M.P.L.A. că încercăm să luăm legătura cu UNITA.

— Ce aţi făcut cu el?

Ofiţerul îi asculta cu atenţie.

— E în portbagaj, spuse ea, dar nu am curaj să mă întorc la vilă. Aş vrea să-l interoghezi şi să ne găseşti o ascunzătoare sigură.

În sinea lui, Malko o admira pe Graziella. Avea o voce absolut naturală. Portughezul rămase impasibil.

— În regulă, spuse el.

Puse pe masă o hârtie de o sută de *escudos* şi se ridică. Malko se întrebă oare ce gândea cu adevărat.

Patronul îl salută respectuos. Malko îi deschise portiera şi Henrique Rodriguez se aşeză în spate, lângă Chris Jones. datsunul demară imediat.

După ce cotiră pe strada Serpa Pinto, ofiţerul simţi ţeava pistolului Magnum 44 înfigându-i-se în coastă. Tresări şi se aplecă spre fată.

— Graziella, ce înseamnă asta?

Tânăra întoarse spre el un chip ca de piatră.

— Ştii foarte bine, Henrique, spuse ea.

El clătină din cap şi se gârbovi uşor, spunând însă pe un ton calm şi serios.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Unde mergem? De ce mă ameninţă

această persoană?

— Nu mergem într-unul dintre locurile pe care le cunoşti, Henrique, spuse ea. Să nu tragi nici o speranţă.

Capitolul XVII

— Percheziţionaţi-l.

Fernando Raposo se precipită, aducându-şi aminte de vremurile bune. Sub privirile dispreţuitoare ale ofiţerului portughez, îi goli buzunarele într-o clipă. Graziella Lobito îl înlocuise pe Chris Jones şi îl ţinea la respect cu un Star cu piedica ridicată, dar Henrique Rodriguez nu schiţase vreun gest de apărare de când gorila îi înfipsese pistolul în coastă. Părea că îşi aşteaptă fatalist soarta. Fixa cu privirea oceanul, surâzând vag şi înregistrând mintal toate detaliile încăperii. Malko îl simţea periculos, după lipsa reacţiilor şi atitudinea echilibrată. Nu era de mirare că reuşise să-i înşele atâta timp pe exaltaţii din E.S.N.

Graziella Lobito scoase brusc un răcnet. Aruncând arma şi portofelul lui Henrique Rodriguez, se aruncă asupra ofiţerului, scoţând ghearele şi strigând ca o nebună:

— Ticălosule! Ticălosule! Comunistule!

Chris Jones o stăpâni, îndepărtând-o de ofiţer. Henrique Rodriguez avea deja obrajii zgâriaţi. Pentru prima oară îşi pierdu calmul şi spuse aproape implorând.

— Micuţo, de ce…

Malko avu senzaţia că lui Graziella Lobito îi ies ochii din orbite. Se zbătu furioasă în braţele lui Chris Jones.

— Îndrăzneşte să-mi spună aşa, urlă ea. Ca atunci când se culca cu mine, ticălosul! Comunistul! Ucideţi-l!

Era de nestăpânit. Malko luă dreptunghiul de plastic care declanşase ura fetei. Era un document cu fotografie: o legitimaţie de membru al partidului comunist portughez.

Îşi încrucişă privirea cu Henrique Rodriguez. Acesta îşi recăpătase stăpânirea de sine: rece, dur, hotărât.

— Sunteţi de mult timp comunist?

Henrique Rodriguez surâse rece.

— Ticălosule, urlă Graziella, ţinută în continuare de Chris. Ai dat ţara pe mâna negrilor. Ne-ai minţit, dându-te drept patriot!

Ofiţerul ridică din umeri.

— Ai înnebunit, Graziella! M-am supus ordinelor superiorilor mei, în interesul Portugaliei. Doar nu puteam să vă lăsăm să treceţi această ţară prin foc şi sânge.

— Preferi ca cei care torturează şi asasinează să fie tovarăşii tăi comunişti, negrii din M.P.L.A., nu?

Scuipă spre el, tremurând de ură. Malko îşi spuse că schimbul de invective nu avea să rezolve nimic. Se plasă între Rodriguez şi Graziella Lobito.

— V-am răpit cu un scop precis, spuse el. Ştim că intenţionaţi să-l asasinaţi pe Sawimbi, preşedintele UNITA. Vreau să împiedicăm această crimă.

În ochii lui Rodriguez sclipi o fracţiune de secundă ceva straniu, care se şterse imediat.

— Basme, spuse el, dar această răpire ridicolă e un lucru foarte grav, care nu duce la nimic.

Malko insistă.

— Suntem siguri de informaţiile pe care le avem.

Fără o vorbă, portughezul îşi luă batista, tamponându-şi zgârieturile.

— Nu ştiu nimic. Astea sunt basme, repetă el.

Graziella Lobito scăpă din mâinile lui Chris Jones şi se proţăpi în faţa lui Henrique Rodriguez. Era la fel de înaltă *ca* el.

— Ba ştii, ticălosule, şuieră ea şi o să vorbeşti. Chiar dacă va trebui să te jupoi cu cleştele, bucată cu bucată.

Vocea îi vibra de ură. Fernando Raposo se apropie mieros. Fostul poliţist îl apucă de braţ pe Rodriguez, târându-l.

— Lăsaţi-mă pe mine, doamnă. Am făcut mulţi comunişti să vorbească.

Îl împinse pe Henrique Rodriguez cu ţeava armei. Cei doi dispărură pe uşa bucătăriei.

Lui Malko i se făcuse greaţă. Ştia ce avea să urmeze, o josnicie. Fernando Raposo era un torţionar profesionist. Imaginea trupului mutilat al lui Mike Corral îi trecu însă prin faţa ochilor. Rosa fusese şi ea violată. Nu se putea obţine nimic fără să-ţi murdăreşti mâinile, altfel trebuia să-ţi schimbi meseria.

— Duceţi-vă să vă odihniţi, îi spuse el lui Graziella Lobito.

Ea se îndreptă spre una din camere. Şi el avea nevoie de odihnă. Noaptea fusese de groază. Deschise uşa terasei şi se duse ia puţin aer curat.

În depărtare se zăreau clădirile albe ale Luandei, care, văzută de acolo, semăna vag cu San Francisco, deosebirea fiind că atrocităţile petrecute în Luanda depăşeau orice închipuire.

*

* *

Malko se trezi tresărind. Se luminase bine de ziuă. Pentru a evita surprizele nedorite, stătuse de pază de la unu noaptea la

cinci dimineaţa, fiind înlocuit de Chris Jones.

Se ridică din pat şi se îmbrăcă. Livingul era pustiu.

Trecu prin camere, traversă bucătăria, intră în garaj şi acolo se opri îngrozit în uşă.

Henrique Rodriguez stătea în picioare în mijlocul încăperii goale, cu mâinile ridicate. Frânghia din jurul încheieturilor era agăţată de un cârlig metalic bătut în tavan. Nu era destul de întinsă ca să-l susţină. Ofiţerul avea chipul tras şi ochii injectaţi. Fernando Raposo îl supraveghea, tolănit într-un fotoliu. La vederea lui Malko se ridică, arborând un surâs josnic.

— Asta se numeşte „a face pe statuia", explică el. Stai în picioare şi nu te poţi odihni. Până la urmă vorbeşti, pentru că picioarele se umflă şi te dor foarte tare. Desigur, nu ai timp să te aşezi.

Vorbea ca un profesor care dojenea o puşlama... Henrique Rodriguez spuse cu o voce calmă:

— Porc fascist! Ar fi trebuit să te spânzurăm.

Flatat, Fernando Raposo surâse.

Malko preferă să plece. Cel torturat era responsabil de moartea oribilă a lui Mike Corral şi complota pentru asasinarea preşedintelui UNITA.

Întors în living avu o tresărire. Graziella Lobito tocmai venise, cu peruca creaţă şi ochelarii negri, ţinând sub braţ nişte ziare.

— Unde aţi fost?

— Am ieşit, mărturisi ea. Am luat autobuzul de pe şosea, ca să nu atrag atenţia. Voiam să aflu noutăţi.

Despături *A Provincia de Angola.* Pe prima pagină trona fotografia lui Henrique Rodriguez, împreună cu un reportaj despre nişte „elemente neidentificate de orientare fascistă" care îl răpiseră... Malko parcurse articolul care nu îi spuse nimic.

— Henrique a vorbit? întrebă Graziella.

— Nu cred, spuse Malko.

— Trebuie să-l silim, spuse ea posomorâtă, chiar dacă pentru asta o să crape.

Fata ieşi din living. Malko se hotărî să-i facă o vizită lui Samuel Ginger, înainte ca acesta să plece la birou. Liniile telefonice erau ascultate, americanul îi spusese asta de la început.

*

* *

Vice-consulul se frecă la ochi.

— Nici măcar n-ar fi trebuit să vă las să intraţi, spuse el.

Sunteţi nebun de legat. Dacă veţi fi găsit împreună cu Rodriguez, ajung planton în Alaska. Când cei de la Langley vor afla ce s-a întâmplat, vor sări pe fereastră.

— Cum să afle? întrebă suav Malko.

— Eu le voi spune, zise americanul. Doar nu credeţi că voi ţine acest secret pentru mine.

Dialogul era dificil. Malko se ridică.

— Ne vedem aici diseară, anunţă el.

— Numai dacă e indispensabil, îl imploră vice-consulul. Malko plecă pe jos, încercând să amâne cât mai mult momentul întoarcerii la vilă, care începuse să semene cu infernul.

O găsi pe Rosa stând apatică pe un fotoliu din living. Ciufulită, cu chipul marcat şi cu privirea de nebună.

Ridică spre ei o privire buimacă.

— De ce l-aţi trimis pe Mike acolo?

Ce să-i răspundă?

Dezgustat, Malko îşi turnă un pahar de vodcă. Ar fi vrut să nu fi plecat niciodată de la Liezen, dar coşmarul încă nu se terminase.

*

* *

— Se ţine bine, ticălosul, mormăi Graziella Lobito.

Ziua se scursese cu încetineală. Henrique Rodriguez rămăsese în aceeaşi poziţie de „statuie”. Nu închisese un ochi şi nu se odihnise de douăzeci şi patru de ore, supravegheat în permanenţă de Graziella sau de Raposo. Picioarele înghesuite în pantofi se umflaseră îngrozitor până ia glezne.

Mâncaseră în tăcere nişte conserve. Întins pe pat şi burduşit de antibiotice, Milton Brabeck se refăcea. Graziella se învârtea ca un leu în cuşcă, intrând des în garaj şi înjurându-l pe Henrique Rodriguez.

Chris găsise un *Newsweek* vechi şi dezlega cuvinte încrucişate.

Malko nu-l vizitase pe Samuel Ginger pentru că nu avea ce să-i comunice. Ducându-se la culcare, se gândi la bărbatul din garaj care stătea în continuare în picioare şi care nu avea să închidă un ochi.

*

* *

De această dată, pe prima pagină din *A Provincia de Angola* era etalată poza lui Belmiro Chiral, fotografiat în faţa sediului

M.P.L.A. Articolul linguşitor de dedesubt explica faptul că războinicul numărul unu al M.P.L.A. primea vizita simpatizanţilor în tot cursul zilei.

Graziella plecase din nou în zori. Oraşul era liniştit, dar toate maşinile erau oprite de baraje la ieşirile din Luanda.

Rosa reapăru şi ea în living. Malko nu avu timp să ascundă ziarul. Fata privi fix fotografia.

— El e, zise ea pe un ton scăzut, fără vlagă. El e.

Malko îi luă cu blândeţe ziarul din mână.

Fata clătină din cap şi ieşi cu ochii plini de lacrimi. Graziella Lobito se apropie de Malko.

— Dacă dau năvală peste noi, nu putem fugi pe şosea, spuse ea. Vasul meu e tot pe insula Mossoula. Trebuie să mergem după el, să facem plinul şi să-l ancorăm lângă feribot. Am convenit cu prinţul Stephan să ne întâlnim la Luanda, dacă lucrurile nu merg cum trebuie. Putem ajunge de aici la Mocamedes şi în Africa de Sud.

Avea ocazia să scape de atmosfera apăsătoare a vilei. Henrique tot nu vorbise. Picioarele i se dublaseră ca volum. Leşina deseori, dar se ţinea tare. Uneori, gemetele lui se auzeau prin uşa garajului.

— Să mergem, spuse Malko. Mă duc să scot maşina.

Malko apăsă maneta şi vasul porni fără dificultate. Erau singuri. În timpul săptămânii, albii nu călătoreau pe apă: el şi Graziella fuseseră singurii pasageri ai vasului care făcea legătura între Mossoula şi uscat. Străbătuseră mai bine de un kilometru printre cocotieri până la „coliba” unde o întâlnise pe Graziella prima oară în Angola.

Soarele ardea umerii lui Malko. Cerul era senin.

— Timpul e minunat, spuse deodată Graziella, cu o voce plină de nostalgie. Îmi aduce aminte de trecut.

Navigară de-a lungul plajei mărginite de cocotieri. Câţiva negri îşi reparau plasele şi priviră vasul plini de curiozitate. Graziella se apropie de Malko şi, fără o vorbă, tăie contactul.

— Aş vrea să fac o baie, spuse ea. Nu ştiu dacă voi mai apuca să mă scald aici.

Îşi scoase bluza şi în câteva clipe stătea goală în faţa lui Malko, fără pic de jenă. Doar părul lung o învăluia.

— Ar trebui să faceţi şi dumneavoastră o baie, sugeră ea.

Fără să aştepte, plonjă în apă. Malko se dezbrăcă şi el şi o urmă.

Apa era călduţă şi foarte plăcută. Malko înotă pe spate, privind

cerul. Nu avea chef să se întoarcă. Graziella înotă până la el, atingându-l uşor ca un delfin jucăuş, apoi se îndreptă spre vas, agăţându-se de scara coborâtă în apă. Malko o urmă; hula îi făcea să se atingă. Simţind sfârcurile întărite atingându-l, se tulburã. Fata rămase lipită de el, fără să scoată o vorbă. Trupurile mişcate de valuri aproape se contopeau. Fata îşi dădu seama de starea în care se afla Malko şi spuse visătoare:

— Ieri m-am gândit la dumneavoastră şi m-am simţit foarte excitată.

Malko îşi aduse aminte cum stătea lipită de colţii elefantului împăiat, acolo la fermă. Făcea dragoste ca la război: fără nici o reţinere.

Fata se desprinse de el, scufundându-se uşor până când îl atinse cu gura. Cu pletele lungi şi negre plutind pe apă, Graziella părea o Ofelie cuprinsă de o nebunie erotică.

Se ridică la suprafaţă, gâfâind surâzătoare.

— Să urcăm, spuse ea, oferindu-i spectacolul crupei somptuoase.

— O să ne usuce vântul, zise ea.

Malko porni motorul şi vasul se îndreptă spre coastă. Graziella se apropie de el, cu picioarele depărtate pentru a nu se dezechilibra din cauza ruliului şi se agăţă cu ambele mâini de parbriz, cu faţa în vânt şi ochii închişi. Soarele îi uscă repede. Fără să lase cârma, Malko se lipi de spatele fierbinte.

Îndoi uşor genunchii şi o pătrunse fără să-şi schimbe poziţia. Ea se încordă într-o acceptare mută şi voluptoasă. Nu se mişcau, nu făceau cu adevărat dragoste, erau doar uniţi printr-o punte vie. Malko nu voia nimic, decât să prelungească la infinit aceea senzaţie minunată.

Graziella începu să se mişte însă cu putere, de parcă nu se mai putea abţine. Dând drumul cârmei, Malko o apucă de şolduri, pătrunzând-o până la capăt. Fata gemea, cu chipul bătut de vânt.

Vasul îşi continua drumul prin golf, cu Malko şi Graziella sudaţi parcă unul de altul şi izolaţi de lume.

Malko se smulse şi o pătrunse altfel. Fata se încordă la început, fără să dea semne că era surprinsă sau cuprinsă de durere, apoi se relaxă, atât de repede că Malko fu vexat în sinea lui. Sprijinită de parbriz, Graziella aştepta încordată momentul de plăcere. Brusc, se auzi un hârjâit înfiorător sub cocă. Malko nu avu timp să se întrebe ce se întâmplase. Inerţia îl împinse cu putere înainte, făcându-l să pătrundă în trupul fetei mai mult

decât l-ar fi mânat dorinţa. Graziella urlă şi strânse parbrizul în braţe, gata să-l spargă.

Vasul se opri, eşuând în nisip.

O sirenă îi făcu să tresară. Malko întoarse capul. O barcă mică şi verzuie plutea foarte aproape de vasul eşuat! Cel de la cârmă trăgea frenetic de mânerul sirenei, stupefiat de spectacolul pe care îl vedea.

Graziella izbucni în râs.

— Îşi va aminti toată viaţa! apoi murmură:

— Niciodată n-am mai simţit ceva asemănător. Niciodată...

Malko preferă să creadă că nu bancul de nisip fusese de vină.

*

* *

Malko o ţinu de mână pe Graziella până în faţa vilei consulului. Recreaţia se terminase. Chris Jones îi aştepta îngrijorat şi se năpusti spre el. După expresia de pe chip, Malko bănui imediat o catastrofă.

— A fugit fata, zise gorila.

— Rosa?

— Da. Mi-a luat şi arma.

Malko simţi că îngheaţă. Îşi aduse aminte cum privea Rosa fotografia lui Belmiro Chiral. Nu avea rost să mai întrebe unde se dusese.

— A plecat de mult?

— De o jumătate de oră.

Capitolul XVIII

— Unde se află sediul mişcării? întrebă Malko. Poate că Rosa nu a ajuns încă.

— Sus, în oraş, lângă magazinul *Pan de Azucar,* explică Graziella.

— Îl iau pe Fernando Raposo să ne conducă, spuse Malko. Duceţi-vă după el. E prea periculos să mergeţi cu mine.

Chris Jones de îndreptă spre dormitor.

— Mă duc să împrumut artileria lui Milton.

Se întoarse aproape în acelaşi timp cu Fernando Raposo.

În ciuda sentimentelor amestecate pe care i le purta torţionarului, Malko în avertiză loial.

— Nu sunteţi obligat să veniţi, spuse el. E foarte riscant.

Portughezul ridică din umerii firavi.

— Nu am mare lucru de pierdut, domnule. În Brazilia nu am ce căuta; în Portugalia intru la închisoare, din Africa de Sud m-au expulzat, iar aici, când M.P.L.A. va veni la putere, voi păţi la fel ca Mike Corral.

Datsunul rula încet pe strada General Joas de Almeida.

— Acolo e, spuse Fernando Raposo.

Malko zări o clădire cu trei etaje uşor retrasă, într-o grădiniţă unde mai mulţi negri stăteau de vorbă. Strada era îngustă, cu două benzi şi foarte animată. Rosa nu se zărea.

— Poate că e înăuntru, sugeră Chris Jones.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Fernando Raposo. Coborî şi Malko îşi continuă drumul, cotind la stânga, pe bulevardul Catete. Clădirea M.P.L.A. se afla între cele două străzi.

Malko opri datsunul în faţa grădiniţei părăginite a sediului. Prin ferestrele fără perdele se zăreau camerele goale. În momentul în care el şi Chris coborau din maşină, dinspre clădire se auzi o împuşcătură.

— Fir-ar să fie, zise Chris Jones. E arma mea.

Detunătura pistolului Magnum 44 nu putea fi confundată.

Fără să se consulte, cei doi se năpustiră spre gardul jos, îl escaladară şi aterizară în grădiniţă. Chris Jones sparse un geam cu piciorul, deschise fereastra şi pătrunseră într-o cameră pustie. De la etajul superior se auzeau tropăituri şi strigăte. Malko deschise uşa şi văzu un hol plin de afişe. Cei din clădire, majoritatea negri, alergau în toate părţile.

Cu Chris Jones pe urme, o luă la goană pe scara îngustă, îmbrâncindu-i pe negrii care coborau. Nimeni nu le dădu atenţie. Toată lumea era atrasă de nişte strigăte isterice de femeie. O mulţime compactă se înghesuia la etajul întâi, într-un hol aidoma cu cel de la parter.

Un negru bărbos, rotund ca un butoi o imobilizase pe Rosa, ciufulită, cu chipul însângerat, în mijlocul unui grup. La picioarele ei zăcea ceva oribil: un albinos a cărui faţă era o masă însângerată. Un alt negru slăbănog ţinea de capătul ţevii arma lui Chris Jones.

Mulţimea în care se aflau şi câţiva albi o ocăra pe Rosa, îmbrâncind şi strigând. La capătul holului se deschise o uşă. Malko zări o siluetă înaltă şi o beretă bălţată, apoi recunoscu ochii bulbucaţi şi barbişonul creţ al lui Belmiro Chiral. Impasibil, ucigaşul dădu la o parte mulţimea, ajungând în primul rând. Strigă ceva cu o voce guturală şi toţi tăcură. Nu se auzeau decât suspinele lui Rosa. Un fulger trecu prin ochii bulbucaţi ai negrului, atunci când o recunoscu.

— Lăsaţi-o, ordonă el.

Negrul dolofan se supuse. Malko şi Chris Jones schimbară o privire. Malko dădu la o parte doi negri şi îşi strecură mâna la brâu. Belmiro Chiral îl văzu în secunda în care ieşea din mulţime. Făcu un salt înapoi. În momentul următor, mai multe lucruri se petrecură simultan.

Slăbănogului care ţinea pistolul Magnum 44, nu-i veni să creadă când văzu apărând din mulţime o mână care înşfăcă patul armei, ridicând în acelaşi timp piedica.

Belmiro Chiral scoase un strigăt. Îşi îndreptă mâna spre patul armei de la centură. Malko întinse braţul şi Belmiro Chiral văzu moartea venind spre el cu un fulger scurt. Primul glonţ i se înfipse la rădăcina nasului, formând un al treilea ochi. Al doilea îi atinse părul, iar al treilea îi trecu prin gât şi se opri în perete. Ochii bulbucaţi deveniră ficşi şi chipul fu inundat de sânge. Ucigaşul dădu drumul armei şi îşi duse mâna la gât, încercând să comprime carotida.

Cele trei detunături declanşară o panică de necontrolat. Negrii se împrăştiau în toate direcţiile Rosa îl privea incredulă pe Belmiro Chiral care se năruia, cu ochii goi şi înţepeniţi.

Mai mulţi militanţi aveau arme în bandulieră, dar mulţimea îi împiedica să pună mâna pe ele. Unul se lupta de zor cu cureaua mitralierei, dar Chris Jones îl reperă. Negrul văzu prea târziu ţeava îndreptată spre el şi nu avu timp să se ferească. Proiectilul

enorm îl lipi de perete făcându-i praf inima.

Americanul mai trase într-un negru apărut de după uşă, cu mitraliera în mână. Rafala se pierdu în tavan.

Malko o apucă pe Rosa de încheietură, trăgând-o spre scară. Ea se împiedică de trupul albinosului şi fu gata să cadă. În cinci minute toată M.P.L.A. avea să fie pe urmele lor. Malko începu să coboare. La baza scării apăru un grup de negri venind din grădină. Doi dintre ei aveau mitraliere. O primă rafală trasă prea sus mătură ascensorul. Malko, Chris şi Rosa se ghemuiră cât putură.

— Rahat! urlă Chris.

Erau încolţiţi. Mulţimea de la primul etaj se grupa, pregătindu-se să le cadă în spate. Raportul era de douăzeci la unu.

Cei de jos îi aşteptau. Chiar dacă reuşeau să treacă, tot aveau să fie atinşi. Malko ştia însă că nu aveau de ales. Trăgând-o pe Rosa după el, se aruncă înainte.

Unul dintre negri se ridică, ochindu-l pe Malko. În spatele lui se auzi o detunătură şi agresorul căzu pe burtă cu maxilarul zdrobit şi dinţii smulşi.

Într-o fulgerare, Malko zări siluetă neagră şi pipernicită a lui Fernando Raposo, cu pistolul Star în mână.

Al doilea negru se răsuci, încercând să facă faţă acestei noi ameninţări. Raposo trase asupra lui de la mică distanţă, dar cu o fracţiune de secundă prea târziu. Rafala de mitralieră îl ciurui de la coapse până la faţă. Fostul poliţist scăpă pistolul şi, cu o expresie de mirare pe chip, se prăbuşi pe spate.

Malko ajunsese deja la baza scării. Chris se întoarse, golind încărcătorul în direcţia etajului întâi. Malko se aplecă asupra lui Fernando Raposo. Avea pieptul scăldat în sânge. Respira încă, dar foarte slab şi încercă să spună ceva dar se sufocă într-un val de sânge.

Nu se mai putea face nimic pentru el. Malko, Chris şi Rosa năvăliră în stradă. Nimeni nu încercă să-i oprească. Dădură colţul, dispărând din raza eventualilor urmăritori.

Se urcară repede în Datsun şi Malko porni imediat. De cealaltă parte a drumului, clienţii se înghesuiau la *Pan de Azucar.* Auziră o sirenă de poliţie. Luând-o pe bulevardul periferic care îi scotea din Luanda, Malko nu se putu abţine să nu încerce o profundă satisfacţie aducându-şi aminte de ochii lui Belmiro Chiral, încremeniţi pe vecie.

*

* *

Livingul vilei era pustiu. Malko o conduse pe Rosa, aflată într-o stare de profundă apatie, în camera ei. Se îndreptă apoi spre garaj, în timp ce Chris se duse să vadă cum se simţea Milton.

Un miros oribil de carne arsă îi izbi nările.

Henrique Rodriguez stătea în aceeaşi poziţie, agăţat de mâini, dar era gol puşcă. Capul îi atârna pe piept. Spatele îi era ars complet, plin de răni zemuinde şi sângerânde.

— Graziella! strigă Malko.

Fata nu era acolo. O găsi în bucătărie, stând apatică pe un scaun, cu chipul tras şi privirea fixă. Lampa de sudură a lui Fernando Raposo era pe masă.

— N-a vorbit, spuse ea cu o voce absentă văzându-l pe Malko.

— Oribil, spuse Malko.

— Trebuia, zise ea pe un ton obosit.

Se ridică, îndepărtându-se cu un mers de somnambulă.

Malko se întoarse în garaj şi se apropie de Henrique Rodriguez, lipindu-şi urechea de pieptul ars. Inima îi bătea foarte slab.

Fu copleşit de oroare. Partea de jos a corpului prizonierului nu era decât o masă negricioasă de carne arsă. Desfăcu frânghia şi întinse corpul pe ciment.

Rodriguez gemu fără să-şi recapete cunoştinţa. După ce îl culcă pe o parte, Malko alergă în living. Graziella tocmai bea un pahar mare cu coniac. Mâinile îi tremurau.

— Trebuie să-l îngrijim, spuse Malko.

Ea clătină din cap.

— Va muri.

Malko îşi puse şi el o porţie zdravănă de vodcă şi încercă să evalueze situaţia, care se transforma într-un dezastru. Junta îi căuta din cauza lui Henrique Rodriguez; M.P.L.A. avea să-i hăituiască pentru a-l răzbuna pe Belmiro Chiral. Încă nu aflase nimic despre planurile de asasinare a preşedintelui Sawimbi, fără a mai pomeni de prinţul Garlinsky-Warslaw, care aştepta împreună cu mercenarii lui.

— Trebuie să-l găsim pe Sawimbi, spuse el. Să-i dăm scrisoarea şi să-l avertizăm că se unelteşte ceva împotriva lui.

Graziella Lobito clătină descurajată din cap.

— Cum? Nu există nici legătură radio, nici telefon acolo unde se află. Tabăra este la cinci zile distanţă de mers de Cogumbe.

Malko îşi spuse că cei care îşi pierduseră viaţa nu trebuiau să

fi murit degeaba.

— Mergem în tabără, spuse el. Oricum, nu mai avem ce face la Luanda. Îi voi anunţa pe Samuel Ginger.

Ieşi, fericit să scape de atmosfera sufocantă. Chris Jones nici măcar nu îndrăznea să-l privească. Etica lui de american primise o mare lovitură. CIA nu-l învăţase să manevreze o lampă de sudură.

*

* *

— Spălaţi putina, zise Samuel Ginger. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Femeia aia e nebună, săritǎ de pe fix, spuneţi-i cum vreţi. Mare minune dacă putem evita o revoltă generală în Luanda. Toţi negrii din mahalale ştiu că doi albi l-au împuşcat pe Belmiro Chiral, eroul M.P.L.A. Astă seară vor porni la vânătoare de albi.

— Vreau să mă întâlnesc cu Sawimbi, spuse Malko. Trebuie să-i dau scrisoarea şi să încerc să salvez această operaţiune.

Samuel Ginger ezită. De îndată ce Malko îl sunase din propria lui vilă, se întorsese urgent acasă.

— Am primit de la Washington ordinul de a înceta operaţiunea, spuse el.

— Ascultaţi, zise Malko, date fiind împrejurările, nu se pune problema să părăsesc ţara pe căile obişnuite. Găsiţi-mi un avion particular să mă ducă la Johannesburg. Nu sunteţi obligat să ştiţi că vom face un ocol. După părerea mea, meritǎ. Ştiţi bine că dacă mă întorc cu acordul lui Sawimbi, cei de la Langley vor înnebuni de bucurie.

— Ştiu, oftă americanul, dar se vor înfuria dacă cei din UNITA vă vor face bucăţi pe dumneavoastră ori pe Chris Jones.

— Îmi asum riscul.

— O.K., se hotărî vice-consulul. Mi-l lăsaţi pe Milton Brabeck. Va rămâne sub aripa mea. O să primiţi scrisoarea aia nenorocită. Mâine dimineaţă, la şase, un avion vă va aştepta lângă depozitele SAPTAL. Nu vi se vor pune întrebări. Dacă sunteţi arestaţi înainte, nici măcar nu vă cunosc.

Malko se ridică.

— Mi se pare un târg cinstit.

*

* *

Atmosfera din vilă părea şi mai apăsătoare. Chris Jones se juca absent cu încărcătorul pistolului. Graziella Lobito asculta Radio

Luanda, stând inertă pe un fotoliu.

— A fost o răzmeriţă în oraş, anunţă ea; plimbă corpul lui Chiral, arzând totul în calea lor. Când plecăm?

— Cât mai repede posibil, zise Malko.

Explică apoi acordul la care ajunsese cu vice-consulul şi întrebă:

— L-aţi îngrijit pe Henrique Rodriguez?

— A murit, spuse fata fără să-şi schimbe expresia de pe chip.

Se ridică şi ieşi din cameră. Chris Jones se apropie de Malko, cu ochii cenuşii mai decoloraţi ca niciodată.

— I-a tras un glonţ în cap, spuse el, imediat după ce aţi plecat.

Malko nu comentă. Graziella Lobito ţinuse să se ocupe personal de acest lucru. Se învârtea printre exaltaţi: prinţul Garlinsky-Warslaw, Ted Cassidy, Fernando Raposo, Graziella Lobito... Mike Corral. Toţi erau nişte dezrădăcinaţi, nişte dezaxaţi. Cruciaţi fără cruce. Samuel Ginger, acoperit de telexuri şi circulare, nu putea înţelege acest lucru.

— Poate că e mai bine, spuse Malko.

Chris Jones îl privi cu o groază sinceră.

Capitolul XIX

Roţile trenului de aterizare intrară în lăcaşul lor cu un zgomot sec. Clădirile ultramoderne ale Luandei dispărură în ceaţa zorilor. Malko se destinse, răsuflând uşurat. Până în ultima clipă se temuse că aveau să rămână acolo. Rosa, înţelegând că nu pleca şi ea, începuse să urle şi să se dea cu capul de pereţi. Fusese nevoit să cedeze.

Înmormântaseră cadavrul lui Henrique Rodriguez într-o groapă la rădăcina baobabului, învelindu-l într-o pânză cauciucată galbenă. Milton Brabeck rămăsese acasă la Samuel Ginger până după amiază, când avea să se urce într-un DC 8 cu destinaţia Johannesburg...

Până la aeroport nu întâlniseră nici un baraj. Avionul era acolo, un Piper Comanche bimotor, cu un pilot dolofan şi mustăcios, care nu pusese nici o întrebare.

Sub ei, jungla se întindea până la orizont. Cogumbe se afla în inima Angolei.

— Cât durează zborul? întrebă Chris Jones.

— Trei ore, spuse Malko.

În servieta diplomat avea scrisoarea lui Sawimbi către CIA, permisul lui de liberă trecere.

Malko privi covorul verde care se întindea dedesubt. I se părea ciudat că lumea se bătea pentru acea junglă pustie, plină de ţânţari. Pilotul întrerupsese legătura radio şi naviga la vedere. Pe cerul Angolei nu zburau prea multe avioane. Se aşeză mai bine pe bancheta îngustă, încercând să se destindă, în spatele lui, Rosa fixa cerul cu o privire goală. Frenezia ei sexuală părea epuizată de evenimentele prin care trecuse. Chris Jones contempla cu un dezgust crescând jungla pe care ar fi stropit-o bucuros cu DDT.

*

* *

— Am ajuns la Cogumbe!

Pilotul le arătă câteva clădiri izolate în mijlocul junglei. Una dintre ele, de culoare cărămizie, avea pe acoperiş o antenă radio. Se aflau la capătul lumii. Chris Jones se trezi tresărind şi aruncă o privire neliniştită spre minuscula pistă de aterizare, o simplă bandă pietruită, tăiată între junglă şi sat. Fără balizaj, fără turn de control, fără indicator de vânt. Micul bimotor frână într-

un nor de praf, se zgudui şi se opri. Un cârd de puşti alergă spre avion scoţând strigăte ascuţite.

— Vor să ne mănânce? întrebă Chris Jones.

— Nu mai e necesar, îl asigură Malko, acum au petrol.

Deschise uşa cabinei. Aerul era proaspăt. Sări pe pistă, urmat de ceilalţi. Negrii îi priveau curioşi.

O camionetă se apropie, zdruncinându-se pe drumul prost. Se aflau la trei sute de metri de primele case din Cogumbe. Un sergent portughez sări din maşină şi le ură bun venit. Graziella Lobito îi spuse în engleză lui Malko:

— Ne va conduce la casa administratorului şi la Misiune. Ar putea să ne ajute pentru restul călătoriei.

Se înghesuiră în micul vehicul, ajungând foarte repede la poteca ce servea drept drum principal. Doar vreo şase dintre clădirile din jur păreau solide.

Se opriră în faţa unei case din chirpici, cu o mică verandă în faţă.

— Aici locuiesc preoţii, spuse sergentul.

Câţiva negri desculţi, în zdrenţe, îi priveau atent.

Chris Jones părea fascinat de o negresă care ţinea un ciubăr în echilibru pe cap. Uşa fu deschisă de un preot tânăr, cu chip ascetic. Sosirea lor fusese observată. Îi pofti imediat să intre. Probabil că la Cogumbe vizitatorii erau rari. Graziella îl întrebă dacă ştia unde se afla Sawimbi.

— Desigur, spuse preotul, la nouăzeci de kilometri spre sud, în tabăra de la Uria. Drumul e prost. A mai plecat cineva într-acolo ieri.

Malko schimbă o privire cu Graziella. Bizară coincidenţă.

— Cine? întrebă el.

— Un fotograf de la *Diario de Noticias.* Unul voinic, cu ochelari.

Se instalară într-o cameră mobilată sărăcăcios. Preotul le aduse cafea solubilă şi nişte ceşti desperecheate.

— Nu prea avem mare lucru, se scuză el. Aici nu e ca la Luanda…

Un gândac enorm se plimba pe plinta podelei. Preotul îl strivi în treacăt; fără să-l mănânce aşa cu se aştepta Chris Jones.

— Cum putem ajunge la Sawimbi? întrebă Malko.

Preotul care turna cafeaua în ceşti, făcu o grimasă.

— E dificil. Trebuie să găsim un camion. În plus, gărzile lui sunt cam nervoase, trag cu uşurinţă. Sawimbi e foarte suspicios…

— Voi încerca să găsesc un camion, spuse Graziella Lobito. Aşteptaţi-mă aici.

*

* *

Preotul dispăruse. Malko se uită la ceas: Graziella plecase de o oră. Din când în când, un camion militar trecea pe drumul în pantă, plin de soldaţi cu flori la arme. Luptele încetaseră de trei luni.

Graziella Lobito apăru în fugă.

— Am găsit un camion, spuse ea, dar pleacă imediat.

O urmară până la capătul drumului principal. Un camion, deja plin de negri şi de bagaje, aştepta cu motorul pornit.

— Urcaţi, spuse portugheza.

Chris Jones privi îngrozit camionul plin.

— Acolo?

Dând tonul, ea escaladă oblonul camionului strecurându-se printre trupurile înghesuite şi printre valize şi se ghemui între două lăzi şi un negru bătrân, cu o umbrelă între genunchi.

Chris, Rosa şi Malko se resemnară şi urcară şi ei. Mirosul era înfiorător. Negrii râdeau şi se împingeau, făcându-le loc binevoitori străinilor. O rogojină era întinsă pe podea în chip de banchetă...

Chris Jones se trezi înţepenit între doi puşti cu mutre de maimuţă. Motorul zbârnâi şi camionul se urni, rulând la început lin, apoi fiind parcă apucat de convulsii. Azvârliţi de colo-colo. Pasagerii se agăţau de ce puteau, într-un cor de exclamaţii şi de strigăte vesele. O negresă rănită la picior se sprijini tacticoasă de Malko. Camionul se hurduca pe drumul îngust ce şerpuia prin junglă. Malko avea impresia că toate măruntaiele o luaseră razna.

Camionul se ţâra cu treizeci la oră. În partea din faţă stăteau în picioare doi negri cu mitraliere pe umăr: militanţi UNITA. Malko se gândi cu amărăciune la nenumăratele elicoptere pe care le poseda CIA. În locurile prin care treceau, lumea se întorsese la epoca de piatră. Rosa se căţără până la el şi i se cuibări între genunchi. Contactul cu trupul suplu îi mai ridică moralul.

Drumul era îngrozitor de monoton. Uşor, uşor, zdruncinăturile provocau un soi de toropeală. Unul după altul, pasagerii aţipeau.

Se lăsa noaptea. Camionul se opri pe un pod de lemn. Şoferul coborî să bea apă din râuleţ, apoi porniră din nou.

După o jumătate de oră, o frână bruscă îi trezi pe toţi. Pasagerii bombăniră. Printre obloane, Malko zări trei negri, cu nişte mitraliere vechi ruseşti în mâini. Un baraj. Urmară

parlamentări, apoi camionul porni din nou.

Se lăsase frig. Parcă nu erau în Africa... Brusc, Malko avu senzaţia că cineva deschisese un robinet lângă el. Vecina lui, o negresă ştirbă şi veselă, se ridicase şi urina pe podeaua camionului, fără să-şi dea măcar rochia la o parte. Uşurată, femeia se culcă la loc.

Chris Jones fu gata să coboare din mers. Malko ardea de nerăbdare să scape de camionul care îi zdrobise toate oasele. Mergeau de cinci ore şi jumătate! Aproape timpul necesar pentru un zbor de la Paris la New York şi nu produseseră decât optzeci de kilometri. Colinele acoperite de junglă sau de savană păreau că se întind la infinit.

Camionul acceleră la o coborâre, clătinându-se înfiorător şi pătrunse într-un spaţiu deschis. După câteva minute opri. Un negru învelit într-o prelată stătea întins printre ierburile înalte alături de o puşcă mitralieră rusească, datând probabil din cel de-al doilea război mondial. Alţii, înarmaţi cu tot soiul de arme şi purtând uniforme kaki, roiau în jurul camionului. Graziella se aplecă spre Malko.

— Am ajuns, spuse ea. Acestea sunt avanposturile bazei de ia Uria.

Oblonul din spate scârţâi înfiorător. Doi negri strigară ceva şi primii pasageri coborâră docili, luându-şi valizele.

— Percheziţionează pe toată lumea, avertiză Graziella Lobito.

Acţiunea începu chiar în mijlocul drumului, la lumina lanternelor. Vreo douăzeci de negri cu mutre sălbatice scotoceau prin bagajele desfăcute, citind chiar şi scrisorile, interogând pasagerii, care răspundeau cu umilinţă.

Oamenii lui Sawimbi îi studiau curioşi pe cei patru albi. Graziella Lobito li se adresă în kibundu, dar nu reuşi să-i îmbuneze.

— Le-am spus că am venit să stăm de vorbă cu Sawimbi, explică ea. Sunt bănuitori, pentru că vizitatorii trebuie să se anunţe dinainte.

— Sper că nu ne vor sili să ne întoarcem pe jos, spuse Malko plin de amărăciune.

Lângă el izbucni un strigăt sălbatic. Unul dintre negri deschisese sacul cu arme şi agita ameninţător pistolul Magnum 44!

*

* *

Cu ochii ieşiţi din orbite, unul dintre negri înfipse ţeava mitralierei antice în stomacul lui Malko. În timp ce tovarăşii lui îi scoteau tot din buzunar.

Degeaba le spunea Graziella Lobito ceva în kibundu. Ceilalţi pasageri se depărtară în grabă de grupul albilor, de parcă erau ciumaţi. Un negru începu să scoată unul câte unul documentele din portofelul lui Malko, holbându-se cu un aer ridicol la vederea fiecăruia. Răsuci vreo cinci minute un bilet vechi de la Opera din Viena de parcă ar fi fost un pamflet periculos.

Pasagerii urcară din nou în camion, care se îndepărtă printre hurducături. Fusese descoperită şi scrisoarea sigilată şi cel care o găsise o răsucea pe toate părţile, neştiind ce să facă.

— Este pentru preşedinte, îl avertiză Graziella în kibundu. Dacă o deschizi, va fi foarte supărat.

Impresionat, negrul o puse în buzunar, apoi soldaţii începută să discute între ei.

— Ne vor duce în tabără, şopti Graziella.

Mâinile le fură legate la spate cu liane apoi, încadraţi de soldaţi, o porniră la drum. Rosa mergea ca o somnambulă. La fiecare zece metri, se întorcea, căutând privirea lui Malko. Acesta se întreba cum avea să se sfârşească totul. Pentru preşedintele UNITA, el reprezenta un risc enorm. Ucigându-l şi distrugând scrisoarea, orice dovadă a legăturii cu CIA avea să dispară. Tentantă situaţie.

Mergeau deja de o jumătate de oră. Terenul urca, savana făcând loc junglei rare. Malko zări lumini printre copaci, aidoma unor licurici: focuri aprinse în colibe. Ajunseseră în tabăra UNITA. Apărură alţi negri înarmaţi, alăturându-se procesiunii şi punând întrebări cu voci ascuţite, apoi femei şi copii. Tabăra număra probabil câteva sute de persoane. Tăcerea era impresionantă.

Lumina venea doar de la focurile în jurul cărora se încălzeau oamenii stând pe vine. Tabăra se afla la o mie cinci sute de metri altitudine şi vremea semăna mai mult cu cea din Elveţia decât din Africa.

Gărzile se îndepărtară. Malko fu orbit de o lanternă şi o voce spuse în portugheză:

— Cine sunteţi?

Graziella începu să explice pe un ton vehement în kibundu, vorbind despre legăturile cu Joseph Simbili, despre CIA, despre scrisoare... despre complotul pentru asasinarea preşedintelui UNITA. Malko reuşi să distingă prezenţa unui negru scund, cu ochelari şi cu un aer de seminarist, ţinând o mitralieră în mână.

Asculta atent, cu o atitudine impasibilă.

— Povestea e foarte neclară, spuse el pe un ton domol. Am găsit arme asupra dumneavoastră. Sunteţi în stare de arest. Preşedintele este bolnav. Mâine dimineaţă mă voi ocupa de cazul dumneavoastră.

Le întoarse spatele şi soldaţii îi împinseră spre o colibă aflată la distanţă de celelalte, desfăcându-le apoi legăturile.

Înăuntru ardea focul. De o parte şi de alta a camerei erau două priciuri cu ierburi uscate în loc de saltele. Pereţii erau de chirpici şi acoperişul din paie, iar uşa lipsea. Graziella se prăbuşi pe un prici.

— Trebuie să dormim, spuse ea. Acum nu mai avem altceva de făcut.

Malko era de aceeaşi părere, dar nu reuşea să-şi scoată din minte că în tabără se afla probabil un ucigaş venit să-l omoare pe preşedinte.

Se întinse şi el. Rosa i se alătură. În penumbră îi Graziella şi pe Chris care se înghesuiau cum puteau pe îngust.

Adormi, cu gândul la soarta care le era rezervată.

Capitolul XX

Când Malko deschise ochii, se luminase bine de ziuă. Rosa dormea pe o parte, lipită de el. Chris şi Graziella dormeau şi ei buştean. Afară, negrii se agitau prin tabără.

Pe podea fuseseră puse nişte farfurii de metal cu orez şi peşte. Malko îi trezi pe ceilalţi. Începură să mănânce orezul lipicios. Nu se dezmeticiseră bine. Trei negri patrulau prin faţa colibei. Când Malko vru să iasă, unul dintre ei îl împinse înapoi cu arma.

Erau prizonieri. Negocierile începeau rău. Malko se gândi la prinţul Garlinsky-Warslaw care era probabil foarte îngrijorat. În plus, orele treceau şi nimeni nu se ocupa de ei.

În sfârşit, pe la prânz, apăru negrul cu ochelari, sprijinindu-se într-un baston superb sculptat şi înconjurat de oameni înarmaţi.

— Urmaţi-mă, spuse el.

Ploua. Cei patru albi se strecurară printre colibe, fără să înregistreze vreo urmă de ostilitate. Terenul era în pantă. Ajunseră la o colibă încăpătoare, izolată în mijlocul unei zone deschise. Înăuntru domnea o căldură sufocantă. Coliba avea două încăperi în care ardea focul. Peste tot etajere rustice şi multe arme. Malko se aştepta să-l vadă pe preşedinte, dar nu văzu decât o negresă cu forme sculpturale, îmbrăcată în galben, care curăţa cartofi. Într-un colţ zări armele şi lucrurile care le fuseseră confiscate. Fură aşezaţi la o masă rustică, pe nişte taburete şi întrebarea căzu ca o ghilotină:

— Cine vrea să-l asasineze pe preşedinte?

Aparent, doar asta îl interesa.

— Nu suntem singuri de nimic, începu Malko, dar…

Negrul bătu nerăbdător cu bastonul în podea:

— Ştim cine sunteţi, spuse el şi vom discuta cazul dumneavoastră mai târziu. Ieri seară aţi declarat că cineva din această bază intenţionează să-l ucidă pe preşedinte. Cine?

Cât putu mai clar, Malko începu să explice, semnalând coincidenţa vizitei ziaristului. Interlocutorul lui clătină din cap.

— Îl cunoaştem pe acesta de mult timp, de pe vremea când eram în clandestinitate. A mers douăzeci şi şapte de ore ca să asiste la congresul nostru. Preşedintele îl tutuieşte.

— N-am spus că e vorba de el, sublinie Malko. E doar o ipoteză.

Negrul se ridică.

— Veniţi, spuse el. Vă voi confrunta cu el.

*

* *

— UNITA WAFU! UNITA WAFU!

Delegaţii scandau cât îi ţinea gura, aşezaţi în jurul secretarului general al UNITA, un negru voinic, cu barbă stufoasă şi cu ochi râzători. În primul rând, un alb gras, aproape chel, cu trei aparate de fotografiat pe umăr, scanda cel mai tare.

— El e, spuse negrul cu baston.

Albul nu-i văzuse. Zgomotul încetă şi negrii se împrăştiară. Cel cu bastonul se îndreptă spre fotograf.

— Eduardo, vreau să-ţi vorbesc.

Ziaristul voinic îi examină pe nou-veniţi prin lentilele groase, apoi îi surâse negrului.

— Ce s-a întâmplat, Jose?

— Albii ţi-au adus acuzaţii grave, spuse Jose. Se pare că ai venit să-l ucizi pe preşedinte.

Privirea ziaristului se tulbură o fracţiune de secundă, bărbia gelatinoasă tremură scurt, apoi ziaristul izbucni în râs şi zise foarte vehement:

— E o infamie! Îl iubesc şi îl respect pe preşedintele Sawimbi. Mai întâi, cine sunt aceste persoane care mă acuză? Nu le-am văzut niciodată, nu le cunosc.

Vorbea din ce în ce mai tare şi negrii începură să se adune în jurul lor. Jose puse mâna pe umărul pufos al portughezului.

— Calmează-te, Eduardo. Nu voiam să te insult, dar era o acuzaţie prea gravă ca să nu-ţi pomenesc de ea. Sunt sigur că mint. Vor fi pedepsiţi. Întoarce-te la treaba ta.

Se răsuci spre Malko.

— Veţi fi duşi în colibă. Vom aduna tribunalul popular care vă va judeca. Dumneavoastră aţi venit să-l asasinaţi pe preşedinte!

Nici Malko, nici Graziella n-avură timp să protesteze. Fură escortaţi până la coliba minusculă.

— Ei bine, asta mai lipsea, oftă Malko.

Cine avea să vină după ei prin hăţişuri? Despre evadare, nici nu putea fi vorba.

— Ce vom face? întrebă Chris.

— Ne vom ruga. Altceva nu ne mai rămâne de făcut.

*

* *

Sute de furnici zburătoare invadaseră coliba, atrase de focul

care îi afuma încet dar sigur pe Malko şi pe ceilalţi, încercaseră să le strivească, pentru că riscau să mănânce mai multe insecte decât orez. Chiar rănite, furnicile zburătoare se căţărau şi pe piele, într-o îngrămădeală oarbă şi nebunească.

— Nu e posibil, oftă Chris Jones, vor să ne mănânce afumaţi, ca pe şunca de Virginia.

Fără foc, ar fi dârdâit. Afară, pâlcuri de negri se strângeau în jurul rugurilor, aşezaţi direct pe pământ. Tabăra era foarte animată. Ziua trecuse totuşi greu pentru cei patru prizonieri. Se împliniseră două zile de când nu se spălaseră şi nici nu se dezbrăcaseră. Unul după altul, se duceau, sub pază severă, să-şi satisfacă nevoile naturale la liziera pădurii.

— Ar trebui să încercăm ceva noaptea asta, spuse Malko. Atunci când vor adormi. Una dintre doamne se va duce însoţită la toaletă. Chris şi cu mine ne vom ocupa de cele două gărzi.

Graziella se strâmbă.

— Ne ridicăm toată tabăra în cap. Pe toate drumurile sunt patrule.

— Ori asta, ori frigarea, zise Malko, dar în gluma lui era un strop de adevăr.

Afară se auzi zarvă şi apoi vocea lui Jose, negrul cu baston.

— Ridicaţi-vă şi veniţi.

Urma audierea la tribunalul popular.

Într-o tăcere desăvârşită, traversară din nou tabăra, la lumina lămpilor şi a torţelor, până la cabană.

Se aşezară în jurul mesei. Doar în acel moment, Jose le spuse:

— Aţi avut dreptate. A venit să-l ucidă pe preşedinte.

Malko l-ar fi îmbrăţişat.

— Când l-am întrebat, am văzut că s-a tulburat, continuă Jose, dar n-am vrut să-i dau de bănuit, l-am percheziţionat bagajul. La venire, pentru că era un prieten, n-a fost controlat prea tare. Oamenii noştri au găsit otravă. Mâine trebuia să ia masa cu preşedintele.

— Ce-aţi făcut? întrebă Malko.

Jose surâse vesel şi crud în acelaşi timp.

— Nu suntem nişte sălbatici. L-am trimis la Cogumbe cu un camion care tocmai pleca.

— Fără să-i faceţi nimic?

Lui Malko nu-i venea să creadă. Interlocutorul lui semăna într-adevăr cu un seminarist... Negrul mângâie măciulia bastonului:

— L-am forţat doar să înghită „condimentul”. Acţionează foarte lent. Nu va muri până la întoarcerea la Luanda. Astfel, le

va putea povesti celor care l-au trimis. Nu se poate face nimic. Otrava a fost preparată cu venin de cobră.

Lui Malko începu să-i vină inima la loc. Mai rămâneau douăzeci şi patru de ore până la expirarea termenului dat de prinţul Garlinsky-Warslaw.

— N-am venit doar să-l avertizez pe preşedinte, spuse Malko, dar…

— Ştiu, ştiu, spuse Jose. Ridică mâna dreaptă şi spuse pe un ton sentenţios: „Omul alb nu are rude. Cel mai aproape îi este banul.”

Văzând uimirea lui Malko, adăugă surâzând:

— Este un proverb bantu. Aţi venit să ne oferiţi ceea ce aveţi, dar noi nu vrem. Niciodată n-am vrut.

— Cum aşa, zise Malko, dar scrisoarea preşedintelui către CIA?

— Preşedintele n-a scris niciodată această scrisoare. Nici măcar nu era la curent cu ea. A fost foarte supărat când a auzit povestea.

— Bine dar, ea a existat, insistă Malko. V-am adus-o.

— Mi-aţi adus o scrisoare, îl corectă Jose. A fost scrisă de unul dintre fraţii noştri, şeful rezistenţei din exterior. Un om pe care l-a ameţit politica. Voia să joace un joc doar al lui şi să devină mai puternic decât preşedintele. L-a convins pe Joseph Simbili…

— Vreţi să spuneţi, zise Malko sufocat, că preşedintele n-a vrut niciodată să încheie un acord cu CIA şi că scrisoarea e un fals?

Jose aprobă mieros.

— Exact. De altfel, e uşor de verificaţi nu este scrisul preşedintelui. Joseph Simbili ştia.

— Ce s-a întâmplat cu şeful rezistenţei?

— L-am judecat şi l-am executat.

Cercul se închisese. Malko fu cuprins de un râs nervos. De două săptămâni se ucideau între ei pentru un fals! Se gândi la prinţul Stephan şi făcu o ultimă încercare:

— Am venit să vă oferim ajutorul a trei mii de oameni, spuse el. Toţi sunt negri.

Explică pe cât de limpede putea propunerea CIA. Jose îl ascultă fără să-l întrerupă, dar îi risipi total speranţele.

— Nu avem nevoie de ajutorul albilor, spuse el calm. Am luptat singuri ani de zile şi tot aşa vom continua. Acei katanghezi au fost mai răi decât albii, mai cruzi şi mai periculoşi.

— M.P.L.A. este mult mai puternică decât voi, încercă să-l convingă Malko. Vă vor lichida.

Jose surâse dispreţuitor.

— Aici nu vor veni după noi. Ne vom aduna şi mai mulţii şi vom prinde puteri fără ajutor. Acum, vă las. Trebuie să ţin o conferinţă la coliba culturală. Preşedintele m-a însărcinat să vă mulţumesc. Vă veţi primi înapoi toate lucrurile, chiar şi armele. Sunteţi liberi. Un camion vă va duce mâine la Cogumbe.

Se ridică, le strânse mâna şi ieşiră cu toţii. Dând de răcoarea de afară, Malko începu să tremure.

— Incredibil, zise Chris.

Graziella oftă amar.

— Asta e Africa. Nu vom şti niciodată adevărul.

Joseph Simbili nu mai era în viaţă ca să-l spună.

CIA greşise amestecându-se în angrenajul necinstit al negocierilor africane. Nici un alb nu s-ar fi descurcat. Furnicile zburătoare trecură din nou la atac. Dinspre coliba culturală se auzeau aplauze. Malko fu cuprins brusc de o dorinţă nestăpânită de a se întoarce la civilizaţie.

*
* *
*
* *

Jose bătu cu palma în portiera micului camion Mercedes galben cu pneurile zdrenţuite şi şoferul porni.

Aşezat pe podeaua vehiculului, Malko privea amărât şi obosit, tabăra UNITA care se pierdea în depărtare. Eşecul era total, nu numai pentru CIA ci şi pentru prinţul Stephan. Graziella Lobito gândea probabil la fel, căci spuse:

— Trebuie să ajungem astă seară la Luanda şi să luăm legătura prin radio cu prinţul Stephan. E ultima zi.

— Bine, dar de unde?

— Mai am încă prieteni, spuse misterioasă Graziella.

Malko nu era pregătit să se întoarcă la Luanda... Ar fi preferat să ajungă direct la Windhoek sau la Johannesburg, dar nu-l putea abandona pe prinţul Stephan.

— Va trebui să plec imediat, spuse el. Cu vaporul sau cu avionul.

Nu mai avea ce face în Angola.

— Plec şi eu cu dumneavoastră, spuse Graziella.

— Şi eu, zise timidă Rosa.

Tânăra braziliancă părea să-şi revină încet, încet din apatie. Trecuse prin peripeţiile din tabăra UNITA ca o somnambulă. Nici ea nu voia să se întoarcă la Luanda. Malko se gândi la mutra lui

Samuel Ginger când avea să afle adevărul despre afacerea Sawimbi. Din fericire, nu Malko era cel care demarase negocierile.

Ajunseră din nou la drumul alunecos şi monoton. Vegetaţia alterna între savană şi junglă. Un cârd de maimuţe traversă drumul scoţând strigăte ascuţite. Micul Mercedes se ţâra cu douăzeci la oră. Legănat de hopuri, Malko moţăia. Nu îndrăznea să se gândească la cum arăta, după trei zile în care nu se spălase, nu se bărbierise şi nici măcar nu se dezbrăcase. Murea de sete şi ar fi fost în stare să bea un butoi de apă minerală.

Ar fi trebuit să plece în zori din tabără, dar camionul sosise de la Cogumbe pe la prânz.

*

* *

— Am ajuns.

Graziella îl scutură pe Malko.

Se trezi şi văzu primele case din Cogumbe. Se lăsa noaptea. Chris Jones dormea ghemuit pe podea. Graziella şi Rosa semănau cu nişte fantome. Opriră în faţa casei administratorului civil unde trebuia să-i aştepte pilotul.

— Dacă plecăm imediat, spuse Malko, vom ajunge la Luanda pe la zece seara.

Intrară în casă. Pilotul era acolo, bând o cafea în compania unui locotenent al armatei portugheze. Îi privi ciudat şi spuse:

— Se pare că s-a lăsat cu scandal la Sawimbi, nu?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Portughezul păru jenat.

— A venit ieri un tip. Era bolnav şi răgea ca un măgar că a fost otrăvit din cauza unei bande de albi, nişte americani. Militarii s-au ocupat de el şi l-au trimis cu un elicopter la Lusso.

Locotenentul, care stătea într-un colţ, nu scotea o vorbă, privindu-i pe cei patru străini. Malko preferă să nu dea explicaţii.

— N-avem nici un amestec în ce s-a întâmplat, spuse el. Cred că acel ziarist a avut un diferend cu UNITA.

— Sunt nişte ticăloşi, mormăi din colţ locotenentul portughez.

— Am vrea să plecăm imediat spre Luanda, spuse Malko.

Pilotul clătină din cap fără să se ridice:

— Imposibil, domnule.

— De ce? zise Malko.

— Pentru că este interzisă decolarea de la Cogumbe după apusul soarelui. Oricum trebuie să fac plinul la Lusso, aici nu am

unde.

Ghinion, dar nu aveau ce face.

— Foarte bine, se resemnă Malko. Decolăm în zori.

Îşi văzu într-o oglindă chipul devenit arămiu din cauza prafului de pe drum. La Cogumbe nu exista nici un restaurant.

Administratorul le pregătise de mâncare şi camere de dormit. Ospitalitatea primitivă a junglei.

*

* *

Răsăritul de soare încălzea cabina, transformând-o în cuptor. Se scurseseră patru ore de la plecarea din Cogumbe. La Lusso puteau lua combustibil doar după ora opt. Acum, când fiecare clipă îl apropia de Luanda, Malko începea să se gândească la prinţul Stephan. Ce făcuse polonezul, neavând nici o veste de la ei?

La Lusso, pilotul fusese interogat de militari cât timp alimentase. Un căpitan se tot învârtise în jurul Piper-ului ca şi când ar fi încercat să afle mai multe despre pasageri.

— Dacă prinţul Stephan a sosit la Luanda, o întrebă Malko pe Graziella, ştiţi unde poate fi găsit?

— Da, spuse ea, la prietenul nostru Ruiz Mupa. Este locul de adunare în caz de pericol.

Era vorba de cel căruia Malko îi masacrase rinocerul. Cu siguranţă că avea să fie foarte fericit să-l revadă.

— N-apucăm să mai îmbătrânim dacă mai rămânem la Luanda, spuse Malko. Cel mai bine ar fi să plecăm cu un vapor.

Trecură printr-un front de ploaie şi micul bimotor fu zgâlţâit foarte tare. Nori groşi acopereau linia coastei. Insula Mossoula de abia se vedea. Malko era îngrijorat. Ce puteau face dacă autorităţile aveau să-i aresteze la sosire? Dacă dăduseră de cadavrul lui Henrique Rodriguez, le-ar fi fost foarte greu să se salveze. Avionul cobora lent. Totul părea normal. Pilotul se întoarse spre Malko:

— Ne-au dat permisiunea de aterizare, domnule. Legaţi-vă centurile.

Avionul plonjă printre nori. Plafonul era foarte jos. Pista apăru brusc şi roţile atinseră solul. Bimotorul încetini şi frână îndreptându-se spre aerogară. Rulară trei sau patru sute de metri, ocolind nişte vechi „Invaders” portugheze. Brusc, Malko simţi cum i se strânge stomacul. O mulţime venea în întâmpinarea avionului!

— M.P.L.A.! murmură Graziella care pălise.

Erau cu sutele, înarmaţi cu macete şi arme şi purtând pancarte. Malko descifră literele enorme scrise pe una dintre ele.

„MOARTE UCIGAŞILOR LUI BELMIRO CHIRAL”.

Într-o străfulgerare, Malko îşi aduse aminte de chipul bănuitor a locotenentului portughez. Îşi reaminti de legăturile dintre Juntă şi M.P.L.A. Între Lusso şi Luanda, legăturile radio funcţionaseră.

Primii negri erau la o sută de metri distanţă. Cu chipul descompus, pilotul se întoarse spre Malko.

— Ce înseamnă asta, domnule?

În momentul în care avionul ajunse deasupra negrilor, o ploaie de hârtii se prăvăli asupra primelor rânduri. Malko şi însoţitorii lui îşi reluaseră cursa disperată. Întorcând capul, Malko îi văzu pe urmăritori oprindu-se, aplecându-se şi adunând hârtiile aruncate din avion. Acesta viră atât de aproape de sol încât aproape îl atinse cu aripa, zburând din nou deasupra mulţimii.

Hârtiile începură să cadă din nou şi, spre surpriza lui Malko, până şi cei mai înverşunaţi începură să alerge în toate părţile după peticele de hârtie venind de sus.

Din nou, distanţa dintre cei patru albi şi urmăritori crescu.

Avionul trecu zumzăind pe deasupra lui Malko. Trenul de aterizare fusese escamotat şi Baron-ul atinse pista la trei sute de metri în faţă, rulând spre cei patru... Cu toate că puterile le erau pe sfârşite, Malko şi tovarăşii lui accelerară. Inima te bătea nebuneşte în piept, nu mai aveau aer şi gurile li se uscaseră.

Silueta înaltă a prinţului Stephan ţâşni din avion, venindu-le în întâmpinare. În mână ţinea puşca pentru elefanţi. Când Malko ajunse în dreptul lui, în ochiul sănătos al polonezului sclipi o undă de veselie.

— Urcaţi repede, strigă el.

Drept ca un stâlp, cu un calm de invidiat, începu să-i ochească pe negrii care începuseră din nou să fugă. Explozia enormului Weatherby răsună ca un tunet şi glonţul tăie o brazdă lată printre primii sosiţi. Mergând cu spatele, prinţul Stephan îşi goli încărcătorul până ajunse la avion. Malko îi lăsă pe cei trei să urce apoi se strecură şi el înăuntru. Spatele avionului era ocupat de o mulţime de negrese înghesuite unele în altele şi aşezate direct pe podea. Banchetele fuseseră scoase pentru a câştiga loc.

Prinţul Stephan aruncă puşca în avion şi urcă repede.

— Dă-i drumul! urlă el.

Pilotul bărbos care participase la răpirea lui Malko împinse cele două manete de gaz. Avionul luă viteză, zdruncinându-se din ce

în ce mai tare şi decolă la capătul pistei, atingând coada unui Invader.

— I-am păcălit! urlă vesel prinţul Stephan.

Luă dintr-o casetă de lemn un pumn de bancnote de o sută de *escudos* şi i le flutură lui Malko în faţă.

— Uite ce le-am aruncat! jubilă el. Bani pentru fraieri.

Izbucni în hohote de râs, scoţându-şi ochiul de sticlă ca să nu-i jeneze nimic bucuria.

Toţi banii de la Graziella se duseseră. Malko începu să respire normal. Cele două femei încremeniseră apatice pe banchete. Malko îşi aduse aminte de chipurile schimonosite de ură. Avionul zbura deasupra Luandei îndreptându-se spre sud.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă el.

Prinţul Stephan, bărbatul care nu se încălzea decât la sânii femeilor, îşi puse la loc ochiul de sticlă.

— Dacă nu am avut veşti, spuse el, m-am gândit că s-a terminat prost. Voiam sa mă opresc la Luanda să iau combustibil şi atunci v-am văzut. Din fericire, aveam cu mine afurisiţii ăia de *escudos.* Cel puţin, au folosit la ceva.

— Şi oamenii dumneavoastră? întrebă Malko.

Polonezul ridică fatalist din umeri.

— Se vor întoarce acasă. Poate că într-o zi…

Malko se gândi la cadavrele care nu fuseseră de nici un folos. Graziella Lobito plângea privind forma alungită a insulei Mossoula. Vântul care se strecura prin deschizătura din spate făcea un vacarm infernal.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Prinţul Garlinsky-Warslaw clipi din singurul lui ochi.

— Voi. Nu ştiu. În ceea ce mă priveşte, nişte prieteni mi-au propus un mic safari, undeva pe lângă Windholk.

— Ce fel de safari? întrebă Malko.

Polonezul se aplecă spre el:

— Nu ghiciţi? spuse el în poloneză.

CUPRINS

Capitolul I.....5
Capitolul II.....12
Capitolul III.....20
Capitolul IV.....32
Capitolul V.....41
Capitolul VI.....53
Capitolul VII.....63
Capitolul VIII.....70
Capitolul IX.....79
Capitolul X.....88
Capitolul XI.....97
Capitolul XII.....106
Capitolul XIII.....113
Capitolul XIV.....119
Capitolul XV.....129
Capitolul XVI.....136
Capitolul XVII.....144
Capitolul XVIII.....151
Capitolul XIX.....157

Capitolul XX.....163
CUPRINS.....172

– Cine va recupera scrisoarea?

– Poliția militară, spuse Samuel Ginger. V-am spus că mă întâlnesc în fiecare zi cu cei din Juntă. Am făcut un târg cu ei. Sunt încântați să lichideze E.S.N., care îi stânjenește în negocierile cu negrii. În schimb, îmi vor da scrisoarea. Nu le displace că îi ajutăm pe cei din UNITA. M.P.L.A. a cam devenit o povară. Altfel, toată lumea e mulțumită.

Malko ascultă cu groază cuvintele americanului. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îi transmisese lui Samuel Ginger ultimatumul Graziellei Lobito. De atunci, își consolidase acoperirea făcând naveta între *Banco de Angola* și clădirea ultramodernă a companiei Cabinda Gulf, care domina Luanda, fără să-i treacă prin minte că putea primi un pumnal în spate.

– A-ți vândut-o Securității militare!

– Nu te prosti. L-au ucis pe Len Post. Știți cum! Sunt gata să ucidă și alții... În orice caz nu-i vom asasina pe fanatici, ci doar o să-i închidem pentru câtva timp. P.I.D.E. nu mai există... Avem o treabă de făcut și o vom face...

Discuția era inutilă. În asemenea momente Malko putea vede abisul care îi separa pe profesioniștii în **Informații**... Cei care aveau să îndure trădarea lui involuntară nu îi puteau afla starea de spirit. Soluția eroică ar fi fost să se ducă și el la întâlnire, dar cei care s-ar fi simțit trădați riscau să nu-l creadă.

C.I.A. nu l-ar fi iertat niciodată...

PREȚ **12 000 Lei**

ISBN 973-8070-10-5